bogdan munteanu
AI UITAT SĂ RÂZI
NEMIRA

CUATERNAR

Bogdan Munteanu s-a născut la Arad, la 28 aprilie 1979. Din 1997 locuiește în Timișoara.

A publicat două volume de povestiri (*Vals pe fire de păianjen* – Ed. Limes, 2010, și *Bine te-am rătăcit, Incognito!* – Ed. Limes, 2011). A publicat proză și în reviste (*Dilema veche, Orizont, Luceafărul, Zona literară, Tiuk, Subcapitol* etc.) și antologii (*Cele mai frumoase proze ale anului* – Ed. Adenium, 2014, *Cărți, filme, muzici și alte distracții din comunism* – Ed. Polirom, 2014, *Prietenii despre care nu mai știi nimic* – Ed. Brumar, 2012 ș.a). A colaborat cu articole la revista online *Hyperliteratura* și la lunarul *Bună dimineața, București!*. A organizat mai multe evenimente culturale pentru promovarea literaturii și a autorilor români contemporani și a susținut numeroase lecturi în instituții de învățământ. În 2013 a coordonat, alături de Marius Aldea, proiectul *Scriitorii sunt pe Facebook*, care a câștigat premiul pentru cea mai bună campanie de PR/Marketing/CSR la Gala Industriei de Carte din România, ediția a III-a. În 2014, Bogdan Munteanu a fost unul dintre invitații celei de-a treia ediții a Festivalului Internațional de Literatură de la Timișoara (FILTM). În prezent lucrează la un roman, colaborează cu articole la revista online Bookaholic și moderează, în Timișoara, întâlnirile *Ce mai faci, scriitorule?*, organizate de Librăria Cărturești.

bogdan munteanu

AI UITAT SĂ RÂZI

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUNTEANU, BOGDAN
Ai uitat să râzi / Bogdan Munteanu. – București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-525-4
ISBN epub: 978-606-758-667-1
ISBN mobi: 978-606-758-668-8

821.135.1-31

Bogdan Munteanu
AI UITAT SĂ RÂZI

© Nemira, 2016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Lector: Anca COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor
Feri baci
O zi cu tata
Corina
Marișca
Loredan și Loredana
Paltonul
Întâlnirea
Anunțul
Ciumurel
Clătite cu zahăr
Roșcovanul
Petru
Big time
Dolce far niente
Totul sau nimic
Scări
Ai uitat să râzi

FERI BACI

Să murim de râs, nu alta. Pe două țigări și-o bere boșorogul ne povestea istorioarele lui amoroase, iar noi, golăneii, behăiam și chițăiam în jurul lui în serile de vară. Și tare ne era ciudă că moșul avusese atâtea femei, iar noi nu. Chiar dacă la-nceput nu l-am crezut, parcă prea i se-ntâmplaseră lui toate, și l-am făcut mincinos și lăudăros și porc bătrân și nu mai știu cum, că e tare mult de-atunci, chiar dacă n-aveam de gând să ajungem ca el, janghinoși și fără o lețcaie în buzunar, poveștile cu femei ne luau mințile.Tot la Feri baci ne întorceam, că altul mai de seamă la știința asta nu era. Tații noștri, vai de curul lor! Ori trăgeau ca sclavii prin Spanii și Italii, ori se îmbătau și ne cafteau, ori nu le dădeam de urmă. Tații noștri nu existau.

Să murim de râs, nu alta. În serile târzii de vară, când fierbințeala se potolea, Feri baci se așeza pe o băncuță, în parcul din cartier, iar noi îl împresuram imediat, de nici sufletul n-apuca să și-l tragă. Nu scotea un cuvânt ramolitul, nici binețe nu ne dădea până nu-i aduceam doza de bere și două țigări. Din vreme-n vreme se chircea și se văita, ioioioi, ioioioi, ișteneм, pesemne trăgea vreo boală de el,

era piele și os, habar n-aveam ce are și nici nu ne păsa. Moșul avea de spus o poveste, noi îl plăteam. Feri baci își vindea tinerețea pe bere și țigări. Noi, golanii, i-o cumpăram.

Să murim de râs, nu alta. Zi, Feri baci, nu mai trage de timp! Nu ne băga în seamă moșul, avea ritualul lui. Își punea cutia de bere între picioare, își înfigea unghiile murdare sub inelul ei și se căznea s-o desfacă, mâna-i tremura, nu prea mai avea putere. Într-un final, reușea. Apoi își aprindea tacticos țigara, își freca mustața cu dosul palmei, gâtul și-l rezema de spătarul băncii și parcă din cer îi veneau poveștile, că-i auzeam pe dată vocea hârâită, tărăgănată.

Mucoșilor, io când aveam 14-15 ani, ca voi, am cunoscut pe femeie. Ascultați aici! Profesoara mea de matematică m-o chemat pe mine la ea acasă să ajut pe ea să care niște cutii. Eram puternic și tânăr, nu ca acuma, urât și bătrân. Ungur adevărat! Și profesoara era tânără și frumoasă, și era și văduvă, că o murit bărbatu', l-o tăiat trenu' în doi. Da' ce să-i fac io dacă o fo' prost? Proștii cu proștii și deștepții cu deștepții. Așa. Și cum am intrat io acolo, la ea în casă, avea numai capota pe ea, și când să pun mâna pe o cutie, o dat capota jos și-o rămas gol-goluț, uite-așa, la doi metri în fața mea. M-am uitat puțin, plăcut la mine țâțele ei, mari erau, ca lubenița, și când m-am uitat mai jos, am băgat capu' în pământ, ioi, ioi, ișstenem, ce fac acuma, am gândit. Doamna, se vede, am zis și-am arătat la ea cu degetul către *pina*, că-mi era rușine să zic ce se vede. Aproape că am atins, ioioioi, tare ca niciodată s-o trezit la mine poftă. Că eram puternic și tânăr, nu ca acuma, urât și bătrân. Ungur adevărat! No, și nu eram sigur, oare vrea ceva, oare nu vrea ceva, și-am țepenit acolo, ca prostu', cu capu' în pământ stăteam și ea nu zicea nimic, numai auzeam cum râde la mine, și-am întrebat pe doamna, așa, ca să nu tac, dacă mai car cutii sau ce să fac. Și doamna a zis să dezbrac și-am dat jos țoalele

de pe mine până am rămas în curul gol. Și iar am întrebat pe doamna dacă mai car cutii sau ce să fac. Și doamna a râs și s-a dus pe canapeu și s-a-ntins, și-atunci…

Moșul s-a oprit din povestit și s-a chircit dintr-odată. Ioioioi, ișteneм, a zis. Apoi s-a prăvălit pe alee. Trupul slab a trosnit ca un lemn uscat. Noi ne hlizeam și ne bucuram că ne dăduse o pauză, comentam care mai de care mai cu avânt, ba că și-a dat aia jos capota, capota, așa a zis, ha ha, ba că s-a dezbrăcat și a întrebat dacă să mai care cutii, ha ha, ce prostălău. Imitam româna pocită a lui Feri baci și ne băteam cu mâinile pe burtă, și uite, bă, că s-a îmbătat boșorogu' de la o bere, de n-a putut să se țină pe bancă.

Să murim de râs, nu alta. Ne-am oprit doar când cel mai șmecher dintre noi ne-a ordonat cu sânge-rece: gura, bă, să ne cărăm, a murit Feri baci. Ne-am împrăștiat care încotro. Eu am dat o raită printre blocuri, mă tot întrebam cum arată Feri baci mort de-a binelea, dacă o fi părând și el mai liniștit, ca toți morții pe care-i văzusem până atunci. Mi-am pipăit briceagul și mi-am pus în minte să-l crestez pe moș, drept pedeapsă că nu-și terminase povestea și nu numai de aia. M-am întors în parc. Nici urmă de el acolo, pe alee, unde-l abandonasem. L-am căutat printre copaci și l-am strigat de mai multe ori, *gyere ide*, vino-ncoa', n-a murit, n-a murit, îmi ziceam, găsește-l și vorbește cu el până nu-i prea târziu, întreabă-l ce-i place, ce-l supără, de ce nu se duce la doctor, cum de-a ajuns să bântuie pe străzi, întreabă-l orice!

Nu știu cât a trecut, nu foarte mult, în orice caz, până m-am reîntors la bancă. Eram agitat, unde naiba dispăruse moșul? M-am așezat, am început să fluier un cântec și chestia asta m-a mai liniștit. Apoi am continuat în gând povestea cu profesoara după bunul meu plac, de

unde-o lăsase el când murise. Dacă murise. *Az a szép, az a szép*, cântam, îmi închipuiam vrute și nevrute și-am pus-o pe femeia aia în cele mai ciudate situații, că merita, stricata. N-am apucat să-i fac prea multe văduvei, că am simțit cum o mână osoasă îmi răsucește urechea. *Húzzál haza anyádhoz*, marș acasă la mă-ta, hârâia taică-meu din întuneric și mă urechea în continuare. Și vocea, și mâna îi erau fără pic de vlagă, aproape că nici nu le simțeam. Să mor, nu alta! De spaimă, de râs, de rușine. Și de curiozitate.

O ZI CU TATA

I.

Nu știam prea multe despre tata. Nu-l vedeam cu zilele, era mai mereu plecat. Mama spunea despre el că e un vagabond. Și mai spunea că așa a vrut Dumnezeu și n-avem ce face. Vagabond nu-nțelegeam eu prea bine ce-nseamnă, repetam cuvântul cu voce tare, va-ga-bond, va-ga-bond, îmi plăcea tare mult cum sună și simțeam un fel de mândrie că tata e în felul ăla. Cum nu prea dădea pe-acasă, mai uitam de el, însă când se ivea pe neașteptate în poartă și-mi zicea ce faci, puță, mi se făcea pielea de găină. Cred că atunci îl iubeam cel mai mult.

Așa a fost și când m-a luat cu el pentru întâia oară. Era vară, chiar de ziua mea. Împlineam șase ani. Nu credeam că o să apară, l-am așteptat degeaba și la cinci ani, și la patru. Poate o fi fost în alte dăți, dar nu-mi aduceam aminte. Eram în curte, tocmai prinsesem un fluture și mă pregăteam să-i smulg aripile, când am auzit o voce cunoscută. Bă puță, ce-ai cu fluturele? Lasă-l în pace și vino-ncoa'! Mi s-au muiat picioarele. Mă uitam când la fluturele alb care mi se zbătea între degete, când la tata. Nu-mi venea să cred că-l văd acolo,

cu coatele pe gard, trăgând dintr-o țigară. Venise pe neașteptate. Întotdeauna venea pe neașteptate.

Tu n-auzi ce-ți spun? a zis iar. N-am mai stat pe gânduri. Am eliberat fluturele și-am alergat înspre tata. Aș fi vrut să-l strâng în brațe, dar a rămas de cealaltă parte a gardului. Părea puțin obosit. Am întins mâna și-am ținut-o așa, în aer. Tata se uita pe deasupra mea către casă. Am tresărit când m-a pișcat de degetul mic prin gardul de sârmă. Unde-i mă-ta? a întrebat. Înăuntru, am spus, face de mâncare. Câți ani ai? a zis el, iar eu am spus șase, azi am făcut. S-a luminat la față. Ești mare, a strigat, te iau cu mine! Ești gata?

Dacă eram gata?

Era ziua mea, aveam șase ani.

Eram mare! Tata mă lua cu el!

Normal că eram gata!

Am sărit în sus de bucurie. Nu mi-a păsat când mama a ieșit la geam și s-a luat de noi, unde duci, mă, copilul, vrei s-ajungă ca tine? Ba chiar m-am simțit bine când tata i-a tăiat-o, vezi-ți de-ale tale, e bărbat acum, îl iau cu mine la cârciumă, doar n-o să stea toată viața lângă curul tău! Bine i-a zis tata! Ce treabă avea ea cu noi?

Apoi tata a tras un pârț și eu m-am hlizit. M-am încordat să fac și eu unul, dar nu mi-a venit.

II.

Mergeam alături de tata și mă gândeam la cârciumă. Îmi era teamă de locul ăla. Când treceam pe-acolo, auzeam de dinăuntru voci groase de bărbați, răcnete și înjurături. O dată am prins și zgomot de sticle sparte. Mi se părea că acolo era mereu scandal și o tăiam rapid. Dar acum nu se punea. Eram mare, eram cu tata și tata era cel mai tare! Smulsese un smoc de iarbă de pe marginea drumului, lua câte un fir în gură, îl mesteca, apoi îl scuipa și zicea așa: 'tu-vă muma-n cur, azi vă iau toți banii, numa' să am un pic de noroc. Nu vorbea cu mine și aveam impresia c-a uitat că eram acolo, lângă el. Am smuls un fir de iarbă și l-am băgat în gură. Nu mi-a plăcut, parcă avea gust de baligă, dar l-am molfăit și l-am scuipat și eu. Tata nu m-a băgat în seamă. M-am oprit și-am izbit cât am putut cu piciorul în pământ. Praful s-a împrăștiat în jurul nostru. 'Tu-i gura mă-sii, a zis tata. S-a oprit brusc și a ridicat mâna. Mă uitam la palma lui. Era cât lopata! Mi-au dat lacrimile și mi-am strâns ochii tare. Când i-am deschis, tata își continua liniștit drumul. M-am gândit că era ziua mea și chestia asta l-o fi îmblânzit. Am iuțit pasul și l-am ajuns. După o vreme s-a oprit din nou și s-a pus pe vine, în fața mea. M-a apucat de bărbie și a zis mă puță, oamenii-s răi, să știi de la mine. Nu cum zice mă-ta. Îs proaste muierile! Tu crezi ce vrei acum, oricum o să le-nțelegi pe toate mai încolo. Un singur lucru vreau eu de la tine. Ai făcut șase ani, de-acum încolo să nu te mai văd că pișii ochii! Orice s-ar întâmpla! Ești băiatul meu și băiatul meu nu plânge! Dacă te mai prind vreodată, o belești! Ne-am înțeles? Inima-mi sărea din piept și mi-am dat seama că era foarte important ce zicea el. Era atât de aproape, că-i simțeam răsuflarea, mirosea tare de tot a tutun. Voiam să miros și eu așa. Dacă aș fi avut curaj, i-aș fi cerut o țigară. Se uita fix la mine și-am dat să-ntorc capul într-o parte, dar și-a înfipt degetele în bărbia mea. Ce taci? Nu ți-i clar? a spus. Ba da, am

mormăit. Mi-a ieșit ba gea, iar el mă strângea tot mai tare. Nu te-aud! Ba gea, ba gea! am strigat. Abia atunci mi-a dat drumul.

III.

Crâșma era exact cum mi-o închipuisem. Jegoasă și aglomerată. Oamenii erau răspândiți pe la mese, beau, fumau și vorbeau tare. Tata m-a apucat de mână și m-a tras după el. M-a pus să stau pe un scaun, într-un colț mai ferit. Uită-te, bagă la cap cum stă treaba pe-aici, dar să nu cumva să te ridici fără să-ți dau voie. Și să nu plângi, că te belesc! Așa mi-a zis, după care s-a îndepărtat. A dat noroc cu unul, cu altul, și-a luat o bere și s-a așezat la o masă. Eu mi-am făcut de lucru. Am prins câteva muște, le-am smuls aripile și le-am aruncat pe jos. Mă distram cum se învârteau pe-acolo, ca găinile cărora mama le lua gâtul și le lăsa să zburde așa, fără cap, prin curte. M-am scobit în nas, am făcut gogoloaie și le-am lipit de scaun. După ce n-am mai avut ce pescui, mi-am adus aminte ce mi-a spus tata. Nu prea pricepeam ce voia el să-nvăț, așa că m-am uitat aiurea prin cârciumă.

Vreun sfert de oră nu s-a întâmplat mare lucru. Oamenii stăteau de vorbă. Dădeau peste cap pahare mici și le izbeau de masă sau sugeau din sticle de bere. Bea și tata. Încercam să aud ce spune, dar nu prea reușeam, vorbea încet și muzica era un pic cam tare.

Apoi a intrat nea Leu. Îl chema Vasile, dar toată lumea îi zicea Leu, nu știam de ce și nici nu-mi păsa, că nu prea-l suportam. Când îl întâlneam era morocănos, uneori nici nu ne saluta. Odată l-a întrebat un băiat mai mare: nea Leu, da' de ce ești dumneata așa urâcios, și el a oftat și-a spus că tare-ar vrea să ne vadă peste vreo șaptezeci de ani. Moșul se învârtea printre mese. Șchiopăta destul de rău și părea

cam pierdut. Din când în când se oprea și se apăsa cu palma pe picior. Apoi a ajuns lângă masa lui tata și s-a așezat pe un scaun, fără să zică nimic. Tata i-a spus ceva, n-am auzit ce, dar moșul nu l-a băgat în seamă. Cred că asta l-a enervat pe tata, că odată s-a sculat de pe scaun și s-a făcut că-l pocnește. Nea Leu n-a reacționat defel, parcă era de pe altă planetă. Atunci tata l-a apucat de-o ureche, l-a ridicat în picioare și-a-nceput să-l învârtă roată în jurul mesei. Râdea tata, râdeau și ăilalți din cârciumă și m-am hlizit și eu din colțul meu, eram tare bucuros să-l văd pe tata râzând așa cu poftă și mă distra cum îl învârtea pe moș. Abia după ce l-a lăsat tata în pace, a început nea Leu să zbiere, trăsnească-n tine, om hain ce ești, ai tu noroc că-s bătrân, că altfel te-aș rupe-n două! Își freca urechea cu o mână, piciorul cu cealaltă, și mi-a părut un pic rău de el. Hai, Leule, du-te-acas' și dormi, că ți-a trecut vremea, i-a strigat tata peste umăr. Nu mai ești bun de nimic, ți-au cam picat dinții. Sau mai bine du-te la doctor, la oraș, ca să nu-ți pice și piciorul ăla. Nea Leu a dat din mână și s-a răstit la tata: ți-i frică! Ți-i frică, mă! Mai bine vezi-ți de familia ta, în loc să faci pe deșteptu' cu mine! Ești un căcat, asta ești! Apoi a întors spatele și a ieșit. Tata era roșu la față și nu scotea un cuvânt.

Tot încercam să leg spusele moșului, nu prea pricepeam ce voia el să zică și de ce n-a ripostat tata, că doar ar fi putut să-l facă jumări din două mișcări, când un om pe care nu-l știam a urlat hai, gata, începem. Liniște, bă, n-auziți? Și oprește dracului muzica aia! Era mic omul ăsta și avea nasul coroiat, se uita urât la toată lumea și de-aia nu mi-a plăcut deloc de el, speram să și-o ia pe coajă pentru că făcea pe deșteptul. Dar nu s-a-ntâmplat așa. Muzica s-a oprit, oamenii l-au ascultat, s-au strâns cu toții în jurul unei mese din mijlocul crâșmei. Numai tata a rămas la locul lui, cu berea în față.

Eram tare curios, aș fi vrut să fiu și eu acolo, printre ei, să văd ce se-ntâmplă, dar tata îmi spusese să stau pe scaun și să mă uit, așa că am rămas în colțul meu. Mi-am lungit gâtul, la fel cum făceau și ăia din jurul mesei, dar tot nu vedeam ce se petrecea acolo, de se îngrămădeau cu toții așa. Piticul a apucat o sticlă de bere și a înjurat, în pizda mamii voastre, nu vă mai înghesuiți ca oile, că vă crăp capul. Apoi a lăsat sticla pe masă, a moșmondit ceva și a strigat: Ion cu Petrică. Bine, bine, Ion, Ion, da' care Petrică? a întrebat unul. Urâtul s-a uitat cu dușmănie la el. Petrică Chioru, a zis, iar cel care întrebase a spus păi așa, că-s doi. Chioru și a' lu' Iță, iar eu i-am dat dreptate pentru că mă enerva ăla și pentru că, într-adevăr, erau doi Petrică.

Petrică Chioru și Ion au dat să se desprindă din grămadă. Unul din ei a luat o cutie de lemn. Îi știam pe amândoi din vedere, erau prieteni, se plimbau de multe ori împreună. Mi s-a părut ciudat că se prefăceau că nu se cunosc. Nici măcar nu se uitau unul la altul. Bă, futu-vă, unde plecați cu cutia? a zbierat piticul. Banii, dați banii-ncoa'! Taxa de înscriere! Ce, vă faceți c-ați uitat? Cei doi au dat din cap că nu, s-au scotocit prin buzunare și au scos banii. Piticul i-a numărat și a ridicat mâna la Petrică: n-ajunge, porcule! Stai, stai că mai am, a zis Chioru și s-a mai scotocit un pic. A scos niște mărunțiș și a întins palma. Ieși afară! s-a-nfuriat piticul și i-a dat ăluia peste mână. Monedele s-au împrăștiat pe jos și câțiva s-au aplecat să le adune. Una s-a rostogolit până la mine și-am cules-o bucuros. L-am văzut pe tata sculându-se de la masă și mi-a fost teamă că vine să mă pedepsească pentru că luasem banul. Dar n-a venit. A zâmbit pe sub mustață și a spus: Chiorule, cât îți mai trebuie? Cinșpe, a zis Petrică. Ține-aici, a spus tata, scuipând în palmă, cinci, zece, cinșpe lei. Petrică a întins mâna. Ho, ho, jos laba, uite la el, a și dat să-i ia, a râs tata. Ai răbdare, Petrică, așa mă știi tu pe mine, casă de binefacere?

Fii atent aici! De-o fi să câștigi, îmi dai mie jumate, c-am fost om cu tine. De nu, mi-i dai într-o săptămână, cu dobândă. Douăzeci la sută. Iar de-oi câștiga eu, să fii sănătos și să-ți fie de bine! Chioru se uita când în stânga, când în dreapta, cu fața lui de prostănac, ăilalți îl împingeau de la spate, hai odată, ia-i, că ne prinde noaptea, până la urmă Petrică s-a-nvoit cu tata, care l-a bătut pe umăr și i-a dat banii. M-am gândit că și eu aș fi făcut la fel dac-aș fi fost în locul lui Petrică. Și că tata e șmecher.

IV.

M-am tot foit pe scaun până am găsit o poziție din care vedeam cât de cât ce se-ntâmplă. Ăla rău se făcea tot mai rău, lua de pe masă niște bilețele, le desfăcea, după care îi numea pe unii și urla la ei să-i dea banii. Banii, mă, banii întâi, altfel vă pocnesc de nu vă vedeți, zicea. Era și unu', Marcel, acolo, pe care-l știam mai bătăuș. A mârâit și s-a uitat urât când și-a auzit numele. Odată s-a-nfoiat piticul și l-a pus la punct, ce te uiți, mă, așa? Te mâncă-n cur? Vrei să te scot afară? Eu sunt tac-tu și mă-ta laolaltă. Dacă nu vreau, nu te primesc! Așa că uită-te frumos!

Grași, slabi, înalți, pitici, n-avea importanță, până la urmă scuipau cu toții în palmă, își numărau banii, luau câte o cutie și se duceau, doi câte doi, în ordinea în care-i strigase ăla. Mă uitam la tata, se dusese înapoi la masa lui, își trosnea degetele groase și îl privea cu dușmănie pe urâtul care făcea legea acolo, cu bilețelele și cutiile lui. Îmi bâțâiam picioarele de nerăbdare și mă rugam să-l înjure și pe tata cum îi înjurase pe ceilalți. Tata nu era nici mic, ca mine, nici prăpădit, ca nea Leu, nici chior și fără bani, ca Petrică, nici fricos, ca

toți ceilalți. Tata l-ar jumuli pe pitic și i-ar înfige o țeapă-n cur! Așteptam cu pumnii strânși să-l strige.

Sandu cu Victor! Când am auzit numele lu' tata, mi-a zvâcnit inima-n piept. Victor a sărit ca un arc și i-a dat ăluia banii. Tata a rămas la masa lui, de parcă nici nu auzise că-l chemase. S-a șters la gură și și-a aprins tacticos o țigară. Abia după aia s-a ridicat de pe scaun și a aruncat banii pe masă. Hai, Victore, să ți-o trag, a zis, și ceilalți au început să behăie. Piticul l-a pândit cu atenție pe tata, însă n-a scos absolut niciun sunet. Tata era cel mai tare, știam eu! Nimeni nu se putea pune cu el! Mi-au dat lacrimile. M-am întors repede cu spatele, să nu mă vadă.

Oamenii s-au așezat la mese, au deschis cutiile de lemn și-au început să dea cu zarurile și să miște piese albe și negre. Aveam și noi mai de demult o cutie de aia acasă, stătea pe dulap, am vrut să pun mâna pe ea de câteva ori, m-am cocoțat pe scaun și m-am ridicat pe vârfuri, dar n-am ajuns. Mă gândeam că peste ceva vreme o să mai cresc și o să-ncerc din nou. N-am apucat însă. În urmă cu ceva vreme, cam un an să fi fost, s-a urcat mama pe scaun. A luat cutia, a dus-o afară și a dat cu toporul în ea până a făcut-o bucăți. Am văzut cum se rostogoleau pe pământ niște piese rotunde și-am mai văzut două zaruri mici pe care am apucat să le salvez înainte ca mama să pună așchiile și piesele pe foc. Apoi mama a izbucnit în plâns, mi-ai mâncat viața, vagabondule, a strigat și a fugit în casă, iar eu, neștiind ce să fac, am pus zarurile în buzunar. Când mă mai plictiseam, dădeam cu ele la perete. Încercam să ghicesc câte punctulețe vor apărea. Când nimeream, săream în sus de bucurie. N-am strigat nici măcar o dată, de teamă să nu mă prindă mama.

Eram sigur că tata o să-i bată pe toți. Și c-o să le ia banii. Numa' să aibă un pic de noroc, așa zisese. Voiam să-l ajut cu norocul, dar nu prea știam cum. M-am așezat pe jos, am scos zarurile mele din buzunar și le-am rostogolit. O dată, de două ori, de o sută de ori, m-am luat cu ghicitul și n-am mai băgat în seamă ce se întâmpla în cârciumă. Când nimeream, mă uitam spre tata. Dar el nu se uita niciodată la mine, dădea cu zarurile lui și muta piesele în cutie.

V.

Tata mă duce în cârcă și fluieră. Tata e bucuros. Eu sunt și mai bucuros. Sunt cu tata și tata a avut noroc și le-a luat banii ălora, 'tu-le muma-n cur, și eu l-am ajutat să câștige, mi-ai purtat noroc, puță, și pentru asta o să-ți dau și ție niște bani, ești mare acum, a zis, și eu am chicotit și l-am mângâiat pe obraz. Nu-mi ieșea din minte cum a urlat în cârciumă, așa, din senin, bă puță, vino-ncoace, repede. M-am codit, nu știam dacă chiar mă chema pe bune. Mă mai luase la mișto așa, mă striga, fugeam la el și mă trezeam cu un bobârnac peste nas. Ultima oară m-a trosnit atât de tare, că mi-a curs sânge. Ce să-ți fac, mi-a zis râzând, așa se-ntâmplă cu fraierii, și-o iau în bot. Nu te mai încrede așa ușor în unu' și-n altu', că uite, îți curge bulionu'. De-aia m-am codit, erau mulți oameni acolo și n-aveam chef să râdă toți de mine. Când a urlat a doua oară bă puță, n-auzi, mișcă-te odată, m-am ridicat, mai mult de frică. Am băgat zarurile în buzunar, am pășit sfios și mi-am făcut loc printre cei care se adunaseră în jurul mesei. M-am uitat o clipă la tata, era roșu la față și transpirat, apoi la degetele lui, frământau două zaruri mici, fix ca ale mele, apoi la Marcel, care și-a frecat palmele și-a zis lasă copilu', dă-i odată, că oricum ești mâncat, apoi la cutia de lemn dintre ei, în partea lui tata erau patru piese rotunde și albe, așezate una peste alta, iar dincolo,

înspre Marcel, o singură piesă, neagră, și m-am gândit că tata avea mai multe piese și uite ce turn făcuse cu ele, probabil îl bătea pe Marcel, dar dacă așa stătea treaba, oare de ce nu se bucura? Hai, mă Sandule, nu știi să pierzi, ai adus copilu' să vadă cum îți iau banii, a zis Marcel și-a behăit. Tata l-a repezit, taci dracu' din gură, s-a ridicat de pe scaun, era mare și roșu și încruntat și mi-am sucit gâtul să-l văd mai bine, mă, a zbierat el, un șase-șase și l-am futut în cur și pe mă-sa, pupă zarurile, tu ești norocul meu, pupă-le, că de-aia te-am adus, pupă-le, mă, n-auzi, nu te mai uita așa! Și mi-a vârât zarurile sub nas. Le-am astupat cu buzele și-am pupat degetele lui tata, erau groase și aspre și miroseau a tutun, și m-am gândit la șase-șase, ca și când aș fi aruncat eu la perete. Tata a rotit zarurile și le-a izbit furios de cutie. S-au lovit de margini, s-au învârtit, mă zgâiam, așteptam cu sufletul la gură să se oprească, dar ele se tot învârteau. Apoi unul din ele s-a oprit. Șase punctulețe. Șase! Mă uitam la tata, care zbiera, încă unu', încă unu', și-și făcea cruci după cruci, l-am urmat pe dată, 'meletatăfiutuluiduh, și-am ținut-o amândoi așa până s-a oprit și al doilea. Șase din nou! Tata s-a prăbușit pe scaun, cu capul în mâini. Am ridicat mâinile în sus, îmi venea să țip, am ghiciiiit, am ghiciiiit, am câștigaaaaat, dar mi-au înghețat buzele. M-am uitat din nou în cutie, am numărat punctulețele, doișpe la număr, și m-am agățat de brațul lui și i-am chițăit la ureche: tata, tata, am câștigat. Și tata a înviat și-a început să dea cu pumnii în masă, v-am futut pe toți, măăăă, și l-a cârpit pe Marcel, ăla s-a bălăngănit pe scaun ca un hopa-mitică și a gemut, își tot zgâia ochii în cutie, parcă înnebunise. Tata m-a luat în cârcă, ești fiu-meu, băăă, sânge din sângele meu, puță din puța mea! Eram în culmea fericirii, râdeam, am început să zbier și eu că i-am futut, eu și cu tata, sânge și puță, tot ce strigase el. Apoi ăla rău, piticul, și-a oprit o parte din bani și pe restul i i-a dat lui tata. Erau muuulți, nu mai văzusem în viața mea atâția bani!

Tata mă duce în cârcă și fluieră și suntem amândoi tare bucuroși. Mergem spre capătul celălalt al satului, habar n-am de ce, dar nici nu-mi pasă. Eu am pupat zarurile, degetele, el a dat șase-șase și-am câștigat mulți bani, și o parte erau ai mei. Oare ce să-mi iau? În primul rând o cutie de lemn. Nouă-nouță. Dup-aia, un zmeu mai mare decât toate zmeiele din sat. Și o tonă de ciocolată. Și bomboane. Și caramele. Și suc. Și un camion din ăla cu telecomandă. Și o muzicuță. Și o bicicletă. Și o minge de piele. Și un teren de fotbal. Cu porți cu plasă. Și ciocolată. Și bomboane. Și caramele. Și suc. Și încă o cutie, în caz că se supără mama și o aruncă pe foc pe cealaltă. Și o să-i iau un cadou și lu' mama. Sau mai bine îmi mai iau eu ceva, că oricum ei o să-i dea tata bani.

VI.

Tata s-a oprit din fluierat în dreptul unei case, printre ultimele din sat. M-a pus jos și a împins poarta. A intrat și mi-a făcut semn să vin. În pragul casei era o femeie tânără, mult mai tânără decât mama. Când ne-a văzut, a venit înspre noi cu brațele deschise. Ea-i Lili, a zis tata. O să-nțelegi mai încolo ce și cum, a mai spus și mi-a făcut cu ochiul. Apoi a ridicat-o de la pământ, a învârtit-o de câteva ori și i-a șoptit ceva, dar n-am auzit ce, pentru că Lili râdea cu gura până la urechi. Cum a lăsat-o jos, femeia s-a aplecat spre mine. Hai, pup-o pe Lili, a zis tata. Nu prea-mi venea, n-o cunoșteam, dar l-am ascultat și mi-am lipit buzele de obrazul ei. Avea pielea fină și mirosea altfel decât mama.

Haideți la masă, a spus Lili. M-a ciufulit și a luat-o înainte. M-am strâmbat. Nu pricepeam de ce ne aflam acolo, abia așteptam să

ajungem acasă, să-i povestesc mamei cum am câștigat eu cu tata și că mi-a dat și mie o parte din bani pentru că l-am ajutat să dea șase-șase și să-l bată pe Marcel, și ce-o să-mi cumpăr, și câte și mai câte. Așteptam să ne îmbrățișăm și să dansăm și să chiuim de bucurie în mijlocul curții, eu cu mama și cu tata, și să mâncăm acasă, nu la femeia asta din capătul satului, habar n-aveam cine era și de ce a prins-o tata în brațe și-a învârtit-o, și de ce m-a pus s-o pup, și de ce am pupat-o, și de ce m-a ciufulit, toate babele mă ciufuleau când mă vedeau și nu-mi plăcea, și de ce mă trăgea tata după el în casa asta străină, și de ce… M-am agățat cu amândouă mâinile de mâna lui și m-am opintit să-l trag, spre poartă. Am simțit o smucitură puternică și i-am dat drumul. Lili a făcut ioiii, s-a întors și a râs iar. Tata se arcuise și-o pișcase de fund. Ea l-a amenințat cu degetul și-a spus: nu acum, Sandule, e și copilu'. Iar tata a zis, e mare, ce dracu'. Și m-a ciufulit.

VII.

Când tata a scos banii din buzunare și i-a aruncat pe masă, Lili a făcut ochii mari și a scăpat din mână polonicul cu care ne pusese ciorba în farfurii. Și-a dus mâna la gură și a rămas așa până când el a izbucnit în râs și a zis, printre hohote, nu-ți vine a crede, ai? Ea s-a aruncat peste tata și-a început să-i pupe mâinile, fața, gâtul, părul, ochii, urechile, gura, vai de mine, vai de mine, atâția bani, cum, de unde, îl tot întreba și-l pupa iar și iar. Sandule, e și copilu', o maimuțărea tata și-o pupa și el și râdea. Apoi s-a răstit la ea, nu mă mai lua la-ntrebări, știi că nu-mi place. Lili a dat din cap și s-a potolit. S-a desprins de el și a luat banii. Pe toți! M-am uitat la tata cu inima strânsă. Erau banii noștri, nu ai ei! Nu m-a băgat în seamă, rupea bucăți mari de pâine și sorbea lacom din ciorbă. Lili s-a uitat

împrejur. A deschis un sertar, l-a golit de hârtii și a așezat banii cu grijă înăuntru. A închis sertarul și a dat să se pună la masă. Apoi s-a răzgândit, s-a dus înapoi la sertar și l-a deschis din nou. A început să numere banii. Inima-mi sărea din piept. Nu eram prost! Lili era o vrăjitoare! O scorpie prefăcută! Tata plescăia cu ochii în farfurie, zeama îi curgea pe bărbie, nu mă vedea, plescăia doar. L-am tras de mânecă. Ia, mă puță, ia și mâncă, nu-i bună rece, a zis, cu gura plină. Lili număra în continuare. Când a terminat, a închis ochii și a făcut câteva cruci. M-am uitat iar la tata. Golise farfuria, se freca pe burtă și zâmbea. A râgâit. Nu vedea? Chiar nu vedea? Era orb? Femeia aia tânără îi făcuse vrăji cu casa ei, și cu pupăturile ei, și cu ciorba ei. Ne fura banii! Și n-avea voie să-l pupe pe tata, numai mama avea! Coropișnița, nu-i ajungeau banii, îl fura și pe tata! Inima-mi sărea din piept, îmi bâțâiam întruna un picior, să fac ceva, trebuia să fac ceva! Și repede!

Sari, mușc-o, trage-o de păr, scuip-o, aruncă-i ciorba în ochi, dă-i în cap cu polonicul!

Fă-o să plângă!

Deschide sertarul!

Ia banii și tuleo!

Hai, tati, să fugim, am luat eu banii, hai, fugi, fugi!

Mușc-o, fricosule!

Acum!

Un-doi-trei-și!

Mâncă, mă, ce te tot fâțâi aicea, a zis tata și mi-a tras un bobârnac. A râs. Am simțit cum îmi ia foc nasul. Nu mi-i foame, am spus înciudat și m-am silit să nu plâng. Am fugit în curte. Am prins un fluture, i-am smuls aripile și l-am strivit sub talpă. Apoi am trântit poarta și am luat-o la goană. M-am uitat peste umăr de vreo câteva ori. Tata se făcea din ce în ce mai mic. Cât mine, cât jumate din mine, cât un zar, cât un punctuleț. Până când nu l-am mai văzut deloc.

CORINA

Aveam șapte ani. Alergam cât era ziua de lungă cu alți doi bezmetici, un șvab și un țigan de pe stradă, după o minge. Inventase țigănușul ăsta – Pișatu-i ziceam noi, că-l prindeam mereu cu pantalonii pătați – un joc dement, *Fără oprire*. Pe scurt, dădeam în minge cu rândul și, orice-ar fi fost, oriunde-ar fi ajuns bila, misiunea era s-o ținem în mișcare. Ăsta era jocul, eram înnebuniți după el, băteam record după record, era al dracului de periculos, bășica sărea în curțile oamenilor, țuști și noi peste gard, ne blestemau oamenii, ne fugăreau, ba chiar unul dat naibii, securistu', a pus câinii pe noi să ne facă franjuri.

Jucam *Fără oprire* de câteva săptămâni, parcă ne pălise strechea, și probabil am mai fi șutat în bila aia mult și bine dacă norul de la Cernobîl n-ar fi ajuns taman pe strada noastră. La-nceput nu l-am luat în seamă. Un nor, acolo. Oare ăla o fi? întreba unul din ceată. Care, ăla? Taci, bă, cum să fie ăla, nu vezi ce mic e, riposta altul. Cernobîl e o chestie groasă, mi-a zis mie unchiu-meu, și unchiu-meu nu-i prost ca tine! N-am încetat cu sfada nici după ce ne-au dat pastile. Le-nghițeam, ne uitam la nori și ne-njuram.

Apoi a urmat sechestrul. Treci înăuntru! mi-a poruncit bunică-mea. Da' de ce? Cernobîl, copile, explozie, pericol, la soare e și mai rău, tacă-ți gura dacă vrei să-ți fie bine! O săptămână am stat în casă! O săptămână cât un an. Nu-nțelegeam ce se întâmplă. Mi-am ținut ciocul și-am înghițit în sec, că tare aprigă era bunică-mea când făceam pe deșteptul. Mă plictiseam de moarte în casă, nu tu fotbal, nu tu *Fără oprire*, nu tu șpițuri în cur, nimic. Măcar de-ar fi dat ceva la televizor. Pe dracu'! Purici și-atât. Mintea-mi umbla în toate direcțiile. Ajunsesem să știu toate crăpăturile din pereți, asta parcă-i Mureșul, asta-i Dunărea, că-i mai adâncă, îmi imaginam, uite și strada noastră, nu-i ca Mureșul de lungă, da' parcă tot mai fain e să te joci fără oprire decât să te ia vârtejul și să mori. M-am pus să joc fotbal cu nasturi de unul singur, făceam ce făceam și-i împingeam pe nemți cu curu'-n poartă, pe dreptunghiul verde de carton, na-vă, mă, na-vă, gol, gol și iar gol, v-ajunge? Mă răzbunam cum puteam, șvabii de pe strada noastră făceau echipă ei de ei și ne umileau mereu la fotbal. În alte zile întorceam două scaune fără spătar, mă-nfundam într-unul și făceam pe vatmanul ore-n șir, lucram cu normă-ntreagă și-mi plăcea la nebunie să mă iau de pasageri, câteva animale de pluș pe care le-njuram în toate felurile. Abia așteptam să comenteze vreunul, opream tramvaiul, mă dădeam jos din cabină și-l plesneam pe netrebnic peste bot. Îmi imaginam cum atârnă oamenii de bare, pe scările vagoanelor, și râdeam. N-aveau ce să facă, așa stătea treaba și basta.

Zilele de sechestru erau însă insuportabil de lungi. Când și când îmi lipeam nasul de geam și mă holbam la cer, unde ești, norul naibii, asta-i culmea, bombăneam, unde mai pui că mă cam săturasem să fac pe durul în casă. Îmi lipsea strada, îmi lipseau jocurile, ciondănelile, scatoalcele, securistu' cu câinii lui, de toți și de toate îmi era dor. Am ajuns să dau târcoale cărților. Nu erau multe, vreo

douăzeci, îngrămădite pe un raft. Nu știam încă să citesc bine, puteam doar să deosebesc literele. Bunică-mea mă-nvățase până atunci câte ceva, a mare de tipar, a mare de mână, a mic, b mare, b mic, și mi-a mai zis așa, ca pe-o poezie: să citești să-nveți să mergi la facultate s-ajungi om mare respectat nu ca noi care-am tras ca boii la jug. Și mai spunea ceva de Bărăgan, ne-au luat pe sus și ne-au lăsat acolo, în câmp, ca pe animale, și n-am avut ce face, băiete. Mă mângâia pe cap, i se umezeau ochii, habar n-aveam de ce, dar mă bucuram și profitam, îi ceream clătite cu gem. De obicei mi le dădea goale, de-mi stăteau în gât. Nu-s bune dulci, zicea. Iar eu tot așteptam să plângă.

Nu de la poveștele bunică-mii am început să mă zgâiesc la cărți. Eram prizonier și mă-nnebunea placa aia pe care-o auzeam zi de zi, Cernobîl explozie pericol sfârșitul lumii crezi că eu îți vreau răul mă băiete. M-am codit ce m-am codit în fața raftului, dar până la urmă am smuls o carte la-ntâmplare. Era un almanah vechi, plin de praf. L-am răsfoit fără prea mare tragere de inimă. După câteva pagini am dat de-o fotografie. Și m-am blocat! O femeie se uita la mine mirată. Își atingea urechea cu un deget și-mi zâmbea. I-am zâmbit și eu. Te-am văzut la televizor, am spus, rușinat că n-o băgasem în seamă până atunci. Tu ești mai frumoasă decât Angela Similea, am continuat în gând. Ba nu, decât două Angela la un loc. Ești cea mai frumoasă femeie din lume! Am uitat complet de explozii, de nori și pericole, am uitat și de prieteni și jocuri. Mă îndrăgostisem. De Corina. Corina Chiriac.

Eram sechestrat și-am sechestrat-o, la rându-mi, pe Corina, decupându-i poza din almanah.

Acum pup-o, îmi spuneam.

Păi, nu merge chiar așa, trebuie să mai aștepți, venea riposta. O floare, o prăji…

Taci, prostule, pup-o odată!

Bine, bine, să zicem c-o pup. Și dacă… dacă nu-i place? Dacă se supără? Dacă…

Niciun dacă, pup-o!

Acum?

Acum!

Acum acum?

Acum acum!

Am prins cu un deget bucățica de hârtie de perete, am tras aer în piept și mi-am lipit buzele țuguiate de zid. Am sărutat-o pe Corina cu ochii strânși, în grabă, așa cum pupam o icoană în biserică. M-am smucit imediat, ca ars. Corina era tot acolo, țintuită de perete. Na, a fost greu? Uite cum îți zâmbește! I-a plăcut, ești tare! Mi-am proptit din nou buzele în perete și-am plescăit, muah, și-nc-o dată, muah. Apoi am suflat peste bucata de hârtie umezită, să se usuce mai repede. Am împăturit-o cu grijă și-am ascuns-o în buzunarul de la pantaloni.

După câteva zile s-au liniștit apele și ne-au dat drumul în stradă. La-nceput câte-o oră, două, apoi lucrurile au revenit la normal. Tu ce-ai mai făcut? l-am întrebat pe Dieter, prietenul meu, când ne-am revăzut. Stai un pic, a spus. A fugit până acasă și s-a întors cu o cărțulie. Uite, Nils Holgersson, a strigat, mândru și îmbujorat. Care,

ăsta blondu', cu cipilică roșie? Da, da, ăsta. Dieter mi-a povestit că Nils era un băiat rău și, pentru că era rău, un pitic s-a enervat și l-a micșorat, adică l-a făcut și pe el pitic. Și că Nils putea vorbi cu animalele și că s-a agățat de gâtul unei gâște și și-au luat zborul… Nu l-am mai ascultat. Mi se părea tare răsuflat piticul ăla blond cu gâștele lui cu tot. Da' tu ce-ai făcut? m-a-ntrebat Dieter după ce și-a terminat povestea. Am tresărit și-am dus mâna la buzunar, din obișnuință. Știam că n-o s-o găsesc pe Corina. Dă jos pantalonii să ți-i spăl, mă luase bună-mea prin surprindere într-o dimineață. M-am supus fără să crâcnesc.

Zi odată, ce-ai făcut? mă zorea Dieter.

Nimic n-am făcut! am țipat. Nils ăla e un prost! Și tu ești mai prost!

Apoi am fugit acasă și m-am închis în camera mea. Am scos din pantaloni câteva cocoloașe de hârtie și le-am înghițit.

MARIȘCA

S-ar putea crede că Marișca e o femeie tânără și frumoasă. Că are părul buclat, natural, că e blondă, brunetă, cum vă place, că e inteligentă, că și-a găsit un soț neasemuit, cu care are un copil, frumos la rându-i, pe care-l înconjoară amândoi cu dragoste. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Doamne-ajută!

Ei bine, nu e o femeie frumoasă Marișca. Și nici tânără nu mai e. Ți-a trecut vremea, blestemato, nu mai jindui așa la copiii ăștia, nu ți-a ajuns câte-ai făcut? Trăsni-te-ar Dumnezău să te trăsnească! Așa-i zic oamenii Marișcăi. Nu-i bagă în seamă femeia, se uită la noi, băieții, și râde. Dinți părăginiți ies la iveală din gura Marișcăi, uite strungăreața imensă, uite și-un ciot maroniu, uite și-un dinte nelalocul lui, parcă din cerul gurii-i vine.

Nu e o femeie frumoasă Marișca, dar cât de ageră e, ca o zvârlugă tâșnește și dă să ne pișite, să pună mâna pe noi, ptiu, frumoșilor, așa ne zice Marișca. Nouă, băieților, ne e frică de ea, de mâinile ei osoase, străvezii, de rânjetul ei, de buzele subțiri și vinețiii, de părul vâlvoi,

de șorțul ăla mizerabil, pe care-l poartă zi de zi, dar cât de neastâmpărați și răutăcioși suntem și-i dăm târcoale una-ntruna să-i facem zile fripte. Oricât de ageră e, nu ne prinde niciodată Marișca, ne-mprăștiem ca potârnichile, care-ncotro, că tare tineri și sprinteni suntem noi, băieții.

Stă la poartă, în fața casei, și sparge semințe toată ziua și scuipă cojile pe jos și se uită la lume Marișca. Ce gândește numai ea știe, că nu zice multe. Se uită numai, râde și ne-așteaptă. Oamenii n-o vorbesc de bine, o-njură și-o fac în toate felurile, jigodie, cutră, scârbă, așa-i zic, iar cei mai turbați o scuipă și-o înghiontesc. Toți știu povestea ei, cică mereu la carne fragedă i-au fugit ochii. Toți știu cum l-a ademenit în urmă cu câțiva ani pe unul mai prostălău, Ioji îl chema, să-i treacă pragul într-o seară. Cu câțiva ani mai mare decât noi, lui Ioji abia ce-i mijiseră mustățile. N-a vrut să mărturisească o săptămână Ioji, dar l-a bătut tac-su întruna și l-a ținut nemâncat până n-a mai avut lacrimi. Așa zice povestea. Cu cureaua de la pantaloni l-a bătut și n-a avut încotro, până la urmă. A zis tot, că altfel murea. A zis

cum a trecut el pe stradă fără nicio treabă, cu gândul să se ducă acasă, aproape că se lăsase întunericul

cum stătea Marișca rezemată de poartă

și crăpa semințe între dinți

cum l-a oprit și l-a-ntrebat ai văzut vreodată din aia

n-a-nțeles ce-i aia, ce vrea

s-a speriat

că tare ciudat se uita Marișca la el

a vrut s-o ia la sănătoasa

dar nu l-a lăsat

l-a prins de mână și i-a pus-o pe

pe...

Aici s-a oprit Ioji, n-a vrut să spună mai departe, a-nceput să plângă, l-a bătut iar babacul, io te-am făcut, io te-omor, îi zicea, de fapt povestea zicea așa.

Ce să fi făcut, a zis săracu' Ioji mai departe, pe țâță, pe țâță, că mai frumos nu i-a venit să zică. Și că l-a tras după ea în casă Marișca și că el s-a împotrivit și s-a smucit, dar cine să-l creadă?

Te-au dat gata niște țâțe, boul naibii, ai gândit că n-ăi mai pupa în viața ta altele! M-ai făcut de râs, nenorocitule, măcar de-ar fi meritat! Nu l-a crezut tată-său, dar nici nu l-a mai plesnit cu cureaua. L-a ascultat cu capul în mâini, a înghițit rușini după rușini, le-nfigea fiu-su-n el cu fiecare cuvânt rostit, prinsese curaj Ioji, văzând că babacul se liniștise, și i-a povestit prostănacul de-a fir-a-păr prin ce trecuse. A suportat omul, ce era să facă, să-și omoare copilul? Era cu mintea-n altă parte, își făcea deja planuri cum să se-ascundă de gura lumii. Dar când a auzit cum i-a tras Marișca nădragii băiatului de pe el, n-a mai înghițit umilința. A mugit și i-a scăpat din mâini cureaua. Era prea de tot! A ieșit cu pas împleticit din casă, s-a dus în beci, unde-și ținea butoaiele cu vin, și-a băut, a băut până a căzut lat, l-au scos de-acolo mai mult mort decât viu, strângea din pumni și zicea întruna

i-a dat nădragii jos,

i-a dat nădragii jos.

N-a rezistat mult omul, l-au îngropat după mai puțin de o lună. L-au tras ce l-au tras de limbă pe Ioji oamenii, ba cu binișorul, ba cu vezi că se-nvârte tac-tu în mormânt, ba chiar și-un popă a venit să-l dojenească, în zadar însă, băiatul ridica din umeri, văzuse el cum vorbele lui au chemat moartea. A plecat într-o noapte, la puțină vreme după ce a murit babacul, în alt oraș sau în altă țară, nimeni nu știa unde, bănuiau că departe, că nu i-au mai dat de urmă.

Așa zice povestea.

Povestea cu care am crescut și eu încă de când mă jucam cu puța-n praf și pe care v-o zic și vouă acum, după nu știu câți ani. A scris-o unul care se dădea scriitor, hoinărea în căutare de senzații tari. A zăbovit câteva zile și pe strada noastră, cine știe cum ajunsese el să bântuie printre noi, a stat de vorbă cu unul, cu altul, a observat chestii și-așa a găsit el de cuviință, să scrie urât despre Marișca. La urma urmei, chiar era urâtă Marișca și nu prea pe treaba ei, cum altfel să fi scris despre ea?

Cert e că toți am luat povestea de bună când a venit unul cu cartea ăluia în brațe și ne-a arătat ce scrie acolo. Am crezut, ce să fi făcut, dacă ăla era scriitor și scosese o carte, era cel mai tare, cum să nu-l fi crezut?

S-au dus imediat peste Marișca s-o linșeze, dar oare de ce zic s-au dus? Ne-am dus, că eram și eu acolo, printre ei, la cei câțiva ani ai mei. M-a luat taică-meu pe sus, hai, mă, să-i facem de petrecanie leprei, a zis și ochii-i luceau a ură și cred că au început să-mi lucească și mie, că eram leit taică-meu. La scandal înainte, cu mic, cu mare, i-am spart geamurile cu pietre, huo, i-am rupt poarta, huo, huo, mare

tărăboi am făcut, și cât nu-i păsa ei de gura lumii, s-a-nspăimântat de moarte, se tot jura că nu-i adevărat, nu era de glumă cu noi, că tare nebuni eram și luceam cu toții, o aruncaserăm pe jos ca pe-o cârpă și-i trăgeam scatoalce, și-o scuipam, și-o blestemam și tare împlinit m-am simțit eu când i-am tras Marișcăi un șpiț în fund și-am auzit-o icnind și pe taică-meu zicându-mi așa, mă, bravo!

Norocul ei că s-a băgat unul mai deștept și a urlat ho, mă, bezmeticilor, ce v-aruncați ca animalele, că nu-i chiar așa, Ioji n-a plecat niciunde, nu l-ați văzut în fiecare zi de-atunci, ce dracu'? Dacă zice ăla, scriitorul, ceva, sau popa sau primarul, voi le luați imediat de bune, ce dracu'? Proștilor și dobitocilor! *Fuck you!*

Așa ne-a zis ăsta, înțeleptul, și noi ne-am uitat ba la el, ba la Marișca, am mormăit o țâră și ne-am cărat dezamăgiți că n-am apucat să-i facem de petrecanie nenorocitei, avea dreptate ăla, Ioji nu plecase niciunde după moartea babacului și noi nu luaserăm în calcul chestia asta.

Cu toate că nu i-am făcut atunci de petrecanie Marișcăi, legenda a supraviețuit și, dacă tot mi-am amintit-o, v-am povestit-o și vouă. Dar la ce-am mai zis asta, nu știu, că doar v-ați dat seama, mai bine să vă spun cum stau lucrurile în prezent.

Ioji are patrușpatru de ani. E sănătos tun, și-a găsit o femeie cam proastă, ca el, a luat-o de nevastă, au făcut doi copii, un băiat și-o fată. Proști și ei. L-am întrebat odată pe Ioji mă, până la urmă a fost sau n-a fost? A ridicat din umeri, a bălmăjit ceva ce aducea a înjurătură și mi-a întors spatele. A, și n-a plecat nici acum de pe acele meleaguri.

Înțeleptul are cinzeci și șase de ani. A ajuns un reputat psihoterapeut. A emigrat în Statele Unite ale Americii, unde locuiește și-acum. Mai multe nu știu să vă zic despre el.

Scriitorul are tot cinzeci și șase de ani. Scrie și acum. I-am cumpărat toate cărțile.

Marișca ar fi trebuit să aibă șaptesdoi de ani. A murit la șaptezeci într-un azil de bătrâni din Statele Unite ale Americii. Cred că nu i-o fi prea plăcut acolo, toți se purtau bine cu ea, n-o mai înjura nimeni, de uitat n-avea la ce să se uite, că numai bătrâni fericiți roiau în jurul ei și sigur nu-nțelegea ea o iotă din americănească lor. Cică într-o zi le-ar fi cerut niște semințe să le spargă-ntre dinți. Și pentru că n-au înțeles ăia ce vrea, nu i-au dat. Asta i-o fi pus capac, că s-a dus Marișca în pat și-a murit pe loc.

Despre mine ce să vă spun? Sunt bine, sănătos, poate un pic obosit. Dar asta nu prea contează.

LOREDAN ȘI LOREDANA

Pedalam de zor, mă luase Loredan de dimineață la o tură cu bicicletele. Nu-mi aduceam aminte să mă mai fi chemat vreodată, întotdeauna trăgeam eu de el, și m-am gândit uite, mă, i-a venit ăstuia mintea la cap și-am spus cum să nu, super, hai să mergem, până nu ne omoară căldura. Pedalam de zor, așadar, prinsesem un pic de viteză, eram cu câțiva metri în fața lui Loredan, când, la un moment dat, l-am auzit strigând stai, mă, stai. Am crezut că i-a picat lanțul, avea un jaf de biță, îl mai luam uneori la mișto pe tema asta. Am încetinit și-am întors capul. Loredan își parca bicicleta pe marginea drumului. M-am dat jos și-am strigat ce s-a-ntâmplat, mă, de ce te-ai oprit? N-a răspuns, venea spre mine cu pas domol. Era cam roșu la față, de la efort, mi-am spus și l-am așteptat. Când a ajuns foarte aproape, și-a luat avânt și mi-a tras un pumn în nas. Am căzut pe spate ca o plăcintă. Peste mine, bicicleta – mă prinsesem ca prostul de ghidon.

M-am speriat rău. Mă lovise din senin și habar n-aveam ce are de gând. De fugit, nu prea aveam cum să fug, de dat înapoi, nici nu-mi trecea prin cap, m-ar fi spart Loredan, era bine făcut și cu un cap mai

mare decât mine. L-am privit cu coada ochiului. Își pusese mâinile-n șold și dădea cu piciorul în pietricelele de pe drum, în direcția mea. Unele mă nimereau, le simțeam ca pe niște urzicături. Mi-am dus mâna la nas, să văd dacă se umflase. Mă tot întrebam ce l-a apucat și deodată mi-a trecut prin minte că ar putea avea legătură cu ce se întâmplase cu o seară în urmă. Dar ce treabă avea el? Și, chiar dac-ar fi avut, de unde să fi aflat? M-am mai gândit că poate s-o fi enervat că am pedalat mai tare și l-am lăsat în urmă. Indiferent de motiv, tot aiurea era. În mine nu dăduse niciodată Loredan, nici măcar în joacă, și nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să mă caftească vreodată.

Din depărtare se auzea huruitul unei mașini. Am împins bicicleta într-o parte, m-am ridicat și mi-am scuturat hainele de praf. Aveam o zgârietură la cot. Nu era cine știe ce. M-am uitat la Loredan. A rânjit și a scos o țigară din buzunar. Hai să stăm un pic de vorbă, a spus, uite-acolo, și a arătat spre copacul de pe marginea drumului. La umbră, să nu faci insolație, săracu' de tine, a zis și a râs. Continua să se comporte ciudat. Îmi venea să-l întreb ai înnebunit sau ce dracu', dar nu eram în stare să scot un cuvânt. Ne-am luat bicicletele din drum și ni le-am proptit de pom. Stai jos, a zis Loredan. M-am supus. El a rămas în picioare, în fața mea, și a scuipat între noi. Apoi și-a aprins țigara și a tras cu sete din ea. Mașina a trecut în viteză și a ridicat praful, mi-a intrat în gură și-n ochi.

Na, vrei și tu? a întrebat Loredan și mi-a întins țigara.

Era un semn bun. M-am relaxat puțin și am primit, deși n-aveam chef să fumez.

Poate minți! Te bat dacă minți, a spus Loredan și s-a lăsat pe vine, în fața mea. Tocmai trăgeam din Kentul lui. Mi-am ținut respirația. Am înghițit fumul și i-am înapoiat țigara, cu ochii la scuipatul care se

scurgea încet spre rădăcina firelor de iarbă. Dacă mințeam? În legătură cu ce? Nu, nu putea fi vorba de povestea cu soră-sa! N-avea de unde să afle, Loredana sigur nu-i zisese, mă și avertizase, auzi, să nu-i spui lui frate-meu! De ce? Știi tu! Da, știam că e cam nebun, una-două sărea la harță când aducea vreunul vorba de soră-sa, dar, la naiba, eu eram prietenul lui cel mai bun! Oare ne spionase? Hm, era posibil. Și n-a zis nimic atunci, a așteptat dimineața, m-a ademenit, știa că-mi place s-o iau pe coclauri cu bicicleta. Mi-a umflat nasul, acum voia detalii. Să nu mint, că mă bate. Să-i spun. Tot! Am simțit că trebuie să zic ceva.

Am pedalat prea repede, n-am văzut c-ai rămas în urmă, nu mi-am dat sea…

Bă, lasă vrăjeala, nu fă pe șmecheru' cu mine! a zbierat Loredan.

Riscam să-mi piște încă una în nas. Mi-am luat inima-n dinți, ce să fi făcut, mă tot zorea, să zic, să zic, să nu cumva să mint.

Ea… ea a început, am bâiguit. Stăteam… stăteam pe… pe canapea. Stăteam amândoi acolo, am spus. Ea într-o parte, io în alta. Ne uitam la televizor. Și… și a tot butonat până a ajuns la un film. A dat sonorul încet și-a lăsat acolo. Și, cum ne uitam noi la film, mi-a zis tu vezi ce face ăla? Și io am spus că da, văd, normal că văd, da' de ce mă întreabă și ea a spus că de aia. Și că să fac și eu la fel. Și io am tăcut, că mi se părea ciudat. Și ea a zis na, hai odată, faci sau nu? Și io am tă…

Stai, stai așa, a spus Loredan. Unde te grăbești?

Nu mă grăbesc, am bâiguit.

Ba te grăbești, îți spun io că te grăbești! Uită-te la mine! a strigat.

Apoi a tras din țigară și mi-a suflat fumul în ochi. M-am dat într-o parte. A rânjit.

Mă înspăimânta tot mai tare Loredan. Mă scosese de-atâtea ori din încurcătură și-acum stătea pe vine în fața mea, mă afuma și mă amenința. Îl simțeam în stare de orice. Ce voia de la mine? Adevărul îl scotea din sărite. Minciuna, mai rău. Te bat dacă minți, așa zisese. Dacă începeam să-l aburesc, trebuia să fiu sigur că nu știe nimic, că joacă la cacealma. Dar cum să-l fi mințit? Mă cunoștea bine. Și, chiar dacă mi-ar fi ieșit, cum ar fi dac-ar afla după aia adevăru-adevărat? Mai devreme sau mai târziu, tot aș fi mierlit-o.

Mi-a trecut prin cap să pândesc un moment prielnic și s-o tai de-acolo, să-mi iau bicicleta și să gonesc, cu rabla lui nu m-ar fi ajuns în veci. N-aveam timp de planuri, nu mă slăbea deloc animalul. M-am uitat în ochii lui și i-am îngăimat numele. Loredan.

Ă? Ce-i?

Sunt eu, Florin.

Tocmai de-aia, a zis el și mi-a arătat pumnul strâns. Am băgat capul între umeri. A rânjit din nou și a azvârlit mucul de țigară în trunchiul copacului.

Lasă astea, a adăugat. Zi, cine era ăla?

Care… care ăla am întrebat.

Mă, iar faci pe prostul? N-ai zis că stăteați pe canapea și vă uitați la televizor?

Am dat din cap.

E, și n-ai zis că soră-mea a dat la un film?

Am dat iar din cap.

Și ce-ai mai zis?

Că mi-a spus să fac ca ăla.

Ei, și-atunci, ce nu ți-i clar?

În clipa aia mi-am dat seama că, oricât de stăpân aș fi fost pe mine și oricât de bine m-aș fi prefăcut, tot m-ar fi prins cu fofârlica. Punea întrebări, despica firu-n patru, nu-i scăpa niciun detaliu, mă intimida în mod repetat. Am tras aer în piept.

Era unul blond, am spus. Semăna cu Brad Pitt, da' nu era Brad Pitt. Habar n-am cine era, un francez, că tot zicea *je t'aime*.

Aha, a făcut Loredan. Mai departe. Ea a zis să faci ca ăla, tu ai tăcut, ea a zis iar să faci ca ăla, tu ai tăcut. Așa a fost? Nu minți?

Am dat din cap. Nu mințeam.

Bun. Și franțuzu' ăsta ce făcea?

Stătea... stătea pe un pat.

Și ce făcea, mă, dormea? Zi, dormea?

N-nu, nu dormea. Era… era cu una.

Aha, a mormăit Loredan. S-a ridicat, a făcut câțiva pași și s-a descheiat la șliț. Întâi s-a pișat pe mucul de țigară, apoi pe bicicleta mea. Mi-a fost teamă că o să se pișe pe mine, mai făcuse odată pe unu' după ce-l bătuse măr. Am simțit câțiva stropi pe mână. Nu-l mai suportam! Am închis ochii și gândurile mi-au zburat la seara de dinainte...

Loredana s-a apropiat, a tras pătura peste noi și s-a ghemuit în mine. Eram derutat, niciodată nu mă gândisem la ea altfel decât ca la o soră. Simțeam furnicături în mâini și în picioare și nu-ndrăzneam să mă mișc, de teamă că o să spulber tot. Loredana m-a atins pe obraz. I-am dibuit mâna pe sub pătură. N-o priveam, nu mă privea, ne prefăceam că ne uităm la film. Eram curios și crispat. Ardeam tot. Apoi s-a izbit ușa de la intrare și ne-am smucit amândoi, speriați. Ea a stins televizorul. S-a făcut beznă. Am auzit din colțul ei o fâșâială. Când s-a lipit din nou de mine, am înnebunit. Nu mai avea nimic pe ea! Hai odată, dă jos, mi-a șoptit și a pornit televizorul. M-am executat. Ardea și ea, parcă mai tare decât mine, și-și tot freca sânii mici de pieptul meu. Îmi vâjâia capul, amețisem, voiam mai mult. Am închis ochii și-am bâjbâit pe sub pătură după Loredana. S-a ferit și mi-a dat un picior. Nu m-a durut, am dat și eu din picioare până a picat pledul pe jos. Ea s-a urcat cu genunchii peste mine și m-a apucat de păr. Trăgea de chica mea într-o parte și-n alta. Nu mă durea. Mai faci? Nu, Lore, am zis și n-am știut unde să mă mai holbez. Mai faci? Nu, Lore, am zis și-am prins-o de sfârcuri. Sigur? Sigur, Lore, am horcăit și mi-am dat drumul. M-a mușcat de obraz și m-a lăsat. Eram moale ca o cârpă. M-am întins după tricou și m-am șters cu el. Ne-am îmbrăcat pe furiș, fiecare în colțul lui de canapea. Auzi, să nu-i spui lui frate-meu, a șoptit ea. De ce? Știi tu! Bine, am zis și m-am strecurat afară. Se răcorise, iar tricoul ăla prost se tot lipea de mine.

Dă-te-n mă-ta de șliț, am auzit. Am deschis ochii. Loredan și-a aprins încă o țigară. S-a apropiat și s-a lăsat din nou pe vine, în fața mea. Mi-a suflat fumul în ochi.

Avea dreptate Loredana. Cum să-i fi spus toate astea nebunului? Uite-l, rânjea și mă tortura cu întrebările și cu gesturile lui idioate. Își bătea joc de mine în ultimul hal!

Gata, bă! am izbucnit. Ce-i cu tine? Lasă-mă-n pace! Și l-am împins.

S-a dus puțin pe spate, s-a sprijinit în mâini și a revenit la poziția de dinainte. Să vezi ce-a pățit soră-mea! a spus și a rânjit.

Am înlemnit.

Ce-a… ce-a pățit? am îngăimat.

Loredan a râs.

Ce i-ai făcut? am îngăimat iar.

A râs mai tare.

Furia punea încet-încet stăpânire pe mine, o simțeam venind în valuri, inundându-mi ochii, urechile, tâmplele, inima, stomacul, brațele, picioarele, fiecare bucățică a corpului. Îmi înfigeam unghiile în podul palmelor și-mi venea să-nchid ochii și să-l lovesc pe Loredan cu pumnii, la nimereală. Îl uram.

L-am împins și m-am ridicat brusc. Am tăiat-o spre bicicletă și de-acolo mai departe, spre casă. Dădeam la pedale ca niciodată, gâfâiam și tremuram tot, te bat te omor bucăți te fac nu te iert nu scapi, zbiera Loredan, îl auzeam tot mai stins pe măsură ce prindeam viteză și

puteri. O vreme n-am avut curaj să mă uit peste umăr, nu suportam gândul că o să-l văd în spatele meu, cu rabla lui cu tot. Când m-am întors, în sfârșit, n-am văzut decât o dâră de praf. Scăpasem.

M-am oprit și mi-am pipăit nasul. Mi-am înmuiat degetele în gură și mi-am dat cu salivă pe cot, să se ducă sângele. Cu bunică-mea o să rezolv ușor, mi-am spus, o s-o aburesc c-am picat cu bicicleta. Apoi m-am gândit la Loredana, oare era bine? Mi-am imaginat cum o s-o salvez din ghearele lu' frate-su, cum o să-l bat pe nenorocit, cum o să-l pun să-și ceară iertare în genunchi, cum o să-l leg și-o să-l târăsc în beci și-o să-l închid acolo, să nu cumva să ne deranjeze când o să ne uităm la film și așa mai departe. Apoi a apărut Loredan la orizont și-am început să tremur. M-am urcat pe bicicletă, am dat la pedale și nu m-am mai gândit la nimic.

PALTONUL

Stau ca prostul în fața casei lui Gigi, înfofolit în paltonul lui cel nou. E decembrie, e frig și bate vântul.

Nasol.

Gigi e pe moarte și eu trebuie să fac rost de o mie de lei.

Cum naiba să-l refuz? Moare! Și n-am banii ăia, de unde să-i scot dacă nu-i am? Mai și vorbesc singur pe stradă. Gata, taci, calmează-te!

Nu ține. Vreau să mă descarc, să uit de vizita asta tâmpită, să zbier, să zbier la cineva. O s-o sun pe nevastă-mea. Telefonul, Laura, așa. Futu-i! Nu mai am credit! N-am job, n-am nimic. Datorii, atât. Băi Gigi, băi, ce-mi faci tu mie?

Îl știu pe Gigi de când eram de-o șchioapă. Locuia în B11, iar eu mă mutasem de curând în B12. Două săptămâni am stat în casă până să-mi fac curaj să ies afară. Îl văzusem zi de zi pe Gigi de pe geam, era

cel mai mare și mai gras dintre ăștia de vârsta noastră și îi căpăcea pe toți când nu-i convenea ceva. Într-o zi mi-am luat inima-n dinți și-am ieșit în stradă. Nimeni nu m-a băgat în seamă în afară de grăsan. A venit glonț spre mine. Tremuram, nu știam cum stă treaba. Îi eram simpatic, i se pusese pata pe mine, așa, din prima, era doar curios? Ăsta-i blocu' meu și-a' lu' tata, a mârâit el și m-a împuns cu degetul în burtă. Tu ce cauți aici? Am bâiguit că m-am mutat acuma în bloc și că n-aveam pe unde să ies. Nu i-a convenit. S-a uitat urât, s-a apropiat și mi-a râgâit în față. Asta mi-a fost salvarea! Făcusem sute de concursuri cu băieții din fosta mea gașcă înainte de-a mă muta la oraș, puteam să râgâi în orice fel și la orice oră. M-am tras un pas înapoi, am luat o gură de aer și-am slobozit cel mai bestial grohăit din viața mea, cu care i-am cucerit pe Gigi și pe toți ceilalți băieți. Întâi s-au blocat, ca și când ar fi auzit un dinozaur. Apoi au râs de s-au crăcănat. Mai fă o dată, și-nc-o dată, și-nc-o dată – m-au ținut așa nu știu cât, mureau de râs de fiecare dată și se rugau de mine, încă una, încă una și gata! Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie! Gigi m-a luat imediat sub aripa lui. Cine se lua de mine se lua de Gigi. Tot ce-aveam de făcut era să râgâi când și cum avea el chef. Un schimb care-mi convenea de minune. Fotbal, leapșa, lapte-gros, mici secrete, mai apoi băutură, jocuri de noroc, femei, din nou secrete, mai mari – o prietenie care n-avea cum să se strice.

Și totuși, într-o vreme am rupt legăturile. Nu ne-am vorbit ani de zile. Aveam amândoi un pic peste treizeci. Ce s-a-ntâmplat:

Unu: Gigi s-a îndrăgostit rău, da' rău, de o tipă, Loredana. Mă-nsor, mi-a zis într-o zi. Am crezut că glumește și-am râgâit ușor, să destind atmosfera. Dar omul nu glumea, a scos din buzunarul de la piept o invitație în care se înghesuiau inimioare, balonașe și păsărele. Felicitări, mă bucur, am zis și m-am prefăcut că mă bucur.

După nuntă l-am văzut din ce în ce mai rar. Mă cam scotea din sărite, tot trăncănea cât de bine îi e lui însurat și ce meseriașă e Loredana și nu numai atât, că nu degeaba a luat-o la trei luni după ce-a cunoscut-o, Loredana-n sus, Loredana-n jos, și bagă-ți odată mințile-n cap și ia-ți o femeie ca a mea – nu zicea ca a lui, dar asta voia să spună sau cel puțin așa mi se părea. Atât era de îndrăgostit, că într-o zi a uitat să-mi spună să râgâi – lucru nemaiîntâlnit până atunci. Asta m-a durut foarte tare. Atât de tare, că n-am fost în stare să-i spun nimic.

Doi punct unu: În rarele ocazii în care Gigi își aducea aminte că exist și mă invita – mai mult de formă – în cuibușorul lor de nebunii, Loredana râdea la poantele mele mai tare decât la ale lui Gigi și se uita în ochii mei mai des decât în ochii lui Gigi. Era într-adevăr meseriașă. Nici n-aș fi stat pe gânduri, dacă n-ar fi fost o prietenie la mijloc.

Doi punct doi: La a treia sau a patra vizită, Gigi și-a adus aminte de vechile noastre obiceiuri. Râgâie, bă! a strigat. M-am înviorat pe dată, însă m-am pleoștit la fel de rapid, era o femeie acolo, nu puteam să fiu țăran. Dar au insistat amândoi, li se urcase vinul la cap. Bine, am spus și-am tras una de bun-simț, să nu supăr pe nimeni. M-au aplaudat, m-am simțit grozav și-am băgat o palincă, dar nu asta e important, ci mai degrabă că – atunci când Gigi s-a dus la budă – Loredana și-a încolăcit brațele în jurul meu și mi-a șoptit porcule și m-a mușcat de lobul urechii, chestie care m-a făcut să uit de leapșa, de lapte-gros, de jocuri de noroc, de bețivi, de prietenie și de toți Gigii și Gigeii din lume. Porc ești tu, i-am zis și-am pișcat-o de fund, iar ea a pufnit în râs și – fiindcă Gigi tocmai trăgea apa – mi-a tras cea mai mișto palmă pe care am încasat-o vreodată.

Trei: N-a trecut o lună și Loredana a devenit insistentă și isterică și mă tot teroriza cu te iubesc porcule dacă nu vii îi spun îi spun și vezi tu atunci. Am început s-o evit, dar era cam târziu. Gigi m-a sunat și-a zbierat bă gunoiule, bă amorezu' lu' pește, cum ai putut, bă, cum ai putut și așa mai departe. Loredana o luase razna și chiar îi zisese de lobul urechii și de ce-a urmat, era cât se poate de clar. Am reacționat inocent și firesc, ce-i, bă Gigicule, ai înnebunit, gura, că vin peste tine și te înjunghii, a urlat el printre gâfâituri. Și că de azi încolo nu mai existam pentru el. Am tăcut mâlc și-am regretat că mi-am rănit prietenul. N-a venit să mă înjunghie, dar a divorțat imediat– mă așteptam la asta, încă de mic era un tip impulsiv.

De împăcat, ne-am împăcat după vreo cinci ani, când l-am invitat la nunta mea cu Laura, de care mă îndrăgostisem tocmai pentru că nu era meseriașă. M-am blocat când a apărut Gigi– chiar nu mă așteptam să vină. Ne-am prefăcut amândoi că am uitat ce se întâmplase. S-a recăsătorit cu una, Sanda, a intrat în afaceri, a făcut o groază de bani– mi-a spus toate astea sec, la o țigară, în fața bisericii. După care mi-a urat și mai sec: casă de piatră. Iar eu am zis încurcat mulțumesc și, ăăă, mă bucur tare mult c-ai venit, da-mi tot venea să-l întreb dacă și Sanda asta e la fel de meseriașă ca Loredana– gând tâmpit care nu-mi dădea pace și mă făcea să mă simt din ce în ce mai penibil. Când am terminat țigările, Gigi mi-a cârpit o palmă de-au înlemnit toți nuntașii și a zis gata, bă, mi-a trecut. Acum râgâie! Am grohăit în fața bisericii. Tare. Mă durea falca, dar nu de asta mi-au dat lacrimile atunci.

După nuntă am început să ne întâlnim săptămânal. Jucam table, vorbeam porcos și râdeam. Beam și mâncam ca nesimțiții, întotdeauna pe banii lui Gigi. Gigi era bogat, eu sărac. Gigi era mare și tare, eu vai și-amar. Gigi era XXL, eu un L amărât.

Acum Gigi murea, iar eu eram sănătos tun și la fel de sărac. Știam de vreo două luni că e grav, grav de tot, îi dăduseră drumul acasă, nu mai aveau ce să-i facă în spital. Îl vizitam suficient de des încât iminenta lui moarte să devină un lucru obișnuit. Nici măcar nu-mi mai tremurau picioarele când îl vedeam. Slăbise vreo 40 de kilograme, arăta îngrozitor. Ochi ca de broască, ieșiți din orbite, obraji supți, oase, oase, o grămadă de oase, aproape că-i ieșeau prin piele. De vreo săptămână nu mai avea putere să se ridice din pat, zăcea doar, singura lui preocupare părând să fie doza de morfină. Cum intram în camera lui, începeam să turui, nu suportam tăcerea, mi se părea că fiecare clipă de liniște suge un pic de viață din Gigi, o dădeam cu copilăria, mai știi când, da' mai știi când, gesticulam, mă hlizeam, iar când scăpam câte un râgâit, ca din greșeală, zâmbea și el, fantomatic. Și uite-așa trecea o juma' de oră, gata, meseriașule, te las să dormi, ți se închid ochii, el se milogea, nu, că să mai stau, uite, și-și căsca ochii să-mi arate că nu-i e somn. Mă atingea cu mâna lui scheletică, mi se făcea milă, nu voiam asta, nu voiam să-l las să mă șantajeze și-l mințeam, mă ceartă șefu' că întârzii la lucru, cum, nu ți-am zis că mi-am găsit ceva de lucru la ziar, hai, mă Gigicu', că ți-am zis. Râdeam, atingeam pătura în care era înfofolit, cu grijă, nu suportam să-i simt ciolanele. Mă furișam afară din cameră și uitam de el îndată. Le-aveam pe-ale mele, mă concediaseră chiar după ce se îmbolnăvise el, nu reușeam să mă angajez, ne descurcam tot mai greu, trăiam doar din banii Laurei, puțini și ăia, și din împrumuturi, ce s-o mai lungesc, era groasă rău. Gigi murea, știam că mă putea rezolva clipind din ochi, dar nu-ndrăzneam să-i cer bani tocmai pentru că murea! Singura datorie pe care mi-o puteam achita era cea de prieten. Îl vizitam, îi spuneam povești, plecam. Nici măcar nu trebuia să-l amăgesc, știa că o să moară. Îi gata, horcăia. Pân' la Crăciun îi gata.

Vreau să mă plâng, să urlu, vreau să mă liniștească Laura, să uit de vizita asta la Gigi. Și uite, nu mai am credit! O iau la pas, pfui, frigul ăsta mă disperă. Ajung în stația de autobuz. Îmi aprind o țigară, trebuie să-ncerc să mă calmez, să refac filmul, poate se leagă ceva.

Paltonu', a zis Gigi chinuit și i-a făcut semn nevesti-sii să-l aducă. Eram nedumerit. Ce palton? Care-i faza? Sanda a adus haina și mi-a pus-o în brațe, e nouă, lui nu-i mai trebuie, mi-a șoptit, ce să facă cu ea? Apoi iar el: ți-i bun? Probează-l! Am dat din mâini, a, nu, nu-i nevoie, dar în sinea mea mă bucuram, pica bine cadoul. Chiar așa, ce să fi făcut Gigi cu el? Mi-l dădea mie. Și eu aș fi făcut la fel. Am luat paltonul pe mine, îmi era mare, știam asta de la bun început. El e sau, na, a fost XXL, eu – L, cu indulgență. Tot bine pica. Am mulțumit, am zâmbit, am căutat o glumiță, trebuie să mă mai îngraș (uai, ce glumă idioată), vin mâine sau poimâine, am spus și i-am făcut semn Sandei să-mi pună geaca veche într-o pungă. Am dat să fac stânga-mprejur spre ieșire, te pup, Gigicu'. Și-l aud horcăind din nou: douăjdouă de milioane, atât am dat pe el. Hugo Boss. Am înțepenit. De ce-mi spunea asta? Ce-are a face cât a dat? Prețurile se iau de pe cadouri. Nu-l faci pe om să se simtă prost și îndatorat. Și-apoi tunul: ți-l dau cu zece. Nou-nouț. Pleașcă.

Cum?!

Ce zece?

Ce pleașcă?

Mi-l vindea?!?!

M-am uitat neajutorat spre Sanda, poate-l contrazicea, poate îmi confirma că e o poantă sinistră, oamenii mai fac glume din astea când sunt pe moarte, ceva, trebuia să zică ceva! Și uite-o, tăcea, îmi înfundase deja geaca veche în pungă, se uita ca idioata la mine. Mai și zâmbea! Îmi tremurau picioarele, ca atunci când am aflat că Gigi se duce. Stăteam în mijlocul camerei, încremenit și ridicol, cu Hugo Boss-ul pe mine, mă treceau toate apele și nu puteam să-l privesc în ochi pe Gigi. Îmi imaginam cum scoteam o mie de lei în bancnote mici, de cinci, de zece, cum aruncam cu banii în sus, cum cădeau toți peste Gigi și-i acopereau corpul scheletic, cum ieșea el fericit de sub grămada de bani și începea să-i numere și cum anunțam eu triumfător, râgâind, fiecare sută adunată. Dar n-aveam banii ăia. Gigi murea și, pentru că murea, eram obligat să-i fac pe plac. Fără comentarii! Ăăă, ți-i aduc, ă, data viitoare, am bâiguit și m-am cărat, cu paltonul ăla nenorocit pe mine. În stradă mi-am dat seama că am uitat plasa cu geaca veche. N-au spus nimic, nici el, nici Sanda. Au văzut și ce s-au gândit? Pleașcă. Sau poate că eram eu prea tulburat.

Nu se lega mare lucru pe frigul ăla. Numai tâmpenii îmi treceau prin cap. Gigi iubea banii, știam. Mă iubea și pe mine, nu-i vorbă. Hai să jucăm table! Hai. Hai să bem! Hai. Hai să-ți zic un secret! Hai. Râgâie! Boajahjgfoifdx. Înc-o dată! Gmanpsosaea. Eu, la rându-mi, iubeam banii, dar nu știam cum să-i fac. Poate chiar de aia îl iubeam pe Gigi. Am început să fac calcule, cam de câte ori am ieșit împreună și câți bani a cheltuit el cu mine pe cotlete de porc, și rațe, și curcani, și vite, și whisky-uri și cu ce ne mai îndopam și beam noi. Am ajuns la concluzia că-i eram dator cu zece paltoane, nu cu unul, și-mi era ciudă că tot ce putusem eu să-i ofer la schimb nu era măsurabil în moneda lui. Aiurea. O să fac rost de o mie de lei și gata.

E ajunul Anului Nou. Sunt la înmormântarea lui Gigi. Geaca mea de toamnă și cele două pulovere nu fac față frigului. Tot aștept să dea popa tonul cu crucile, o să fac câte zece, cinșpe de fiecare dată, doar-doar mă voi dezmorți un pic. Însă popa lungește vorbăria și mă enervează. Mă uit în stânga. Acolo ar fi trebuit să fie nevastă-mea, dar s-a îmbolnăvit. Nimic grav, o să-i treacă. Mă uit în dreapta. Loredana plânge. Se lipește de mine și asta mă mai înviorează un pic.

A, paltonul. L-am vândut. Cu cinci sute, nu știu să negociez. Jumate s-au dus pe medicamentele pentru Laura și pentru coroană, restul i-am băut când am aflat c-a murit Gigi. Am râgâit o zi întreagă prin birturi, dar n-a mai avut niciun farmec.

ÎNTÂLNIREA

Stăteam de vreo cinșpe minute în fața catedralei, scoteam aburi pe gură și mă uitam atent la toate siluetele care se apropiau. Mi-am scos telefonul din buzunar. Era și treișopt. Și doar stabiliserăm să ne vedem la șase jumate! Și uite, nici măcar nu suna să anunțe că întârzie! Cum să mă lase să aștept ca prostul, fără să zică nimic?

Înghețasem deja, era un decembrie neașteptat de friguros. Am început să bat cu tălpile în asfalt ca să mă-ncălzesc. Pe naiba, îmi era la fel de frig. Am bolborosit niște înjurături. Am zis – printre altele – boule! Eu eram boul, pentru că habar n-aveam cu cine urma să mă întâlnesc. Fix așa!

Cu o oră înainte…

Îmi terminasem treaba în oraș și mă îndreptam spre stația de taxi, cu gândul să ajung acasă, când mi-a sunat telefonul. M-am uitat lung la ecran și, deoarece eram în perioada sărbătorilor și numărul necunoscut avea vreo patru de opt în coadă și încă unul pe la-nceput,

mi-am spus că nu poate fi decât vreun agent de vânzări. N-aveam niciun chef să-mi înghețe mâna la ureche ca să mi se înșire avantajele nu știu cărui produs și nici să-i dau pisălogului cu flit în mod repetat, până se va fi îndurat să-mi dorească o zi bună și sărbători minunate și un an nou fericit și ce știu eu ce urări mai avea în program. Am pus telefonul în buzunar și mi-am continuat drumul, gândindu-mă ce cadou să-i cumpăr maică-mii de Crăciun.

Peste vreo jumătate de minut am auzit din nou soneria. Am scos mobilul și-am văzut din nou mulți de opt, lucru care m-a iritat. Am preluat apelul fără să stau prea mult pe gânduri și-am zis un alo din ăla ferm, pregătit să-l fac pe agent troacă de porci. Îndată ce-am auzit în telefon salut, Dani, de ce nu răspunzi, m-am înmuiat pentru că,

unu la mână: nu era un agent de vânzări. Ăștia, pisălogii, oricum ai lua-o, nu sunt atât de obraznici încât să te ia cu salut, cutăricule, de ce nu răspunzi?

Doi la mână: la telefon era o tipă.

În fine, trei la mână: tipa avea o voce simpatică.

Am zis heeei, uite, bine, prefăcându-mă că știu cine e. Am scanat rapid glasurile cunoscute din baza mea de date, ca un soft din ăla șmecher, care știe să recunoască melodii. Am identificat o singură voce asemănătoare cu cea de la telefon. Era a unei foste prietene din liceu, care se mutase de ani buni pe undeva prin Țara Galilor, dar n-avea cum să fie Delia, mi-am spus, ea n-ar fi zis ce faci, Dani, ci ce faci, șericule. Așa ne alintam noi, șericu și șerica.

Mi-a mai trecut prin minte să lămuresc situația, țac-pac, cine ești, aaa, mă gândeam eu, scuze, n-aud bine, trec mașini, am vrut să fiu

sigur, îți dai seama că n-aș fi întrebat altfel, ce mai faci și așa mai departe. Daaar! Când cineva îți vorbește cordial, de parcă te-ar ști de-o viață, se așteaptă să fie recunoscut. Așa că n-am lămurit nimic. M-am oprit– aveam impresia că zgomotul pașilor pe asfalt mă împiedica să disting tonalitatea vocii– și-am așteptat să închegăm o conversație. Să mă prind odată cine-i tipa.

Dani, ce faci? M-auzi?

Sesizase pauza prelungită. Mă gândisem cam mult.

Ăăă, uite, ce să fac, bine, am zis, încercând să par cât mai natural cu putință. Nu mi-a ieșit și am adăugat că tocmai am trecut strada. Tu? Cum ești?

Sunt foarte bine, măi, a venit imediat confirmarea, însoțită de un chicotit. Hai să-ți zic, am vorbit noi odată pe facebook să ne întâlnim, mai știi, nu?

Nu, nu mai știam. Am scanat rapid lista cu conversații de pe facebook. Mesaje, sute, poate mii, de la Oana, Adriana, Ioana, Elena, Ana, Maria, Ana Maria, Mona, Simona, Ramona, Andreea, altă Andreea, haos total, stabilisem vreodată ceva serios pe facebook? Cine era, cine era? Habar n-aveam…

Dani, ce faci, iar treci strada? Ai grijă!

Apoi un râs cristalin.

Apoi un râs tâmp. Al meu.

Măi, tu știi cu cine vorbești?

Mă prinsese.

Da, cum să nu știu, ce naiba!

Și, ca să evit să fiu înghesuit la colț de *cu cine?* – întrebare destul de probabilă, având în vedere tonul jucăuș –, am adăugat îndată: bun, hai să ne vedem la o cafea, cum am stabilit.

Cafea, Dani? Mai încearcă.

Din nou râsul cristalin.

Ăăă, am făcut, după care am spus că da, e cam târziu pentru cafea. Și că ar merge un vin fiert, e frig afară.

Păi, așa, vezi! Când? Poți și acum?

Dacă puteam acum? Puteam, dar…

Cum acum? am bâiguit.

Ei, cum acum? Na, nu chiar acum, într-o oră, e bine?

Într-o oră? am bâiguit.

Haaai, măi, fii spontan!

O oră, da, o oră e bine, am bâiguit din nou.

Super! 6 jumate, catedrală? Și vedem noi după.

6 jumate, catedrală, am confirmat.

OK. Muah, te pup.

Am spus și eu muah.

A râs.

Am râs și eu.

După care am băgat telefonul în buzunar și mi-am zis că e foarte bine să mai ai surprize din când în când și m-am felicitat că n-am ținut să aflu cu cine pusesem la cale să mă întâlnesc și, prin urmare, iată, chiar îmi ofeream o surpriză, mai cu seamă că vocea aia fusese nu doar simpatică, ci și conspirativă.

Am intrat într-o cafenea. Aveam timp berechet să beau ceva cald și apoi să ajung la catedrală. Am comandat un ceai de mușețel și am vrut să cer și parola de la wireless, dar mi-am dat seama că aș fi riscat să-mi stric surpriza. Or, tocmai ăsta era șpilul, să rămână surpriză! Mi-am propus să mă gândesc la alte chestii. Ce cadou să-i iau maică-mii de Crăciun, da, ăsta era un subiect pe cinste cu care să-mi omor timpul. Am scos agenda și un pix, am netezit o foaie, am scris cadou mama Crăciun – *brainstorming* și am subliniat titlul. Am trecut data, 22 decembrie, și m-am gândit la cine-a tras în noi după douăjdoi. Apoi am început să înșir cu liniuță, unul sub altul, cuvinte – cadou. Peste vreo cinci minute a venit ceaiul și m-am oprit să-l prepar. Am parcurs și ideile de până atunci:

- parfum

- ramă foto + poză cu mine mic

- orhidee

- cărți Puric, Coruț

- colecție Beatles

- tichet cadou 100 lei Mall

Ideea cu tichetul mi s-a părut de o nesimțire crasă și am scrijelit imediat cu pixul peste, până am găurit hârtia. Am demontat rând pe rând și celelalte opțiuni. Parfum îi luasem de ziua ei, ramă foto avea și oricum ar fi fost prea ieftină, Beatles i-ar fi adus, cel mai probabil, aminte de tată-meu și chiar nu era cazul, din Puric și din Coruț îmi mai cita uneori la telefon și, dacă m-aș fi apucat s-o descos, auzi, ce ai și ce n-ai, s-ar fi prins imediat de intenția mea.

Tăiat.

Tăiat.

Tăiat.

Tăiat.

Pe listă a rămas doar orhideea, OK, orhideele sunt mișto, mi-am spus, îi plac și maică-mii, cui nu-i plac, ce frumos, va zice, mulțumesc, dar în sinea ei va gândi că uite, l-am șters la cur l-am crescut bine rău cum am știut eu da' rău nu cred c-a fost l-am trimis la școală l-am ținut la facultate i-am luat apartament l-am și mobilat l-am făcut om n-a trebuit să miște un deget și-acum nu-i pasă nu-i pasă așa mă răsplătește el pe mine cu o floare atâta merit atâta-l duce capul o să mă ducă la azil la azil o să mă ducă, în fine, știam și eu că nu puteam să mă prezint cu o floare, fie ea și orhidee.

M-am mai gândit puțin, dar n-am putut să scot altceva mai bun. Făcusem oricum un pas, eliminasem câteva opțiuni, pfff, șase și zece, ce repede trece timpul, domnișoară, se poate nota, da, se putea, am

închis agenda și-am sorbit din ceaiul de mușețel, era fierbinte, mi-am ars puțin limba și-am înjurat.

Stăteam în fața catedralei, ziceam. Scoteam aburi pe gură și mă uitam atent la siluetele care se iveau din depărtare, încercam să le asociez cu femei pe care le cunoșteam. Un mers mai grăbit era al Lorenei, sau al Ancăi, sau al Soranei, altul mai legănat, al Ginei sau al Mădălinei, căciula aia cu moț sigur era a Dianei, geanta aia cât toate zilele, a Adrianei, cea cu câine era Vicky sau soră-sa, Becky, nu le știam decât de pe facebook, dar, orișicum, aveau amândouă poză de profil cu câinele. La fiecare asociere făceam un pas, doi în direcția din care se apropia femeia și arboram un zâmbet moderat, pe care să-l pot lăbărța sau înlătura fără mari probleme, după caz. Când identificam bărbați sau copii sau babe și când nu trecea nimeni, dădeam cu bocancii în asfalt.

Începusem deja să dârdâi și să mă enervez, telefonul arăta și treișopt și atunci mi-a venit să înjur, pentru că una era surpriza și alta era să aștepți în frig, și-n plus, mă cam săturasem să fac asocieri și să zâmbesc în felul ăla, așa că am zis tare: boule, și chestia asta m-a mai liniștit.

După vreo zece minute eram tot acolo, îmi clănțăneau dinții de numa'-numa', femeia aia mă ținea în frig sau poate chiar îmi juca o farsă, s-o ia dracu', cu tot cu vocea ei simpatică! Nu-mi mai trebuia nicio surpriză și mi-a venit să sun la ăia mulți de opt și să mă rățoiesc, hei, unde ești, stau ca prostu' în fața catedralei de aproape juma' de oră, mai vii sau ce naiba? Dar în loc să fac asta, mi-am spus hai, măi, rezistă încă un pic, gândește-te, cafenea, vin fiert cu

scorțișoară, o tipă fainã, ce rost are să faci tămbălău pentru o mică întârziere?

Mică? Ce vorbești, mă? Uite, uite, douăzeci de minute, am înghețat!

'Ai, băi, te plângi ca o primadonă, numa' asta știi, să te plângi! Dă acolo din picioare, o să ajungă imediat.

Nu vine, mă!

Ba vine!

Ba nu!

Ba da!

Idioata!

Idiot ești tu! Punem pariu că vine în cinci minute?

Bine, punem, pe ce?

Dacă nu vine, intri în biserică, aprinzi o lumânare, spui o rugăciune, vezi tu.

Și dacă vine?

Dacă vine, pac, o săruți pe gură.

Ha ha, bună asta!

Ce, mă, nu te ține?

E, nu mă ține...

Păi așa! Cinci minute. Taie!

La șapte și un sfert eram bocnă. Îmi lăcrimau ochii, nările mi se lipeau, sărutasem tot facebook-ul cu buze înghețate și crăpate, întâi mai timid, până m-am încălzit, până mi-am intrat în ritm, apoi cu o țâră de tupeu, apoi cu tupeu obraznic. Am avut succes, dar mi-am luat și înjurături, ba chiar și scatoalce, mai blânde sau mai sănătoase, în funcție de tupeul pe care l-am afișat. Una mai fioroasă m-a împins, una și mai fioroasă mi-a tras două palme, iar alta, cea mai fioroasă, o fotbalistă, mi-a tras un pumn în falcă, și-ncă unul, și-ncă unul, după care m-a sărutat, na, să vezi cum e, țărane, a zis și mi-a mai tras un picior în genunchi, cert e că la șapte și un sfert am încetat cu fanteziile și-am intrat în biserică.

Am căutat-o din priviri pe cea cu care… dar n-am văzut decât o puzderie de chipuri îmbătrânite. Ici-colo câte un copil speriat, atârnând de mâna vreunei babe. Nu mai călcasem de ani buni în biserică și m-a apucat un sentiment de vinovăție printre atâtea cruci, icoane, cădelnițe, lumânări, murmure, șopocăieli și figuri grave. Parcă știau cu toții că nu-s de-al lor, mi se părea că se uită suspect de lung la mine, îmi era teamă că mă va arăta unul cu degetul și că se vor aduna toți în jurul meu să mă pedepsească. Ca să-mi alung neliniștea, am cumpărat o lumânare. Am aprins-o și-am înfipt-o la morți. Mi-am pus mâinile înghețate deasupra flăcărilor și m-am gândit la morți. Mi-am făcut cruce, am mormăit îngerîngerașulmeucemiteadatdumne…

Ce? Ce dracu’? M-am întors, mă trăgea cineva de mânecă. Am înțepenit. Era administratoarea de bloc. Mă privea cu dușmănie. Baba naibii, cu părul ei portocaliu cu tot!

Tu ai scris pe afișele de la bloc, diavole! Tu m-ai înjurat! Recunoaște! Aici nu poți să minți!

Aproape că striga. Câteva babete și-au ridicat capul din pământ și și-au ațintit ochii spre noi. M-am panicat. Vorbiți mai încet, vă rog, am spus în șoaptă. Nu știu dacă m-a auzit. De ascultat, nu m-a ascultat. Aici nu poți să minți! Ești în fața Domnului! a zis, la fel de tare.

Nimeni nu mai punea lumânări. Se chiorau la noi. Da, da, a aprobat o altă babă și m-a sfredelit. Ești în fața Domnului!

N-am fost eu, am spus încet și neconvingător. Mințeam cu nesimțire. Știam prea bine că eu îi scrisesem pe porcăriile de afișe. După aia îmi păruse rău. Dar, dacă tot mă bănuia, de ce dracu' nu-mi zisese nimic până acum, doar ne întâlniserăm de cel puțin cinci ori de-atunci?

Minți, nerușinatule, te bate Dumnezeu, a zis baba și a ridicat mâna, ca și când ar fi vrut să mă lovească. Dar n-a dat. Gesticula de fapt.

Nu, doamnă, n-am fost eu! De ce nu mă credeți?

Da' cin' să fie? Restul îs cumsecade. Numa' tu îmi faci probleme pe scară! Nu-ți citești contoarele, nu participi la curățenie, nu vii la ședințele de bloc. Ești un cetățean iresponsabil! Un trântor! Mai și minți în biserică! Ce te faci la Judecata de Apoi? O să arzi în iad, diavole!

Mă treceau transpirațiile. Moșii și babele făcuseră cerc în jurul nostru. Vouă, ăstora tineri, nu vă mai e frică de Dumnezeu, a gâfâit unul. Ceilalți au dat din cap. Tribunalul bătrânilor mă condamna în unanimitate.

M-am uitat o clipă în sus și mi s-a făcut frică– frica aia pe care o simțisem mereu în copilărie când mă trăgea bunică-mea după ea în biserică, frica aia de Tatăl nostru, de popii înveșmântați în negru, de Doamne-miluiește, de moarte și-nviere, de crucea de care trebuia să-mi lipesc buzele, îl văzusem o dată pe unul bubos pupând-o înaintea mea… Frica aia de care credeam că mă debarasasem cu trecerea anilor și de care, uite, nu scăpasem nici acum.

Mi-am coborât privirea spre lumânarea pe care o aprinsesem pentru bunică-mea. Se stinsese. Eu am fost, am spus. Acum, vă rog să mă scuzați, mă așteaptă cineva afară. Bătrânii s-au dat la o parte cuminți. Am zâmbit și le-am făcut cu ochiul. Am ieșit din biserică, am scos telefonul din buzunar și am sunat la numărul ăla cu mulți de opt. A răspuns un bărbat. M-am panicat și am închis. Am stat o vreme cu telefonul în mână, să sun din nou, să nu sun, să sun, să nu sun, și, dacă răspunde iar ăla, ce faci? Boule! Apoi mi-a venit o idee. Am sunat-o pe maică-mea și i-am propus să mergem la un restaurant. Când? a întrebat, ușor nedumerită. Acum, am spus, sunt la catedrală, te-aștept în față. Bine, mamă, a zis, hai că mă îmbrac și vin. Da' nu ți-i frig?

Am simțit în glasul ei un fel de bucurie smerită, pe care se străduia să mi-o ascundă. M-am înviorat, mă scosesem și anul ăsta cu cadoul de Crăciun.

Am râs.

A râs și mama.

ANUNȚUL

Toți locatari sunt obligați să citească contoarele de apă în fiecare douăzeci ale luni și să le depună în cutia administratorului. Cine nu v-a citii contoarele de apă în fiecare douăzeci ale luni în curs v-a suporta consecințele. Adică v-a plătii pierderile de apă de pe coloană.

Semnat: ADM. Mărișelu.

Daniel citi anunțul cu litere de-o șchioapă, lipit cu scoci de geamul ușii de la bloc. Se pomeni că reia rândurile scrise citeț, înclinate neobișnuit de mult spre dreapta. Punctă nervos fiecare greșeală de ortografie. Șapte, băi, șapte! Plus o cacofonie!

Baba cu păr portocaliu, care făcea legea pe scara blocului, îl scotea din sărite. Una-două se rățoia și lipea afișe, împărțea de zor pedepse – nu plătești cheltuielile la timp, o pățești, nu-ți verifici contoarele, o pățești, nu vii la curățenia generală, o pățești, nu mături zăpada, faci mizerie pe scară, trântești ușa de la intrare, le dai drumul necunoscuților în imobil, rupi afișele, o pățești și iar o pățești. Obligații, penalizări, amenzi, consecințe, pedepse. Habar n-

avea Daniel dacă amenințările doamnei Mărișelu, administrator de bloc, aveau vreun temei, nici nu se omora să se ia în gură cu ea, prefera să caute figuri care-l speriaseră în copilărie și să le suprapună peste imaginea babei. Îi înregistrase cu precizie adâncimea ridurilor, forma gurii, a urechilor, a nasului și a unghiilor, lungimea și grosimea degetelor, a brațelor și a picioarelor, gradul de încrețire a părului și cel de deteriorare a dinților, dimensiunea șoldurilor, a sânilor și a posteriorului, mirosul respirației, luciul pielii, culoarea și luminozitatea ochilor, arcuirea sprâncenelor, despicătura buzelor – în zadar însă. Nu înțelegea Daniel cum de nu-i ieșea să o proiecteze pe doamna Mărișelu în trecutul lui, doar reușise până atunci să scoată la iveală atâtea și atâtea imagini, frânturi, situații și personaje, pe care le luase mai apoi în răspăr și le înnodase cumva, totul pentru a-și explica propriile reacții după mai bine de douăzeci și cinci de ani. Doamna Mărișelu se ferea însă de copilăria lui. Lipea afișe și-l enerva.

Toți locatari… reluă Daniel anunțul. Locatarii, bă, nu locatari, mormăi. *Douăzeci ale luni… cine nu v-a citii*, bă, da' mă lași, ale luni, v liniuță a, doi de i, nu se poate așa ceva! Își aminti că îl sunase maică-sa cu vreo câteva zile în urmă și îi zisese că s-a întâlnit în autobuz cu administratoarea, care îi transmitea să facă bine să nu mai uite de citirea contoarelor. În fiecare douăzeci ale lunii. Că altfel va suporta consecințele. Adică va fi penalizat. Data viitoare să-i zici să-mi sugă contorul! a urlat el în telefon. În fiecare douăzeci ale lunii! M-auzi? Așa să-i zici!

V liniuță a, idioata și analfabeta! bombăni Daniel. Cât tupeu, să-l pârască, auzi! Ce, el avea cinci ani? Venise momentul să-i dea o

lecție! S-o pedepsească! Citi înc-o dată și-nc-o dată și-nc-o dată anunțul. Îl învăță pe dinafară. Închise ochii și-l repetă în gând, ca pe-o poezie. Inima începu să-i bată mai tare. Intră tiptil, ca un infractor, în scara blocului. Ciuli urechile. Niciun zgomot. Nicio mișcare. Scoase din buzunar un pix și transcrise într-o clipită anunțul pe verso, cu corecturile de rigoare, după care o zbughi spre apartamentul lui. Descuie în pripă, intră, închise ușor ușa, se lipi cu spatele de ea și izbucni într-un hohot de râs. O făcuse și pe asta!

Fumă o țigară. Aruncă mucul într-unul dintre vasele nespălate din chiuvetă și zâmbi când auzi sfârâitura. Apoi se trânti pe canapea și adormi.

A doua zi de dimineață. Buimăceală. Junghiuri în spate. Înjurătură. Țigară, muc azvârlit în chiuvetă, sfârâitură, zâmbet, teniși, ușă încuiată, scări coborâte. Buimăceală, junghiuri în spate, gând – sunt rupt, băi, parcă n-aș fi dormit deloc, alt gând – i-am tras-o babei. Chicoteală. Ușa blocului. Tresărire.

> *Cine v-a fii prins că vandalizează în orice fel anunțurile de bloc v-a plătii amendă stabilită de asociația de propietari!*
>
> Semnat: ADM. Mărișelu

Fără să stea pe gânduri, Daniel scoase pixul și fircăli în grabă pe afiș, în dreptul semnăturii babei. Trânti ușa și o tăie spre serviciu. Fugi după autobuz și-l prinse. Peste un minut îi apăru în fața ochilor înjurătura pe care-o mâzgălise pe afiș. Se plesni peste frunte. Pizda mă-tii! Mă liniuță tii, nu mătii fără liniuță! El, as la gramatică, el, care nu greșește niciodată! Opriți, vă rog, zise impacientat. Nu-l băgă nimeni în seamă. Apoi strigă – oprește, dom'le, n-auzi? Așteaptă stația, că nu mori, i-o tăie șoferul. Bine, bine, bombăni Daniel și se

uită la ceas. Pfff, dacă mă întorc, întârzii la lucru, n-am chef de explicații, își spuse. Da' cum naiba mi-a scăpat? Na, în fine, i se poate întâmpla oricui, abia m-am trezit, nici măcar nu mi-am băut cafeaua… Dă-o dracu' de babetă, oricum nu știe ea dacă se scrie cu cratimă sau nu.

Stătu ca pe ace toată ziua la birou, ca și când ar fi simțit un pericol iminent. Într-un târziu, își abătu privirea în colțul din dreapta al monitorului. Tresări din nou. Data i se înfipse în ochi ca un ghimpe. Erau douăzeci și una ale lunii. Uitase din nou de blestematele de contoare. Avea să suporte penalizările. Se frământă o vreme, cum de-a uitat iar, nu prea avea scuze, îi amintise și maică-sa, de ce-și pierde concentrarea atât de ușor, el chiar vrea să fie responsabil, dar… Și oare nu exagerase cu afișul? Dacă-l văzuse cineva? Ar putea să-i facă zile fripte baba, să convoace o ședință, să-l reclame, să-i manipuleze pe toți proștii din bloc, să-i atâțe împotriva lui…

Fuck, spuse și se afundă în spătarul scaunului. Începu să se gândească la copilărie și asta-l liniști puțin.

CIUMUREL

I.

O dimineață obișnuită de vară. Transpirăm amândoi, se anunță o zi caniculară. Suntem în fața blocului, dăm târcoale interfonului, ce să-i spunem oare, cum naiba să ne prezentăm? Nu-l cunoaștem. Știm doar că el ne poate rezolva. Și că-l cheamă Ciumurel. Sau că așa i se zice. Ciumurel vă ajută, numai să nu-l deranjați după ora opt, are treabă, multă treabă, așa ni s-a transmis. Mă mai uit o dată la ceas. E șapte fără un sfert. Treaba nu pare chiar atât de complicată, dar, la naiba, noi nu ne pricepem, suntem doi luzări de opșpe ani, poate durează mai mult, cine știe. De aia am venit la șapte fără, și nu la șapte și sau, mai rău, la opt fără. O să fie bine, mormăie Cezar. Ha! Pe cine vrea să fenteze? E speriat, se vede de la o poștă. Își face curaj, nimic altceva. Eu apăs, vorbește tu! zice Cezar. Îl prind de mână, stai, mă, stai, de ce să vorbesc eu? Habar n-am ce să spun. Ba ai! Îi zici cine suntem și de ce-am venit. Păi, de ce nu-i zici tu, văd că te pricepi! Deșteptule! Ne mai învârtim, ne mai dăm cu părerea, ne mai ciondănim. În șoaptă, trebuie să fim precauți. Dai o bere după ce rezolvăm? Dau, zic fără să stau pe gânduri. Batem cuba și Cezar

apasă butonul. Se apropie de interfon, aproape că-și lipește buzele de el. Soneria țiuie. Tare, mă zgârie pe creier. Scanez blocurile dimprejur, să nu cumva să apară vreun curios la geam. E în regulă, nu e nici dracu'. Așteptăm vreo jumătate de minut, după care se lasă din nou liniștea. N-a răspuns. Ce facem acum, futu-i? Nu știu, se crizează Cezar. Nu știu, în pula mea! Ce mă-ntrebi pe mine? Aproape că strigă, nu e bine, fir-ar, nu așa, trebuie să-l fac cumva să-și țină fleanca. Mă proptesc în buton. Țiuitul începe iar și-l acoperă pe Cezar. Nu-i văd decât buzele în mișcare. Mă înjură. Se oprește. Mă împinge de lângă interfon și își reia poziția de vorbitor. Un firicel de sudoare i se prelinge de la tâmplă spre bărbie.

Se aude un fâșâit, apoi din nou liniște. A răspuns, băi, chiar a răspuns! Și uite-l pe Cezar, tace ca prostu'! Îi dau un ghiont. Tace în continuare. Zi, mă, odată, ce dracu-aștepți, îi sâsâi în ureche. Se enervează, dă din mâini, să nu mă bag, să-l las în pace, știe el. Apoi șoptește iritat: să zică ăsta întâi, apoi zic și eu. Dar Ciumurel tace. Oare l-o fi anunțat cineva că venim? Are și Cezar dreptatea lui. Poate-o fi vreun protocol de care proștii ca noi n-au habar. Poate-o fi mai bine să așteptăm, să nu ne-aruncăm ca tâmpiții. În difuzor se-aude același fâșâit, ca o respirație greoaie. Îmi vine o idee. Mă apropii de aparat, nu prea e loc pentru doi, trebuie să ne înghesuim. Îmi lipesc capul de-al lui Cezar și încep să respir profund, chîîîh, chîîîh. Din când în când hârâi, să imit cât mai bine zgomotele din difuzor. Îi dau un ghiont lui Cezar, fă și tu așa, ajută-mă! Surprinzător, mă ascultă. Respirăm amândoi ca la un control de plămâni. Mă întind și încerc ușa, știu că e blocată, nu s-a auzit declicul. Și totuși, trag. Hârâi și trag. Întâi mai sfios, apoi cu forță. Ușa din metal scrâșnește, dar rămâne înțepenită. Ne pomenim că tușim ca doi măgari. Așa am auzit în difuzor, poate-o fi parte din protocol. Ciumurel sau cine-o fi acolo tușește groaznic, ca un

tuberculos. Ne-am înroșit la față, tusea pare să nu se mai oprească, dă-i și noi înainte, ce-ai ajuns să faci cretinule ce protocol ce protocol de ce n-ai zis ceva de la bun început orice bună ziua suntem noi băieții ce putea să se întâmple am fi fost deja sus poate am fi terminat treaba și uită-te uită-te cum ragi și i-ai dat și la prostul ăsta de Cezar brânci fă și tu fă și tu și-acum rage și el rageți amândoi până vă dați duhul până se trezește tot cartierul și dacă acum se apucă Ciumurelu să cânte la trompetă sau mai rău la tubă sau și mai rău cel mai rău să tragă pârțuri ce faci ce faci boule?

Îmi venea să-mi bag picioarele, să-l iau pe Cezar, să ne cărăm dracului de-acolo, ne-om descurca noi cumva și fără ajutor, întotdeauna am scos-o la capăt. Dar ceva mă ținea în loc, probabil faptul că ni s-a spus de la bun început că la Ciumurel n-ajunge oricine și că am avut noroc. Mare noroc. Mă opresc din tușit. Se oprește și Cezar. Ne tragem capul de lângă interfon. E liniște. Adică s-a oprit și Ciumurel? Când? Când s-a oprit, bă? Sau s-o fi întrerupt? îl bombardez pe Cezar. Ridică din umeri, mă ia la rost, de ce-l întreb pe el, ce, bă, ce pula mea, tu n-ai urechi? Cezar înjură prea mult. Cezar începe să mă enerveze.

II.

Mă uit la ceas. E șapte și cinci și nici măcar n-am intrat în scara blocului. La naiba cu protocolul și cu presupunerile de doi bani. La naiba și cu berea lui Cezar, o să vorbesc eu. Dă-te la o parte, îi zic. Trag aer în piept și mă apropii de interfon. Da, e mort. Apăs din nou pe buton. Țiuitul soneriei nu mă mai deranjează. Sunt calm, sunt pregătit, o să-mi fac treaba. Fâșâie, a răspuns, gata, acum e momentul! Ce?! Ce dracu'? Cezar a apăsat butonul de întrerupere.

Nu-mi vine să cred! Mă uit la el cu dușmănie și izbucnesc, bă, deci bă, cum ai putut să faci asta? Zi, că te sparg! Cezar îmi face semne disperate să tac și se uită peste umărul meu, în lungul aleii. Întorc capul și văd o mogâldeață. Se apropie de noi. Mă trezesc cu un pumn în coaste. E Cezar, îmi transmite că el nu e prost și să nu-l mai înjur fără motiv. Înghit în sec, are dreptate, bine c-a apăsat butonul. Vom aștepta să treacă pericolul și-apoi mai vedem noi ce facem.

Pericolul e un boschetar bătrân. Se oprește în dreptul nostru. Nu zice nimic, doar se uită. Mă stânjenește, e ca în visul ăla, când te pomenești dintr-odată în curul gol pe stradă și îți vine să intri în pământ de rușine. Și n-ai ce face, pentru că e un vis și visele sunt idioate. Dar nu eram într-un vis, eram în fața blocului și așteptam. Așteptam ca nenorocitul ăla care-și belea ochii la noi să-și vadă de drum, așteptam să apăsăm din nou butonul, așteptam să ne lase Ciumurel înăuntru, să-l rugăm să ne rezolve și pe noi, pentru că așa ni s-a spus, că el o să ne rezolve. Nu era ca în visul ăla, uite, aveam blugi, aveam și cămașă și pantofi noi-nouți, la Ciumurel nu te poți prezenta oricum sau cel puțin așa îmi închipui. Poate chiar de aia se zgâia coate-goale ăsta, ne vedea ferchezuiți și se gândea ce bine de ei, uite, de-abia le-au mijit mustățile și au tot ce vor, iar eu scormonesc prin pubele, ce nasol să ai ghinion în viață. Era uscat ca o așchie, aș putea să-i dau un șpiț în cur și să-i zic marș de-aici, strâmbule, ce te uiți, avem treabă, ne încurci! Da, chiar asta ar trebui să fac, nu să mă simt stânjenit.

Îl văd pe Cezar cu coada ochiului, e tot un zâmbet. Își duce mâna la buzunar. Ce naiba, i-am zis să schimbe tot ce are, să facă ce știe, să fure de la ai lui, să spargă o bancă, eu m-am descurcat, nu mă interesează, să nu cumva să ne prindă Ciumurel descoperiți, nu se știe niciodată cu ăștia care te rezolvă, sunt imprevizibili, odată se

înfurie și-ți cer mai mult și ce te faci atunci. Și uite-l pe Cezar, vrea să-i dea prăpăditului bani! Îl prind de mână, stai, bă, stai. Nu, zice, lasă-mă. Îl cunosc pe ăsta, îți spun eu după. Și se scotocește, se scotocește, cum naiba o să găsească el mărunțiș printre… Nu, nu, îl trag de pantaloni, prea târziu, a scos euroii la plimbare. Bancnote albastre, portocalii și verzi i se îngrămădesc în mână. Scoate din teanc una de 20, o flutură între degete și pare foarte fericit, ține, Feri baci, zice, ia-ți o cutie de bere și două țigări. Ia-ți și de mâncare! Ce faci aici, n-ai murit? Janghinosul se apropie de Cezar, își ia liniștit banii și-n loc de mulțumesc, zice *köszönöm*. Apoi se târăște mai departe printre blocuri.

Feri baci, ce tare, jubilează Cezar, cu gura până la urechi. Ne zicea nouă povești cu femei când eram mai mici. O să-ți povestesc odată.

Mă uit din nou la ceas. Avem mai puțin de patruișcinci de minute la dispoziție, n-am înaintat deloc și am pentru prima oară impresia că nu vom reuși. Cu toate astea, Cezar rânjește, e bucuros că s-a întâlnit cu un coate-goale care-i spunea povești cu femei când era mic.

Mi-ai zis, mă cretinule, de aurolacu' de Feri baci, și-ncă de două ori! am izbucnit. Nu era el ăsta! Tu n-ai văzut că habar n-avea cine ești? Bine că nu i-ai dat toți banii, poate-ți spunea o poveste! Trebuie să intrăm, înțelegi? Așa că taci dracului din gură!

Ba el era! se-aprinde Cezar. Ce, îmi spui tu mie? Nu l-ai văzut în viața ta! Și a zis și *köszönöm*, n-ai auzit?

Taci, mă, taci! am mârâit printre dinți și m-am dus înapoi la interfon.

III.

Buton. Sonerie. Fâșâială. Tuse. Dacă n-aude? Mi se rupe, zic ce-am de zis! Șefu', suntem noi. Auzi cum i-am spus, șefu'. Sunt un mare bou! Ăăă, dom' Ciumurel, suntem noi. Care voi? A vorbit! În sfârșit! Mamă, ce voce groasă are! Cezar mă lovește ușor cu pumnul în stomac. Așa se bucură el. Noi, băieții, îi dau înainte, însuflețit. Care băieți? Mă dezumflu. Eram pe val și m-a înfundat. Ce să-i spun? Îmi vin în minte numai tâmpenii, Lolek și Bolek, Ițic și Ștrul, Stan și Bran, Tembelul și Nerodul sau cum mă-sa au tradus *Dumb and Dumber*. Îi spun numele noastre. Nu uit să adaug dom' Ciumurel la sfârșit, poate asta-l îmbunează. Începe să tușească din nou. Nu-l ține mult. Nu vă știu, se aude în difuzor. Îmi pun mâinile-n cap. Gata, s-a terminat! Ce nu apasă dracului butonul ăla? E un nenorocit de buton! Ieșiți pe alee, să vă văd, zice. Sărim în stradă. Doar voi doi? se aude în interfon. Da, răspundem la unison. Doar voi doi? se-aude iar, după un moment de tăcere. Bă, acuma nu ne-aude, șoptește Cezar. Are dreptate Cezar. Dăm din cap, da, doar noi doi, și ne uităm timid în sus. Acolo, după o perdea, e Ciumurel, Dumnezeul nostru. Aveți? zice. Ne pipăim buzunarele, da, banii sunt acolo. Și dăm iar din cap. Tăcere apăsătoare. Lua-te-ar dracu', Ciumurele, m-am săturat de fițele tale, de jocul ăsta stupid, deschide-ne odată, ne-ai văzut, suntem doi, ne-am îmbrăcat bine, avem bani, am dat din cap, ce vrei, să facem tumbe, să dăm din aripioare, să batem duble?

Îl văd dintr-odată pe Cezar cum târșnește spre ușă, cum se-agață de ea, cum râde spre mine, cum pășește nestingherit în scara blocului, ca și când nimic din toată nebunia aia nu s-ar fi întâmplat. Da, Ciumurel a apăsat butonul, am auzit și eu țârâitul, unul prelungit, aș fi avut tot timpul din lume să ajung la ușă, uite, Cezar a reușit, dar eu am rămas țintuit pe alee, eu cu gândurile mele, ca-ntr-o fotografie. Hai, mă, ești nebun, ce dracu' faci, vrei să-ți chem un taxi? Da, prietene, te-aud, nu mai zbiera, știu, ușa s-a deschis, am reușit, e un

pas important, suntem în grafic, dar mi-e cald acum și mi-e tare somn, am obosit, înțelegi, măi, tu ești o pacoste, iar Ciumurel un câine, un porc ordinar, își bate joc de noi, ăsta e doar începutul, ai să vezi, o cafea mi-ar prinde bine, prietene, o să-i cer să mi-o pregătească, tare, băi Ciumurele, așa-mi place mie, tare, mișcă odată, tâmpitule!

Nu mă mai înjura, Cezar, vin, nu vezi? Ce să fie, nimic, nu știu să-ți explic, parcă mi s-a-ntunecat mintea. Gata, mi-am revenit acum, hai să ne concentrăm, încă avem timp. Etajul 3, da, sunt sigur, mi-am notat, uite-aici, apartamentul 8. Cezar închide ușa în urma noastră. E atent, n-o lasă să se trântească, am făcut destul tămbălău în fața blocului. Poate și din vina noastră, dar, să fim serioși, Ciumurel e principalul vinovat. Ce mai contează? Ne privim în ochi. Ne îmbrățișăm și ne batem pe spate. Am intrat, băi, am intrat!

IV.

Urcăm scările umăr lângă umăr. Ne sincronizăm. Ritmul e numai bun. Nici prea rapid, nici prea lent. Avem și atitudine, Ciumurel e un tip dat dracului, știm, am trăit-o pe pielea noastră.

Etajul 1. Călcăm apăsat, cu privirea înainte și pumnii ușor strânși. Aia-i! Mă trec fiori de bine, am pentru prima dată impresia că vom reuși. Atitudinea e totul! Încă puțin și ajungem. Ciumurel ne va rezolva. Ciumurel rezolvă pe toată lumea.

Etajul 2. Ne oprim brusc, s-a auzit un scrâșnet de yală. Prin crăpătura ușii din dreapta își face apariția un cap de babă. Ne sfredelește din priviri, apoi șuieră printre gingii: Șine șunteci voi? Cezar mă trage– să mergem, să n-o luăm în seamă. Dăm să trecem. Baba deschide ușa

larg și ne barează drumul cu toiagul. Hechi (sau Pechi sau Techi, n-am înțeles bine), hai la buni! Se ivește un pechinez – aha, deci Pechi. Ne sfredelește și el. Mârâie. Pare la fel de bătrân ca stăpâna. Șine șunteci voi? repetă baba. Nu-i treaba dumitale! se răstește Cezar. Ha? face baba. În vizită! Vi-zi-tă! strigă Cezar. Neșimcitule! se oțărăște și ea. V-am văjut io de pe jiam, de când aci venit. Ce tot vă-nvârtici pe-aișea? Aci venit la furat? Vreci să-l pun pe Pechi pe voi? Javra își arată colții și latră o dată scurt, răgușit.

Mamă, iese cu scandal! O să hămăie ăsta ca smintitul și-o să iasă toți, și de la ușa de vizavi, și de la 1, și de la 3, o să iasă și Ciumurel, o să se enerveze că nu ne-am ținut gura, o să ne-alunge cu șpițuri în cur, boul și cretinul de Cezar, se ia el în gură cu baba! Îi dau un cot lui Cezar – tacă-ți, mă, fleanca aia spurcată, lasă-mă pe mine. Nu, doamnă, zic, la domnu' Ciumurel mergem. Etajul 3, apartamentul 8. Ne-a invitat pe la el și ne-a spus să venim până la ora 8, că după aceea e ocupat. Lăsați-ne să trecem, vă rugăm frumos. Ha? La șine?! La domnu' Ciumurel, apartamentul 8. Șe Șiumurel? Nu stă nișiun Șiumurel în blocu' ăsta. Hocilor! Plecași de-aișii că sun la polișie! Baba ridică toiagul și-l ține amenințător în aer. Pechi latră ca disperatul. Cezar e pe fază, se strecoară, trece mai departe, hai, mă, odată, dă-o-ncolo de senilă, îl aud. Rămân țintuit, analizez situația, cum adică nu stă niciun Ciumurel aici, ce naiba facem dacă are dreptate baba, ar fi fost mai simplu să fi existat o listă cu numele locatarilor la interfon… lipsea însă. Poate Ciumurel e o poreclă… Da, asta trebu… Vjjj! Poc! Au!!! Mai vrei? strigă baba și ridică iar bâta. Îci mai dau dacă vrei! Câinele latră îngrozitor, să se sufoce, nu alta. Baba îl pocnește peste spate. Pechi schelălăie scurt și tace. Da' auji, hociule, n-ai o șigară? Poftim?! Mi-a cerut o țigară?! Scot pachetul din buzunar și i-l întind neîncrezător. Își vâră degetele scheletice în el și smulge trei bucăți. Le trece pe sub nas și le miroase cu nesaț. Poftim,

treși, spune și-mi face semn cu mâna. Da' să nu cumva să fașeci scandal că chem polișia! Dau din cap – nu, da' de unde, n-o să facem. Hai, Pechi, hai cu buni. Ușa se închide. Se lasă liniștea.

Urc scările. Ce prost ești, ai stat să ți-o tragă baba, mă ia Cezar în primire, printre sughițuri de râs. Mă hlizesc și eu. Noroc că-s fumător!

V.

E opt fără douăzeci și suntem în fața apartamentului cu numărul 8. Cezar dă să apese clanța. Îl opresc. Gura, prostule, se rățoiește el și deschide ușa, fără să mai aștepte replica mea. Pășim înăuntru cu grijă, așa cum intri în orice casă străină. Dăm într-un hol îngust, îmbâcsit de miros de tutun. Nu e nici dracu', parcă văd că iar începe să ne joace ăsta o farsă! Stăm aproape unul de altul, ni se ating mânecile cămășilor. Cercetăm în grabă pereții. Un strat de jeg acoperă nuanța deschisă în care au fost zugrăviți în urmă cu o sută de ani. În stânga e o ușă, probabil cea de la bucătărie. Peretele din dreapta e amprentat cu mii de urme de degete, ca și când cineva și-ar fi pus mâinile murdare pe el de fiecare dată când a trecut pe-acolo. Nici linoleumul verde pe care călcăm nu e mai curat. Cezar îmi face un semn discret cu cotul. A văzut un muc de țigară pe jos. O tuse puternică se aude din încăperea din stânga. Tresărim. Ciumurel! El e, cu tusea lui blestemată! Veniți aici, hârâie și pantofii noștri noi-nouți scârțâie pe linoleum. Cezar împinge ușa. Înlemnim amândoi în prag. Un munte de om, păros și transpirat, stă pe un taburet și fumează cu spatele la noi. În chiloți! Ne-am ferchezuit cum am știut mai bine, ne-am luat cămăși, pantofi, și el, el… Se ridică cu greutate și își bălăngăne burta înspre noi. Umblă gheboșat, dar și-așa e cu un cap

mai mare decât noi. Un tip pe la 50 de ani, buhăit și slinos. O despicătură imensă îi traversează fruntea și se adâncește spre nas. Atât am văzut. Apoi mi-am plecat capul.

VI.

Bă Cezar! Cezar!

Ce vrei, mă? Nu vezi că am treabă?

E, o laie, te joci zi și noapte! Pune un pic pe pauză!

Cezar apasă nervos o tastă și huruiala de la calculator încetează. În camera de cămin se lasă liniștea.

Cezar își aprinde o țigară și începe să-și bâțâie un picior. Nu-i place să fie întrerupt când se joacă.

Bă, mai știi cu Ciumurelu?

Se lovește cu mâna peste frunte și râde, da, hî hî, cum nu! Ce proști eram acu' câțiva ani, dă-te dreac'! Nu știam cum merge treaba. Da' ce-ți veni?

A, nimic, nu contează, voiam numa' să te-ntreb dacă mai ții minte exact ce-a zis după ce s-a ridicat de pe taburet.

Da, mă, știu. Da' ce mă-ntrebi pe mine? Știi și tu ce-a zis.

Tu povestești mai fain. Ce te costă dacă spui?

Pe mine, nimic. Pe tine, o bere.

OK, OK, zi odată!

Cezar trage cu sete din țigară și se întinde. Apoi se scarpină și începe, păi na, după ce s-a ridicat, și-a aprins o țigară de la aia pe care o fuma. Băi, deci nu pot să-l uit, le sugea una după alta, din trei fumuri ajungea la filtru. Stați jos, băieți, așa a zis. Și noi ne-am așezat la masă, pe tabureți. El a scos din dulapul ăla jegos formularele și ni le-a aruncat pe masă. Astea-s! Scrieți-vă numele și ce mai e pe-acolo și băgați mare. Unde nu știți, lăsați liber. Cu cât știți mai puțin, cu-atât vă costă mai mult! Repede, la opt fix vă dau afară! Și-a râs, dacă grohăitul ăla se putea numi râs. Ai, fută-l soarele de Ciumurel, cum își mai bătea joc de noi! Ne bazaserăm că rezolvă el toată treaba… Am început să ne foim, să întoarcem paginile, mai mult de formă, că doar eram bâtă amândoi. El n-avea treabă, își plimba burdihanul prin bucătărie. Când se-ntorcea cu spatele, îi vedeam crăpătura curului, țin minte că tot încercam să nu mă uit, da' degeaba, nu mă puteam abține. La un moment dat a-nceput să bage-n el lubeniță cu pâine, mai ții minte? Se-nvârtea pe-acolo și plescăia și scuipa sâmburii în chiuvetă. Nu mai puteam de sete, salivam de mama focului. Și-atunci ți-ai intrat tu în rol, creier neted ce ești! Nici nu-ncepuserăm bine să răsfoim alea și l-ai întrerupt din molfăială, dom' Ciumurel, veniți un pic? Hî hî, cum ai putut să-l deranjezi, bă boule? Ce, te credeai la extemporal la liceu?

Îl întrerup. Protestez.

Tu să taci! strigă Cezar. Io povestesc acuma! Așa a fost! L-ai enervat, chiar l-ai enervat! S-a șters cu dosul palmei la gură și-a venit la noi. Gata, mă puturoșilor? Așa ne-a făcut, puturoși, mai știi? Io încă speram să răspund la o-ntrebare, două, să mai salvez vreo câțiva euroi, hî hî. Și el ne-a smuls foile, te-ai trezit tu să-l chemi! Mama

voastră, bă! Zero absolut ce sunteți! Nimic nu știți? Da' chiar nimic? Frate, când a-nceput să urle ca descreieratul și când a dat cu pumnul în masă de-a sărit scrumiera în sus, era să mă scap în pantaloni, recunosc. Și tu pișai ochii, degeaba îmi zici de fiecare dată că nu-i așa! Am văzut cum îți curgeau lacrimile pe obraji. Plângeai ca la grădiniță! Taci! Nu mă-ntrerupe, știi bine că așa a fost! Na, nu mai contează, noroc c-am strâns suficienți bani. O mie tu, o mie io. Îți dai seama? Să tot fii Ciumurel! Două mii de euro așa, țac-pac, în cinci minute! Pardon, 1980, că 20 i-am dat lui Feri baci, hî hî. Gura! Iar vrei să zici că n-a fost el, nu? Și dacă n-a fost el, tot el a fost, ai înțeles? Habar n-ai, bă, habar n-ai!

În fine, ne-a luat Ciumurelu banii, s-a-ntors cu spatele, i-a numărat și-a zis marș, iar noi ne-am cărat cu coada-ntre picioare. Țin minte că m-am mai uitat o dată la curul lui, așa, în loc de la revedere, hî hî. Al dracu' cur, cât o navă spațială! Da', mă rog, dă-l în mă-sa, de morți numa' de bine, mi-i sete acuma! Ți-am spus povestea, adu-mi berea aia! Marș, zic și eu ca Ciumurelu, hî hî.

Cezar se întoarce spre monitor. Apasă o tastă, huruiala începe din nou.

Poftim?! De morți numai de bine?!?! Cum adică de morți numai de bine? Ce vrea să…? Doar n-o fi… De ce nu mi-a…

Bă! Pune pe pauză!

Nimic.

Cezar, n-auzi?

N-ai plecat încă? Ce mai vrei?

Huruiala încetează.

Cum adică de morți numai de bine?

Cum cum adică? Ești prost? A dat colțu'! A decedat! A răposat! Mort și-ngropat, cum să-ți mai zic? Dă-l în mă-sa, a murit și gata, am și uitat să-ți spun. El în iad și noi la facultă, hî hî. Pun pariu că se descurcă și-acolo, hî hî. Hai, du-te după bere!

Am rămas mască. Ciumurel murise și idiotul de Cezar nu-mi spusese!

VII.

Am ieșit buimăcit din cameră. Am cumpărat două cutii de bere și mi le-am lipit de tâmple, era cald, teribil de cald, deși se înnoptase. M-am așezat pe o bancă. Ăla murise, Cezar știa, dar uitase să-mi zică… Îmi venea să caut o bâtă, să mă întorc și să-l fac terci. Ziua aia în care l-am vizitat pe Ciumurel mi-a fost fatală. Gândul că până la urmă totul va ieși la iveală și voi înfunda pușcăria mă teroriza. Dormeam îngrozitor, i-am visat de câteva ori pe ai mei hăituiți de reporteri, ce-aveți de spus în legătură cu fapta incalificabilă a fiului dumneavoastră, ce educație i-ați dat, vă asumați, stați, unde fugiți, de ce fugiți? L-am visat și pe Ciumurel încolțit, îl împungea unul cu pulanul în burtocul lui păros, iar altul urla la el, ți s-a-nfundat, urangutanule, scrie acolo, umple lista cu studenți! Iar el se smiorcăia și-i scria pe toți cei pe care-i rezolvase. Mă trezeam plângând, ud leoarcă.

Încercasem nu o dată să discut problema cu Cezar. A râs de mine. M-a făcut fricos și paranoic și-n multe alte feluri. Poate-i era și lui

teamă, poate-l visa și el pe Ciumurel la pârnaie, nu de puține ori îl auzisem scheunând în somn. Teribilismul pe care-l afișa când deschideam subiectul îl ajuta, probabil, să pară stăpân pe situație. Sau poate chiar nu-i păsa. Orișicum, n-avea voie să uite!

M-am ridicat brusc de pe bancă, m-am dus la unul din blocurile vecine și-am sunat la interfon. Țiuitul s-a auzit vreo jumătate de minut, după care s-a făcut liniște. Am râs stingher în noapte, era cam aiurea să mă bucur, ce să zic, murise un om. Apoi am desfăcut o bere și-am zis hai noroc. Am mai apăsat o dată butonul, am băgat o piruetă și m-am cărat, cu gura până la urechi.

CLĂTITE CU ZAHĂR

Meniu sau știți? Știu, știu, o cafea, vă rog. Lungă? Nu. Espresso. Cu lapte? Nu. Neagră. Adică nu, aduceți-mi și lapte, câteodată mi se face poftă. Deci lungă, cu lapte. Nu lungă! Espresso, doar v-am spus o dată! Espresso cu lapte? Exact. Ăăă, stați așa. Și o porție de clătite. Ce anume? Clătite! Scoverzi, cum să le zic? Scuze, n-am înțeles, de care să fie? Păi… de care aveți? Cu gem, cu finetti și cam atât. A, nu, mersi, o porție fără nimic. Cum adică fără nimic? Cum cum adică fără nimic? Simple. Clătite și-atât! Păi, simple n-avem. Cu gem sau cu finetti, v-am spus. Nu, nu vreau, și eu v-am spus. Da' cum naiba n-aveți? În loc să puneți ceva, nu puneți nimic. Ce-i atât de greu? Da, domnu', știu că nu-i greu, dar nu-s pe meniu. Nu pot să le bat în casă. Eu n-am nicio vină. Pfoai, incredibil! Dar e absurd! Domnu', eu sunt nouă aici, nu știu de ce nu-s pe meniu. Nu-s și gata! De care să fie? Sau nu mai vreți deloc? Ba vreau, că mi-e poftă. Cu gem, cu finetti și de care mai ziceați? Atât, gem și finetti. Și mai era ceva. Nu mai era, domnu'! Îmi spuneți dumneavoastră mie? Mda, mă rog, nu mai insist. Cu gem să fie. În sfârșit! Atât? Păi nu, și cafeaua lungă cu lapte. Lungă? Păi, ați zis espresso. Ați uitat, domnu'? Nu, n-am uitat, da' uite că m-am răzgândit între timp. E vreo problemă? Nu,

domnu', cafea lungă cu lapte și clătite cu gem. Da. Adică nu! Întrebați înainte dacă nu se poate totuși fără nimic. Bateți în casă finetti, gem, ce vreți. Bine, domnu', încerc, dar să știți că sunteți foarte dificil.

Știi, domnișoară, eu în general nu sunt dificil. Și nici agitat. Și nici enervant. Poate puțin nehotărât. Și timid. Câteodată cam prost. Mă rog, să nu ne pierdem vremea cu tâmpenii. Una peste alta, în viața mea s-au întâmplat multe în ultima perioadă… De fapt, nu foarte multe. O singură chestie s-a-ntâmplat, ai timp să-ți povestesc? Ah, firește că nu, ce naiba, ești în timpul programului, clienți, bătaie de cap, alea-alea. Toți suntem ocupați. Așa, ce voiam să zic? N-ai timp acum, înțeleg. Nici eu, drept să-ți spun. Am treabă dincolo, la nefumători. Da' am zis că până se-adună toți, am timp să pipez o țigară, să beau o cafea, să-mi pun ordine-n gânduri. Mă ierți, nu-i așa? Cu clătitele, zic, știu că nu-i vina ta. Așa mi le dădea bunică-mea când eram copil. Fără nimic. Nu-s bune dulci, zicea, draga de ea. Le mâncam așa cu toții, să-i facem pe plac, era supărăcioasă de felul ei. Când nu era atentă, împrăștiam un pic de zahăr pe ele. Îți dai seama că acum le mănânc cu gem. Sau cu finetti. Nu-s prea grozave goale, știu. Da' așa mi le dădea ea. Și mi s-a făcut pof…

Cafeaua dumneavoastră.

Adrian își trase scaunul în spate. Îi aruncă o privire ostilă chelneriței. Ce discrepanță! În imaginația lui fata îl asculta, nu făcea pe nebuna. Uite-o, trântea tacâmurile, se-nvârtea în jurul mesei, nici nu-l băga-n seamă. Bine că nu dăduse cafeaua pe el, era cât pe ce. Îi venea să se ia de ea, mă spălăcito, ce treabă ai tu cu gusturile mele, ha? Te iei de bunică-mea? Pleacă de-aici, urâto! Dispari!

Imediat și clătitele, spuse chelnerița și plecă spre altă masă.

Adrian își aprinse o țigară, turnă lapte în cafea, rupse un pliculeț de zahăr și îl apropie de ceșcuță. Se răzgândi, poate o să-l pună peste clătite, să le dea un pic de gust. Ce l-ar mai certa bunică-sa! Zâmbi și privi împrejur cu atenție. Făcea asta deseori. Îl relaxa să se uite așa, aiurea, la cei din jur, să le audă flecăreala. Îi trecu prin minte că toți erau enoriași veniți la spovedanie, că restaurantul din cartier era parohia și el era popa. Râse. Unii dintre ei trăncăneau aprins, alții vorbeau în șoaptă, nu-i auzea, încerca să le citească pe buze. Alții tăceau. Ăștia-s cei mai păcătoși, își spuse și râse din nou. Își puse bărbia în palme și ascultă.

Bă, ce bun îi hamburgăru', de azi înainte venim numa' aici să mâncăm, urla unul cu gura plină și grăsimea i se aduna în cute pe chelie, după cum mesteca. Piticania cu care era la masă încuviința. Mâncăul era, fără îndoială, un infractor, gândi el. Ar fi vrut să-l audă mărturisind cum vâra foi de hârtie printre verzișori și-i păpa pe fraieri în anii '90 sau cum le vindea sârbilor benzină cu canistrele, mână-n mână cu vameșii. Ba chiar cum l-au prins și l-au închis vreo câteva luni, până s-au liniștit apele, și cum și-a luat-o în pușcărie. Nu cunoscuse până atunci infractori, își închipuia că sunt niște povestași formidabili și-și punea speranțele în grăsan. Dar ăla nu zicea decât bă, ce bun îi, bă, e genial, de-acum venim aici în fiecare zi!

Trase cu urechea spre o altă masă. Un ins pleșuv și zbârcit turuia ca o moară stricată, să vă spun eu cum e cu viața asta, ficiorași, te naști, nici n-apuci să bleștești oleacă ochii împrejur că te trezești însurat și cu un plod, doi pe cap. Și-apoi mori, bă tată, bă! Cei doi băieți plini de coșuri, poate nepoții guralivului, se hlizeau și-și dădeau coate.

Bătrânul se-nfierbântă. Da, mori, uite-așa, țac-pac! Ce să mai vorbim de visuri, de idealuri… Nu există așa ceva. Alea, împlinirile, nu vin cu una, cu două, necesită ani buni de viață, experiență. Când colo, te trezești pe la douăzeci de ani că dai de trei ori din buci și gata, s-a dus totul. Ăi bătrâni te-mpung din spate, hai, hai, însoară-te, ți-a venit sorocul, iar tu, prost grămadă, crezi că n-ăi mai pupa cât ăi trăi fofoloancă și te trezești în fața altarului cu transpirația șiroindu-ți până-n gaura curului. Apoi mai dai de două ori din buci și-ți lași aleasa borțoasă… La douăzeci de ani, bă tată, bă. Când nici nu ți-ai scuturat încă praful de pe pută, când la tine în cap nu-i nicio rânduială, când poate încă crezi că Dumnezeu e un moș cu barbă. Ziceți, ficiorași, am dreptate ori ba? Hai, că voi sunteți tineri și-acum vremurile s-au schimbat oleacă. Cei doi băieți nu ziceau nimic. Se hlizeau doar. Se hlizi și el, era simpatic păcătosul. Stinse țigara și își mută atenția la altă masă. Un bărbat și-o femeie, amândoi pe la 35 de ani. Își butonau telefoanele. Din când în când se priveau. Nu-și spuneau nimic. Ochii lor nu spuneau nimic. Poate chiar n-aveau nimic să-și spună. Sau poate erau doar plictisiți.

Boul ăla de Victor, nu mai poți vorbi nimic cu el de când și-a luat rahatul ăla de microscop, îl auzi pe unul răstindu-se la telefon. Ce râzi, mă? Nu mă crezi? Pe bune, frate, nu-i mai trebuie nimic, rupe ușa la serviciu să ajungă acasă la scula lui. Adună tot felul de căcaturi și le pune la mărit. Foițe de ceapă, frunze, petale, felii subțiri de banană, aripi de muscă, dracu' mai știe ce. Acu și-a comandat nu știu ce kit de experimente, a dat o grămadă de bani pe el. O lume nouă, băi, o lume nouă, mi-a zis. A, și fii atent, că asta-i tare! Care crezi că a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce și-a instalat microscopul? A dat una scurtă. Era tare mândru, băi, dac-ai ști cum se mai întreceau, mi-a zis. Nu mai râde, mă, că nu-i de râs, omul e dus cu pluta… A, și ce să mai zic de Vlad, a cam luat-o razna și el, s-

a apucat de scris. El, inginerul, s-a apucat de scris. Merge pe la tot felul de evenimente, vorbește altfel, se știe cu ăștia, ăăă, în fine, nu-mi vine niciunul în minte acum, cu toți artiștii din oraș. S-a lăsat de meserie, se mai și lăuda deșteptul că le-a râs ălora în nas când și-a dat demisia, cică le-ar fi ținut o prelegere despre revelații, ispite, muze și alte tâmpenii. Acum trăiește din banii prietenei, ea e fanul lui numărul unu, muncește pe rupte ca să stea el cu pixul în mână și să îndruge tot felul de bazaconii. Mă rog, treaba lor, nu mă privește. L-am scos în șuturi din viața mea, nu e de încredere, am citit odată o poveste de-a lui și m-am îngrozit, scria despre mine, să mor de te mint! Norocul lui că ne leagă douăj' de ani de amintiri, altfel îi rupeam oasele. Băi, nesimțitule, am urlat, cum îndrăznești să dai afară din casă? Păi, de aia îți fac eu confesiuni, ca să ai tu ce scrie? A râs și mi-a zis așa: relax, *my friend*, nu te aprinde. Ficțiune, *my friend*, ficțiune… Ce *my friend*, mă, ce ficțiune, ai înnebunit? i-am spus. Arogantule! Impostorule! Se spărgea de râs, cum faci tu acuma! Îl durea-n cur. Bă, poate te-apucă și pe tine strechea, rămân dracului fără niciun prieten. Hai, te-am pupat, mi-a venit mâncarea…

Adrian se ridică și merse până la baie. Când ieși, muzica era dată tare. Văzu farfuria cu clătite pe masă. Trei bucăți. Simple, cum le ceruse, cum i le făcea bunică-sa. Se așează și înfulecă una, apoi încă una. Îi cam stăteau în gât, se dezobișnuise să le mănânce așa. Împrăștie puțin zahăr pe clătita rămasă.

Simți dintr-odată un miros puternic de tămâie venind dinspre camera pentru nefumători. Împinse ușor cu degetul draperia ce despărțea cele două încăperi, se pusese acolo, între camere, să fie pe față. Văzu o mână de oameni în negru, stinși, fantomatici, cu

lumânări aprinse în mâini, în jurul unei mese cu mâncare. Îi recunoscu pe fiecare în parte. Popa îi afuma pe toți cu tămâie și zicea, zicea, oare ce ’mnezo zicea, nu se-auzea decât vuietul muzicii. Încercă să-i citească preotului pe buze, prinse un *doamnemiluiește* și-l repetă în gând lungit, tânguit, așa cum îl ziceau toți popii.

Lăsă draperia. Studie în grabă nota de plată, făcu niște calcule și puse banii pe masă. Luă cu mâna clătita și o băgă pe toată în gură. Se ridică, trecu dincolo și se alinie liniștit lângă ceilalți, molfăind. Avea un gust dulceag în gură și se simțea puțin vinovat.

ROȘCOVANUL

Stimate domn,

Nu mă cunoașteți prea bine. Chiar deloc, îndrăznesc să spun. Doresc să precizez de la bun început că-mi asum răspunderea pentru fapta mea. Sigur, se poate spune că nu am luat o decizie înțeleaptă atunci când i-am tras un șpiț în bot motanului dumneavoastră roșcovan, însă am convingerea că, după ce veți citi acest e-mail, îmi veți înțelege motivele. Să nu mai pierdem vremea, iată povestea.

Aveam vreo 9-10 ani când în curtea bunicilor s-a aciuat un pui de pisică. Era roșcat, întocmai ca motanul dumneavoastră. Tare blestemat eram la vârsta aceea, știți cum sunt copiii, se simt bine când le cară pumni și picioare celor mai firavi din ceată. Să revenim însă la curtea bunicilor și la pisic. Îndată ce l-am văzut, am legat un ghemotoc de hârtie de o sfoară și l-am provocat să-mi arate ce poate. Încercam să mă împrietenesc cu el. Nu m-a băgat în seamă și asta m-a enervat. Mai târziu, am întâlnit comportamentul acesta la mulți oameni. Și, de fiecare dată, îmi aduceam aminte de roșcovan. Să nu

credeți că n-am mai încercat să mi-l apropii. Am încercat! Și a doua zi, și a treia, și așa mai departe. Am dat dovadă de răbdare, atâta câtă poate avea un copil. L-am chemat, țiți, țiți, țiți

roșcovan și mă ofeream de fiecare dată să i le duc eu. Firește, nu i le dădeam. Treceam impasibil pe lângă el și i le aruncam câinelui, care le hăpăia în doi timpi și trei mișcări. Dușmanul a slăbit, evident. Era numai piele și os. O umbră. Mă treceau fiori de bucurie, îmi închipuiam că sunt un general de armată. Și ce general! Nu-mi mai păsa de mingea de fotbal, de prinsa, de v-ați ascunselea și alte hârjoneli. Jocul meu era războiul!

Neavând încotro, roșcovanul a-nceput să lupte pentru supraviețuire. Și-a schimbat programul, petrecea mai mult timp pe câmp, ca să-și asigure hrana. Însă de multe ori venea la fel cum plecase – năuc, flămând, ca un cerșetor. Când privirile ni se intersectau, parcă vedeam teamă în ochii lui. Nu-mi era deloc milă, vă spun! Îmi făcea bine să-l văd așa și n-aveam de gând să mă opresc. Știam că mai devreme sau mai târziu o să vină la șparleală, la fel cum știam că bunică-mea era neîndurătoare cu pisicile când îndrăzneau să calce pragul casei. Și a venit și ziua aia. Dușmanul a prins un moment favorabil, chipurile, și s-a furișat în zona interzisă. Fatal i-a fost! Am țâșnit de după mormanul de nisip din curte și am închis ușa în urma lui. Era captiv. Nu mi-a mai rămas decât s-o strig pe bunică-mea, să-i divulg infracțiunea și să mă distrez. Cum a zburat slăbănogul! Cum a chirăit! Cum și-a zgâit ochii! Îl plesnise baba, nu glumă! Draga de ea!

În zilele ce-au urmat l-am împins spre alte primejdii. Conduceam ostilitățile din umbră, asmuțindu-i pe toți împotriva lui. Câinele l-a capsat, prietenul meu cel mai lipsit de suflet l-a nimerit cu o piatră, vecinii l-au abțiguit. Toate astea l-au slăbit și mai tare. Atunci m-am decis că e timpul ca eu, generalul, să pășesc pe câmpul de luptă. Aveam să capturez dușmanul și să-i dau lovitura decisivă!

Nu mi-a venit greu să-l prind, era istovit. I-am întins cu mărinimie un blid cu lapte și m-am retras câțiva pași. S-a târât înspre el și a lipăit de câteva ori. Apoi s-a uitat la mine. Parcă îmi cerea iertare. Am zâmbit, mă simțeam puternic. Când și-a muiat din nou mustățile în lapte, mi-am luat avânt. Aveam să-l izbesc în bot cu toată puterea, să-l proiectez în zid. Îl și vedeam, un boț oranj scurgându-se pe perete, crăpând într-o baltă de sânge și lapte. Groapa i-o săpasem deja în fundul grădinii. Alergam, alergam înspre el, râdeam înfiorat, dușmanul mă privea resemnat, trăiam clipe sublime, victoria nu putea să-mi scape. Și așa.

Dar cred că m-am întins prea mult, nu-i așa, stimate domn? N-o să vă povestesc finalul, timpul dumneavoastră este neprețuit. Și al meu, de altfel. Închei, așadar, nu înainte de a trage concluziile:

I. Fără-ndoială că acum ați înțeles pe deplin gestul meu, aparent nesăbuit, de a-i trage un șpiț în bot motanului dumneavoastră, la petrecerea la care ați avut bunăvoința să ne invitați și pe noi, cei 183 de subalterni.

II. Directore, lumea spune că ești băiat deștept, iar băieții deștepți știu întotdeauna ce au de făcut. Până una-alta, eu am început să-mi iau notițe. Ora 7.30, băiatul deștept își parchează Merțanul; ora 7.50, băiatul deștept își bea cafeaua cu două cutiuțe de lapte și un pliculeț de zahăr; ora 8.00, băiatul deștept se urcă cu picioarele pe capacul veceului. Și, Doamne, cât de mică o are băiatul deștept!

Cu stimă etc.

PETRU

Eu și Petru stăm cât e ziua de lungă într-o pivniță. Venim în zori și coborâm în subterană să facem treabă. Părăsim încăperea târziu în noapte. Atunci se descuie ușa. Nu știm cine o încuie. Știm doar că auzim o cheie răsucindu-se în broască. De două ori. Țac, țac. Apoi se face liniște. Semn că ziua a început.

Prima chestie pe care o facem e să ne luăm poziția de lucru. Avem scaune șmechere. Sunt din piele și au o grămadă de butoane. Pentru căldură, pentru vibrații, pentru masaj, pentru meniul zilei, pentru tras apa și, cel mai tare, pentru motivare. Petru apasă pe butoane, își fixează ochii în monitor și degetele deasupra tastaturii. Eu apăs pe butoane, îmi fixez ochii în monitor și degetele deasupra tastaturii. Stăm față în față, în poziția de lucru. Așteptăm indicațiile. Nu se-aude decât bâzâiala surdă a calculatoarelor. Lumina vine de la monitoare.

Nu stăm mult așa, nemișcați. Telefonul sună îndată. Dacă sună ca salvarea înseamnă că e pentru mine. Dacă sună ca pompierii, e pentru Petru. Telefonul sună întotdeauna de două ori. O dată ca salvarea, o dată ca pompierii. Indicațiile sunt precise. Atât de precise,

că nu e nevoie să spunem nimic. Nici măcar alo. Ridicăm receptorul, ascultăm, punem jos receptorul. Apăsăm butoanele scaunului, căldura și vibrațiile se opresc. Putem să băgăm mare. Până târziu în noapte. Atunci se descuie ușa.

Ne înțelegem bine. Petru cu treaba lui, eu cu treaba mea. Fiecare cu treaba lui. Fiecare cu calculatorul lui. Butonăm întruna. Nu ne vorbim. N-avem timp. Butonăm al dracului de repede. Până târziu în noapte. Atunci se descuie ușa.

Când nu-mi mai simt degetele, mă opresc din butonat și-mi bag mâinile în locul special pentru mâini. Scaunul e prevăzut cu un loc special pentru mâini. Scaunul e prevăzut cu de toate. Apăs butonul pentru vibrații, aștept să mi se dezmorțească degetele și-l studiez pe Petru în lumina chioară a monitorului. N-aș putea spune dacă e tânăr sau bătrân. Îl găsesc pe scaun și-l las tot pe scaun. În fiecare zi. Dacă ne-am vorbi, n-aș ști cum să-l iau, cu dumneavoastră sau cu bă. N-aș putea spune nici cât de înalt e. Îi văd doar capul. De fapt, nici măcar. Văd doar jumătate de cap. Până la nas. E mare jumătatea lui de cap. Cât o lubeniță. Cât o lubeniță tăiată în două.

Uneori Petru se oprește din butonat. Ia un șervețel și și-l trece de câteva ori prin păr. Cred că are părul unsuros. Cred că nu se îngrijește. E bun șervețelul, absoarbe, curăță, poate să butoneze din nou Petru. Pot și eu să butonez. Până târziu în noapte. Atunci se descuie ușa.

Alteori Petru mă sperie. Scoate dintr-odată un fel de chițăituri. Cred că râde. Mă enervează, mai ales că nu știu de ce râde. Mă enervează și când își suge măselele. Și când oftează. Și când face uh sau ah sau țțț. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să dau drumul la muzică.

Până încetează Petru cu ale lui. Apoi butonăm în continuare. Până nu mai știm de noi.

Ușa de descuie târziu în noapte. Auzim din nou cheia răsucindu-se în broască. De două ori. Țac, țac. Apoi se face liniște. Semn că ne putem opri din butonat. Semn că putem face și altceva. Petru trage de o manetă și spătarul scaunului i se lasă încet în poziție orizontală. Petru apasă un buton și așteaptă. Bâjbâi și eu, trag de manetă, mi se lasă și mie încet spătarul în poziție orizontală. Apăs butonul pentru motivare și aștept. Monitoarele intră în stand-by. E întuneric. În încăpere se aud pași. Miroase a femeie și asta mă motivează. Cred că și pe Petru.

Într-o zi Petru a lipsit. M-am îngrijorat, m-am gândit la el câteva minute, unde-i, o fi pățit ceva? Apoi am zis dă-l în mă-sa, ce treabă am eu cu el, și m-am așezat în poziția de lucru.

Petru n-a mai venit. Telefonul sună tot de două ori. O dată ca salvarea, a doua oară tot ca salvarea. Primesc instrucțiunile și mă apuc de lucru. Butonez întruna, nu am timp de nimic. Am mai apelat de câteva ori la butonul ăla șmecher, dar am ațipit înainte de-a se-ntâmpla ceva. O dată am reușit să rămân treaz și m-am făcut de râs. De atunci nu l-am mai apăsat.

Cred că sunt obosit.

Cred că mi-e dor de Petru.

Sau cum l-o fi chemând.

BIG TIME

E trecut de două noaptea și Ionuț, zis Johnny, se învârte prin apartament. Din când în când zâmbește și spune bă, ce zi! *Big time!* Starea de bine nu-l ține mult. E rupt de oboseală, dar știe că n-are voie să se trântească în pat și să doarmă. Știe că trebuie să aducă apartamentul la starea de dinainte de *big time*. Atunci, nu a doua zi! A doua zi există riscul să nu se trezească nici cu o sută de alarme înainte să ajungă Ada acasă și să-l ia la rost, ce Dumnezeu s-a-ntâmplat aici, ce-i cu nebunia asta? Ce-o să-i spună el? Nimic. O să dea din colț în colț, o să se bâlbâie, o să râdă ca un prost, *horror,* bă, *horror!*

Johnny merge în bucătărie. Gata, la treabă, spune. Stă puțin pe gânduri, cu ce să-nceapă oare? Se postează în fața chiuvetei. Pune neobișnuit de mult detergent de vase pe burete. Freacă cu sârg cele două farfurii murdare, le șterge cu prosopul, le ridică aproape de lustră. Vede o urmă de sos, se bucură, ce bine c-am făcut *double-check*, cât pe ce să-mi scape, futu-i. Dă cu unghia, suflă, șterge, verifică încă o dată, da, acum e țâță de mâță. Zâmbește și pune farfuriile la locul lor, în dulăpior. *Next,* spune și se-ntoarce. Pe masă zac o scrumieră

plină ochi, un pachet de Lucky roșu, două sticle de vin, una goală, cealaltă neîncepută, două pahare cu ceva băutură rămasă pe fund, o coajă de banană și o jumătate de tabletă de ciocolată.

În timp ce eliberează masa, Johnny își amintește că pe la nouă seara s-a dus la non-stop-ul din colț și nu i-a venit să creadă când vânzătoarea a zis șaișopt de lei și treizeci de bănuți, domnu'. I s-a părut cam mult, dar chiar nu putea renunța la nimic. Fiecare chestie pe care o cumpărase își avea rostul ei. În seara aia avea chef s-o facă lată. Ce atâtea principii și constrângeri? Da, *smoking kills*, *il fumo ucide*, da, se lăsase de fumat de vreo două luni, îl bătuseră la cap nevastă-sa, mă-sa, toți, aveau dreptate, îi voiau binele, nimic de zis, da' uite că-n ziua aia avea poftă să fumeze, na! Și să bea, și poate și mai mult! Așa că a luat o scrumieră nouă, pe-aia veche o aruncase să nu-l tenteze, și țigări, Lucky roșu, nu-i plăceau deloc, puțeau și erau înecăcioase, tocmai de aia și-a luat din alea, să-l doară gâtul și să scuipe cu silă a doua zi. Și a fumat de i-au sărit capacele. Dacă se gândește bine, n-a fost rău că a băgat atâta mahoarcă în el, cu țigara în gură a părut mai șmecher decât era în realitate.

Johnny ia pachetul, se uită în el, o singură țigară. O scoate și o pune pe frigider, poate o va fuma mai încolo, ultima și gata, se va lăsa. Strânge pachetul în pumn și-l aruncă la gunoi. Ia scrumiera plină și o aruncă cu totul. Ia sticla goală de vin, la gunoi, totul la gunoi. Ezită puțin înainte de a face vânt sticlei neîncepute, însă Johnny, ce-i cu sticla asta de vin, ce să-i fi răspuns nevesti-sii, că nu s-au prostit de mult și că s-a gândit el s-o vrăjească cu-n vinișor, ca acum țșpe ani? Ha! Ha, ha, ha! Zbuf, sticla plină lovește găleata și Johnny simte un mic disconfort, a pierdut niște bani aiurea. Își spune că ar fi putut să ia numai o sticlă, la urma urmei ar fi fost de-ajuns, dar de unde să fi știut el de dinainte? I-a trecut prin minte să cumpere bere, lui îi

plăcea berea, apoi și-a zis bă, ești tâmpit, cum dracu' să scoți pe masă niște doze și să le fâsâi, ce, ești la o tablă cu tată-to? Și s-a răzgândit, spunându-și că vinul e, fără-ndoială, cel mai potrivit, vinul leagă și dezleagă, vinul apropie, vinul amețește cu stil, vinul e cel mai tare. Așa a și fost. S-au pilit numaidecât și-au vorbit întruna, și-au râs de mama focului, și le-a venit chef de joacă și ce n-au făcut după aia!

Johnny apucă bucata de ciocolată rămasă. Zâmbește. Se abținea să mănânce dulciuri, făcuse un pic de burtă, dar s-a gândit că în ziua aia ciocolata ar putea să-i fie de folos. Fusese inspirat, ce mai! Chiar, vrei cioco? a întrebat-o după ce-au băut un pahar, două de vin. Îhîm, a venit imediat confirmarea. El a luat un pătrățel, a dat și ea să ia, a lovit-o ușor peste mână, hei, ce faci, a certat-o și a ascuns tableta sub palmă. Apoi i-a venit o idee tare de tot. A-nceput să plimbe pătrățelul printre degete, mutându-l dinspre arătător spre degetul mic și înapoi. Nu făcea mișcarea pentru prima oară, avea o bilă de burete, o învârtea uneori printre degete ca să alunge stresul, pe Ada o enerva chestia asta, da' ce mai conta, era cu alta, se uita fascinată la scamatoria lui și asta l-a-nfierbântat. Ciocolata a-nceput să se topească, mișcările lui erau din ce în ce mai abile, a întârziat câteva clipe când bucățica a ajuns între arătător și mijlociu, ea a chicotit, și-a trecut mâna prin păr și s-a repezit să-i fure pătrățelul de pe deget. Și-așa. Johnny zâmbește și aruncă ciocolata la gunoi, a fost mișto, gândește, și-ar fi fost și mai mișto să fi folosit și banana, dar totul s-a derulat cu atâta repeziciune, încât a uitat. Bună a fost și banana până la urmă, a hăpăit-o imediat ce-a închis ușa în urma ei. Johnny azvârle cojile la gunoi. Ia cele două pahare într-o mână, scurge vinul în chiuvetă, pune detergent, mult detergent, să fie spumă, paharele au gâtul mic, se spală greu, se șterg greu, cine dracu' l-a pus să toarne vinul în pahare cu gât mic? Ia buretele, scurge spuma pe masă și-ncepe să curețe suprafața cu mișcări dezordonate. Stăruie asupra

firicelelor de scrum, petelor de vin și altor resturi, freacă, apasă, șterge cu prosopul, freacă și iar șterge. Își apropie obrazul de masă, privește atent, din lateral, mai șterge o dată cu prosopul, mai mult de formă, gata, e lună și bec. Se uită în podea, nu-și aduce aminte să fi scăpat ceva, dar totuși se uită. Nu, nu e nimic, decât o pată uscată de ulei, lângă aragaz, dar aia era și-nainte. Johnny știe că totul trebuie să fie ca-nainte. Orice diferență ar putea isca un scandal, iar el are nevoie de liniște. Ziua aia a fost o excepție. Un joc de împrejurări.

Ada era la dracu-n praznic, în delegație, urma să ajungă acasă a doua zi, pe la zece dimineața. Cu o zi înainte, a făcut el o pauză de la muncă, nu mai avea chef, era vineri după-masă și a ieșit, după mai bine de-o lună, în locul unde se adunau fumătorii. Era și tipa aia nouă prin preajmă, a zărit-o cu coada ochiului, se tot uita înspre el de parcă ar fi fost super masculu' lu' pește. Johnny știa că e un ins cât se poate de obișnuit, mai degrabă gras decât bine făcut, se apropia în viteză de patruzeci și nu prea pricepea cum de-i dă atenție o tipă cu vreo zece ani mai tânără decât el. Nu era cea mai frumoasă femeie, dar simplul fapt că era mai tânără decât el l-a trezit din amorțeală. A privit-o cu un amestec de crispare și interes, nici mult, nici puțin, doar cât să-i dea de înțeles că da, te-am văzut, îmi placi, dar, știi, sunt căsătorit, și-acum ce facem? A zâmbit. A zâmbit și ea. S-au înțeles din priviri și-au rămas până s-au împrăștiat ceilalți prin birouri. A intrat în vorbă cu ea, ești nouă, nu-i așa, da, mă rog, nu chiar, de vreo două luni m-am angajat, aha, bănuiam, că nu te-am văzut până acum, fumam înainte, acum vin foarte rar aici, m-am lăsat, uaa, ce faaain, și eu vreau să mă las, am zis că de la anul gata, apropo, eu sunt Irina, și eu sunt Ionuț, dar lumea-mi zice Johnny, ce faaain, Johnny, da, hă, fain, Irina și mai cum?

Înainte de a pleca acasă, știind că acum ori niciodată și că, dacă nu iese, asta e, i-a scris Irinei un e-mail, n-ai chef să treci pe la mine în seara asta? Bem și noi un vin, stăm la o poveste, facem un mic team-building :).

Am chef! :), a venit imediat răspunsul ei, care l-a făcut să se holbeze la monitor, nu-i venea să creadă, a stat vreo două minute, s-a gândit că nu e bine ce face, dacă miroase Ada ceva, o sfeclește, apoi și-a zis *carpe diem*, futu-i, și i-a trimis Irinei adresa și numărul de telefon.

Seara, în timp ce vinul li se urca ușor-ușor la cap, Irina a-nceput să i se confeseze, cum că ea nu e așa, de fapt e mult mai timidă, da, îmi placi, ai tu ceva, un aer misterios, i-a spus, dar în mod normal n-aș fi flirtat în halul ăla cu tine, mai ales că eram la lucru, eu nu-s așa, ioai, nici nu-mi vine să cred c-am venit aici! El n-a prea știut ce să-i zică. Și-a aprins o țigară, a turnat vin în pahare și a spus, ahaaa, deci așaaa, îți plac misterioșii! Irina a chicotit și-a zis da' de unde, ce insinuezi tu aici? Știi bine c-am glumit! După care a continuat povestea de unde o lăsase, că de fapt s-a-ncumetat să facă chestia asta pentru că tocmai ieșise dintr-o relație, fusese vreo doi ani cu un tip pe care nu-l mai iubea de ceva vreme. Cum așa, a întrebat el, nu pentru că l-ar fi interesat, ci mai degrabă din politețe. Păi, a spus ea, am intrat într-o rutină care mă sufoca, m-am săturat, sunt tânără, vreau să simt că trăiesc, nu să las viața să treacă așa, aiurea, pe lângă mine, iar el gândea altfel, îi plăcea amorțeala aia, înțelegi? Da, înțelegea. Se simțea și el destul de amorțit, însă renunțase să se mai gândească la asta. Irina i-a mai spus că fostul ei nici măcar n-o mai făcea să râdă și ăsta e cel mai înfiorător lucru care se poate întâmpla într-o relație, nu? Ce să-i fi spus el? Nu-i păsa câtuși de puțin că un anume n-o mai făcea să râdă. L-a părăsit– foarte bine, e tânără, o s-o ia de la capăt. El nu se mai simțea în stare. Stai să-ți arăt ceva, a zis

ea. A scos telefonul și a butonat puțin. Uite, a spus, și el s-a tras mai aproape, să vadă. Nu fi copil! Întoarce-te, promit că o să râd, a citit. S-a uitat la nume. Teo Love. Aha. Săracu' Teo Love, a gândit, cum a promis el că o să râdă. Avea totuși dreptatea lui, Irina era un copil. Johnny n-avea chef să dezbată subiectul și nici să-l ia la mișto pe Teo. I-a zâmbit Irinei înțelegător, i-a prins o șuviță de păr între degete și a întrebat-o: chiar, vrei cioco? Îhîm, a făcut ea.

Nu, nu va șterge pata aia de ulei. Era acolo și-nainte. Johnny zâmbește și nu uită să verifice aragazul. Au ajuns și pe-acolo. Vreun fir de păr? Vreo urmă de ciocolată? Nu, a avut ea grijă să-i lingă degetele înainte de-a o lua încolăciți prin bucătărie, sărutându-se ca bezmeticii. A cocoțat-o pe aragaz. Irina l-a prins între picioarele ei ca-ntr-o menghină, din când în când îi dădea drumul și-l arunca și-l trăgea înapoi, bretelele rochiței îi picaseră pe rând de pe umeri, dezvelindu-i sânii micuți, zvâcneau după cum se loveau trupurile unul de altul. Se simțea un vag miros de gaze, cum izbea el cu coapsele în butoane, și, ciudat, pericolul ăla al exploziei, în loc să-l inhibe, l-a excitat și mai tare.

Johnny verifică aragazul. Irina era cu paișpe ani mai tânără decât el, paișpe ani, îți dai seama, bă, nu putea să-și scoată chestia asta din minte, ideea de a se culca cu o femeie cu paișpe ani mai tânără îl fascinase la fel de mult ca femeia.

Johnny zâmbește. Vede țigara pe care-o lăsase pe frigider. Se întinde, o ia, dă drumul la un ochi de aragaz, se apropie de flacără. Cu grijă, să nu cumva să-și pârlească sprâncenele. Rămâne în picioare, pufăie, scrumează în chiuvetă. Se gândește la nevastă-sa, dacă ar afla, viața lui s-ar schimba radical. Fie o s-o ia de la zero la treișopt de ani, fie o să conviețuiască forțat, cu povara aia în cârcă. Nicio variantă nu-i

surâde. Cum naiba s-o ia el de la zero după ce se va fi învârtit prin tribunale? Până va cunoaște pe altcineva, până se va lămuri, până va face și va drege… în niciun caz! A doua variantă e și mai sumbră, nu și-o imaginează pe Ada trecând ușor peste sminteala lui de moment. Se va uita urât la el, la bine și la greu până când moartea îi va despărți, de-a pururea și-n vecii vecilor, amin, sau cum le trâmbițase popa în urmă cu nouă ani.

Nu, n-am greșit, se încurajează Johnny. A, dacă ar continua s-o vadă pe Irina, înc-o dată și-nc-o dată, dacă s-ar atașa de ea în vreun fel, oricare ar fi ăla, atunci da, de acord, mucles. Ciocu' mic și capu-n podea. Toată viața! Dar așa, o dată, nu se pune. *Errare humanum est, perseverare diabolicum est*, își zice, în timp ce stinge țigara sub un jet de apă. Aruncă mucul la gunoi și limpezește chiuveta. Dă încă un ochi prin bucătărie și i se pare că a adus totul la starea de dinainte. Se uită la ceas. E două jumate și mai are treabă înc-o dată pe-atâta. Deschide geamul larg, pute îngrozitor a tutun, știe că nu se va aerisi bine până a doua zi, dar nu are soluții, așa că o va da pe glumă, mi s-a făcut poftă și, cum n-ai fost tu aici să mă tragi de urechi, am băgat câteva țigări, mno.

Johnny simte oboseala și cască. O dată, de mai multe ori, până-i dau lacrimile. Nu pune botul. N-are încotro. Se duce în dormitor. Lenjeria, cel mai important lucru. Miroase și e, cu siguranță, plină de păr roșcat. Ada e brunetă, el e șaten. Smulge cearșafurile de pe pat. În pripă, așa cum a dezbrăcat-o pe Irina. Iese pe balcon și scutură în draci, nu va schimba lenjeria, nu e tâmpit! Îl apucă o stare de nervozitate, i se pare ridicol ce face și-i vine să-și bage picioarele în ele de fire de păr și să doarmă, dar ceva-l ține acolo și-i spune băi cretinule, viața ta depinde de cum scuturi acuma, bagă, bagă mare! Și se-ndârjește și scutură. Până-l dor mâinile. Își vâră nasul în

așternuturi, da, mirosul ei un pic dulceag e încă acolo, în cârpele alea, și nu doar mirosul, ci fiecare bucățică din ea. Își apucă mădularul, știe bine unde se află, totuși, e atât de plăcut pe balcon, în plină noapte. Se uită la stele și zâmbește. Imaginea se dublează și Johnny clipește din când în când să restabilească focusul. Urechile îi țiuie și Johnny înghite să i se desfunde. Mâinile îi alunecă pe lângă trup. În palma stângă, o față de pernă frumos mirositoare, în dreapta, spermă. Johnny e vlăguit. L-a cuprins un fel de amorțeală. A simțit-o și deunăzi, cu Irina, a simțit-o mai demult și cu Ada, a simțit-o și cu alte femei, de care nu-și aduce aminte mare lucru. N-ar mai pleca de-acolo, e așa de bine, ar putea să-l prindă dimineața. Pfui, o țigară ar fi fost genială acuma, gândește, de ce-o fi fumat-o pe aia aiurea?

Încet-încet, țiuitul încetează, mâinile se dezmorțesc, stelele devin anoste, sperma se usucă. Johnny își revine. Se va spăla pe mâini. Va întinde lenjeria pe balcon, inclusiv hainele pe care le poartă. Va deschide larg toate geamurile, le va lăsa așa până dimineață. Va merge în baie, n-are ce să se fi-ntâmplat acolo, dar e mai bine să verifice. Își va seta alarmele. La ceas, la telefon. Se va culca. Se va trezi la opt, îl va durea capul, va lua un nurofen. Va aranja patul și va mai face o verificare de rutină, pe lumină naturală. Apoi va face un duș. A, și va duce gunoiul. Și totul va fi ca-nainte.

DOLCE FAR NIENTE

E deschis sau…?

Nu încă. La fix deschidem.

E fără cinci. Pot să aștept înăuntru sau…?

Cum doriți.

Viorel ochi o masă din mijlocul cafenelei și se îndreptă spre ea. Apoi se răzgândi și se duse la alta, mai ferită. Râse. De fiecare dată când erau mai multe mese libere, nu știa la care să se așeze și chestia asta i se părea amuzantă. Își dădu jos paltonul și-l puse pe spătarul scaunului.

Pot să comand?

În trei minute. La fix deschidem.

Am înțeles, în regulă, aștept.

Se așeză. I se făcu poftă să fumeze. Se scotoci în toate buzunarele. Cum naiba se întâmpla mereu așa, să găsească lucrurile în ultimul loc pe care-l cercetează? Murphy, mormăi și râse iar. Scoase o țigară din pachet și o lovi de câteva ori de masă.

O cafea lungă cu lapte, vă rog, e fix.

Da, e fix. Durează un pic, doar ce-am pornit aparatul.

Am înțeles, în regulă, aștept. Nu-i grabă.

Nu era grabă. *Dolce far niente*, cum zice italianul. Râse din nou. Aprinse țigara și trase un fum prelungit. Se simțea bine. Venea rar în cafenele, cam o dată pe lună, și doar de dimineață, când nu era aglomerat. El cu gândurile lui. El pe primul loc. El cu el. Avea casă, familie, serviciu și nu le neglija. Așa era normal. Dacă îți asumi ceva, nu te tragi apoi pe cur. Însă în ziua aia din lună când avea chef să iasă la o cafea și la o pufăială, să nu-i spună nimeni că e agitat ăla micu' sau că s-a înfundat buda sau că ai zis mai demult că tunzi gazonul și uite, nu l-ai tuns nici acuma. Sau să-l sune șeful lui, italianul, arde, Vio, dăm de dracu', dacă nici pe expertul meu *numero uno* nu mă pot baza, atunci pe cine? O dată pe lună, de la 9 la 11, să nu-l fu…

Cafeaua dumneavoastră.

O, mulțumesc! N-am mai fost aici, e mișto, mai ales că nu-i nimeni. Îmi place așa.

Nouă nu prea, domnu', dacă nu vine lume, înțelegeți...

Zâmbi. Înțelegea. Puse lapte în cafea și amestecă. Zahăr nu-i trebuia, se rotunjise bine în ultima perioadă. Vreo 12 kile. Dimineața doar 11.

O nimica toată, și-a zis la primele semne de împlinire. Acum se uita în oglindă și își sugea burta. Apoi o lăsa moale și se îngrozea, băi, sunt cât un porc! Știa de unde i se trage. De șapte luni renunțase la sport, obișnuia să joace fotbal de două ori pe săptămână, marțea și joia, într-un campionat de amatori. De când cu ăla micu', la revedere– ba plângea, ba râdea, ba se cufurea, ba-i ieșeau bubițe. Și tot așa. El n-a vrut să lase fotbalul, a discutat cu nevastă-sa, ea a zis înțeleg, e normal, ai și tu nevoie de relaxare, atâta timp cât nu intervine nimic, du-te. Înțelegea, era normal, dar ba marți, ba joi, îl suna spre sfârșitul programului, Vio, știu că ai fotbal azi, dar… A ținut-o așa câteva luni, ba se ducea, ba nu se ducea la antrenamente. Întâi a ajuns din titular incontenstabil rezervă. N-a zis nimic, se aștepta. Apoi l-a luat căpitanul de echipă la o discuție, băi Vio, nu mai merge, ori vii, ori nu vii, uite, ai început să pui colaci, te miști greu, nu prea mai reziști, se simte, băi Vio, se simte, înțeleg că acum ai copil, dar… Îi venea să urle, să mătură pe jos cu căpitanul, cine ești tu, bă pulifriciule, să mă dai afară, un nimeni, un zero barat, asta ești! Dar n-a ripostat în felul ăla. A zis doar bine, *captain*, dacă voi nu mă mai vreți, asta e, ce pot să fac, o să vedeți și voi cum stă treaba. Și, oricum, nimic nu se compară cu un copil, ar trebui să știi, ești mai bătrân decât mine, azi-mâine ai patruzeci de ani și nu-ți pasă decât de sport, ce-ai să lași în urma ta, o minge de fotbal dezumflată? Fă un copil, sfatul meu, nimic nu se compară… Lasă, Vio, că și-așa suntem prea mulți pe Pământ, n-ai văzut documentarul ăla, dacă ne dublăm, prăpăd o să fie, a râs căpitanul. Hai, ai grijă de tine, a adăugat și l-a bătut pe umăr. El i-a-ntors spatele și a plecat. Când a ajuns în mașină, i-au dat lacrimile și-a dat cu pumnii în volan…

Prostule, mormăi Viorel, trebuia să-i fuți una! Clătină din cap și își descleștă fălcile. Era ora lui liberă, altceva, avea să se gândească la altceva. Cum a parat el trei penaltiuri la cupa liceelor, daaa, și cum

au tăbărât cu toții pe el și l-au ridicat pe brațe și-au zbierat du-ca-dam, du-ca-dam, chiar dacă a apărat numai trei penaltiuri, era un erou, eroul de la Târnăveni, daaa, atunci, după meciul de poveste, a cunoscut-o pe Violeta, l-a așteptat la ieșirea din vestiar, l-a tras de mânecă, ai fost foarte bun, i-a spus, cu ochii-ntr-o parte, el s-a mirat că-l abordase așa, hodoronc-tronc, nu știa ce să facă, fata era cam ștearsă, ai fost... ducadam, a adăugat ea și asta l-a gâdilat, în ce clasă ești, a întrebat-o, a unșpea a, eu într-a doișpea be, știu, știu, toată lumea știe, a râs ea, emoționată, a râs și el, din ce în ce mai flatat, i-a luat o mână-ntr-a lui, nu mai știa care, stânga sau dreapta, își amintea doar că a pipăit o palmă umedă, cineva, unul mai experimentat, îi spusese odată că, dacă unei tipe îi transpiră palma, mergi la sigur, amice, mergi la sigur, nu uitase asta, n-avea cum să uite, mâine după ore ne vedem în barul de lângă școală, i-a spus, mai degrabă i-a poruncit, apărase trei penaltiuri, își permitea, he he, fata a fost de acord, iar el a fugit să bea cu băieții, și ce-au mai băut, crunt, crunt, o să i-o pun mâine uneia dintr-a unșpea, a zbierat el în toiul chefului, minți, bă ducadame, cum o cheamă, au urlat unii, nu știu, a râs el, n-am întrebat-o, o fut, nu mă-nsor cu ea, hă hă! A aflat a doua zi, în bar, chiar înainte de-a o săruta, și-a mai aflat tot ce-și dorea și tot ce nu-și dorea să afle despre ea în următorii ani – dacă l-ai fi-ntrebat de cât timp sunt căsătoriți, n-ar fi știut exact să spună, făcea ăăă, închidea ochii și se pierdea în calcule.

Stinse prima țigară și își aprinse imediat alta. Îi treceau prin minte tot felul de bazaconii când era singur. Oare nu-l mințise pe *captain*? Oare-și dorise cu-adevărat un copil? Unii simțeau că vor, alții nu. El? El n-a protestat când Violeta i-a dat de-nțeles că… și, la urma urmei, i-au zis și alții care i-o luaseră înainte băi Vio, nu se schimbă mare lucru, totul e să știi să-ți gestionezi mai bine timpul. Și, pentru că l-au văzut neîncrezător, i-au mai spus, măi omule, nimic nu se compară

cu un copil, înțelegi tu? Așa că și-a zis *ma perche no* și s-a pus pe treabă.

El cu gândurile lui, într-o cafenea goală. Era tare bine. Se uită la ceas. Nouă și un sfert. Oho, până la unșpe avea tot timpul din lume. Simți aer proaspăt de afară și se uită spre intrare. Un bărbat, o femeie și un copil. Toți blonzi. Și grași. Ce naiba, spălăciților, n-aveți somn? bombăni. De ce-ați adus țâncul cu voi? Aici se fumează, fumul nu le face bine copiilor, voi pe ce lume trăiți? Era clar, piticul va începe să țopăie, să chiuie, să behăie, așa sunt ăștia mici, caută atenție, șantajează, știa el. Cei trei se așezară la câteva mese distanță de el, aproape de intrarea în cafenea. Îi vedea cu coada ochiului. Copilul țipă scurt. Părinții râseră. Chelnerița râse. Viorel își strânse ochii de parcă l-ar fi tras cineva de păr. Inspiră adânc. Poa' să țipe, să cârâie, să plângă, să facă ce vrea, nu-l bag în seamă, gândi. Orele astea două sunt ale mele. Punct! Se hotărî să rămână calm.

Punct, nepunct, tatăl se puse pe vorbit. Tare. Viorel întoarse capul spre masa nepoftiților. Oricât și-ar fi impus, îi venea greu să filtreze perturbațiile. Îl măsură pe guraliv. Avea în jur de treișcinci de ani, început de chelie, burtoc și gușuliță. Tipic. Două cafele, urlă blondul. Apoi mai domol: tu ce vrei, tati? Cola, țipă copilul, încercând să-și imite tatăl. Cola, îl maimuțări Viorel de la masa lui. Două cafele și-o Cola, urlă blondul, și lui Viorel nu-i veni să creadă. Ești tâmpit, grasule? Cum să-i dai țâncului Cola?! Pe ce lume trăiești? Ia-i un fresh sau, în cel mai rău caz, un santal. E copil, de ce naiba bagi chimicale în el? De aia e obez! Blondul începu să-și bubuie părerile, îi explica nevesti-sii cum stă treaba, băi, deci ăla e un dobitoc, habar n-are să gestioneze un buget de firmă mijlocie, a dat zeci dă mii pentru tot felul de evenimente de rahat, mă doare pe mine-n cur că mi-a organizat el petrecerea lu' pește, bani aruncați aiurea, a, da, și

asigurări de viață ne-a făcut, ce căcat, media de vârstă în companie e de treij' de ani, cine se gândește să moară la vârsta asta, hă hă. Dă, mă, bani, că oricum o luăm, tot mercenari suntem!

Viorel nu-l plăcea pe tatăl de alături, îi căuta nod în papură și-i tot venea să se bage în discuție, domnu', domnu', și alea, petrecerile, sunt importante, țin de motivarea angajaților, asigurările nu mai zic, omul nu e robot, poate să-i plesnească o venă și la treizeci de ani, înțelegeți? Dar nu se băgă, nu era bine să te pui rău cu unul și cu altul, dacă nu ești de acord, mai bine stai în banca ta. Grasul se mai liniști. Viorel începu să împartă bugetul după bunu-i plac, atâta pe salarii, atâta pe echipamente, atâta pe beneficii. Observă la un moment dat că țâncul se apropiase de el și-l studia cu un amestec de uimire și curiozitate. Cine știe de când îi dădea târcoale. Îi veni să-l sperie, bu! Însă, dacă intra în orice fel de dialog cu el, copilul câștiga partida. Știa el. Voia să-l chinuie și-i evită privirea. Îl ignoră un minut, două, dar puștiul nu se lăsă păgubaș. Făcea pași mici înspre el. Ești șmecher, mă pulică? Hai, cară-te de-aici, gândi și își aprinse nervos o altă țigară. Copilul se propti cu pieptul în masă și se întinse după pachetul de țigări. Viorel îl smulse și-l puse într-unul din buzunarele paltonului. Aiiii, chicoti țâncul și se trase înapoi. Viorel îl privi cu dușmănie. Piticul reușise să-l facă să reacționeze, uite-l, își savura victoria cu un zâmbet șmecheresc, pe care, fără-ndoială, îl învățase de la taică-su. Se cuvenea să-l pedepsească. Dar ce să-i facă?

Își aminti de umflatul de la grădiniță, îi plăcea la nebunie ăluia să-i sucească mâna la spate și să-i dea pumni în burtă. Cel mai rău și-a luat-o la dacii și romanii. Tu ce ești, dac sau roman, l-a-mpuns grasul amenințător cu degetul, în mijlocul câmpului de bătălie. Picioarele au început să-i tremure, habar n-avea dacă agresorul era Decebal sau Traian. A dat-o la mijloc și-a bâiguit că e român. Ghinion. Barbarul

nu s-a lăsat păcălit de trucul lui ieftin. I-a sucit mâna. L-a luat pe sus. L-a pus cu curul în coșul de gunoi. Aici e locul tău, fricosule, i-a zis și i-a mai tras un șpiț, să nu care cumva să uite. Apoi a stat cu ochii pe el. Cum îndrăznea să se ridice din colțul rușinii, grasul părăsea câmpul de luptă și-l înfunda înapoi. A rămas acolo până a venit educatoarea. Grasă și aia. L-a certat și ea, ce stai acolo ca o momâie?

Viorel se încruntă. Grașii i-au fost mai mereu potrivnici. Se întrebă cum ar fi dacă într-o bună zi ar da nas în nas cu tartorul lui. Nu-l mai văzuse de-atunci. Sau poate trecuse pe lângă el, dar nu-l recunoscuse. Poate că slăbise. Sau se umflase și mai mult, cine știe. Sau poate murise, dracu' să-l ia. Oare cum îl chema? Andrei, parcă. Sau Adrian? Nu, nu, Andrei. Se scutură și scrâșni din dinți. Se luase la trântă cu amintirile, aproape că uitase de puști. Era tot acolo, lângă masa lui, îi furase bricheta și se juca cu ea. Viorel strivi cu degetul mare mucurile de țigară din scrumieră, apoi își ridică brusc privirea și se uită țintă la copil.

Cum te cheamă? îl întrebă.

Lucas, răspunse grăsunul și se hlizi.

Ba nu te cheamă Lucas, te cheamă Andrei!

Nu Andlei, Lucas!

Ești surd? se îndârji Viorel. Andrei, toată ziua. Zi-mi ce ești, dac sau roman?

Puștiul făcu un pas în spate. Se uită peste umăr, își văzu părinții, se liniști și tăcu prevenitor.

Ce nu pricepi? se burzului Viorel. Trebuie să alegi. Dac sau roman? Una din două! Repede!

Pida mă-tii, țipă puștiul ascuțit și dădu să fugă.

Viorel se arcui peste masă, îl prinse de mână și-l smuci înspre el. Zi, grasule, ce ești, dac sau roman? Copilul începu să urle ca din gură de șarpe. Viorel apucă o bucată de grăsime între degete și învârti, dar degetele îi alunecară. Un pumn îi izbi nasul din senin, apoi încă unul și-ncă unul și-ncă unul, o ploaie de pumni, veneau parcă de undeva de departe, tocmai din copilărie. Își duse mâinile la ochi și se aruncă în dreapta, ca Duckadam la primele trei penaltiuri. Încercă să se ducă și-n stânga, dar nu reuși.

Zăcea pe un colț de canapea, nu știa după a câta lovitură încasată se prăvălise acolo. Nu vedea nimic cu ochiul stâng, simțea doar cum îi zvâcnește. Își pipăi fața cu degetele. Era buhăită și plină de sânge. Un bărbat, două femei și un copil în picioare, în fața lui, îi vedea ca prin ceață. Bărbatul părea teribil de furios, gesticula și zbiera ceva de cristoși și dumnezei, îl auzea difuz, de parc-ar fi fost într-o încăpere alăturată. Din când în când, omul făcea un pas înainte, gâfâia de deasupra lui, cele două femei se agățau de el, îl trăgeau înapoi și încercau să-l potolească, una cu vorba bună, cealaltă cu poliția. Țâncul îl înjura arțăgos, pida mă-tii, pida mă-tii, și-l lovea cu picioarele.

Se chinui să se ridice din colț. Voia să meargă până la baie, să se curețe puțin. Reuși să se sprijine în mâini și dădu să se scoale, dar un dos de palmă îi izbi țeasta de perete și-l țintui din nou în colț. Rămase o vreme nemișcat, clipind cu încetinitorul. Era amețit și-l durea capul îngrozitor.

Stătu acolo până când o mână grea îl înșfăcă de piept și-i făcu vânt înspre ieșirea din cafenea. Merse împleticit, în zig-zag, ca un bețiv. Auzea cum se vociferează în urma lui, replicile și tonalitățile îi păreau cunoscute, doar că acum le distingea mai bine.

Futu-ți cristoșii mă-tii de jigodie ordinară, dai în copil, mă, în copilul meu?

Lupe-l, tati, omoală-l, tati!

Gata, lăsați-l în pace, chem poliția, pe bune!

Loredan, te rog eu mult, ajunge, ne facem de râs.

Gura, că-s nervos!

Loredan, uită-te la mine, te rog, Loredan!

Viorel tresări. Făcu stânga-mprejur în reluare, clătinându-se. Se șterse la ochi cu dosul palmei și se uită lung la agresor, venea spre el cu pumnii strânși și pasul apăsat. I se făcu și mai frică. Mă piș pe tine, mă, gâfâi blondul și se descheie la șliț. Nu, nu, să nu se pișe pe el– ridică mâinile în semn de pace. Se întoarse poticnit și ieși. Ușa se închise încet în urma lui, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. După câteva secunde ieși și chelnerița. Paltonul dumneavoastră… Vreți să chem salvarea? Ridică din nou mâinile– nu, nu, să n-o cheme. Își dădu seama că nu achitase. Se scotoci cu încetinitorul după portofel. Lăsați, lăsați, se fâstâci chelnerița și o zbughi înăuntru.

Viorel trase aer în piept. Se uită la ceas. Nu văzu nimic prin cadranul spart. Clopotele bisericii din apropiere începură să bată. E aproape zece, își spuse. Încă o oră de *dolce far niente*. Ca niciodată, avu

senzația că ora aia rămasă va fi insuportabil de lungă. Gândurile îi zburară la Violeta și la copilul lui. I se umeziră ochii.

TOTUL SAU NIMIC

La puțin timp după ce-a divorțat, Buză (treizeci de ani, trăsături comune) s-a apucat de scris. S-a mirat, bă, ce chestie, putea să treacă toată viața și să nu știu de ce-s în stare, și a ajuns la concluzia că nu-i așa rău s-o iei de la zero. Uite, lui i-a priit! Și, pentru că tot era vremea schimbărilor și avea ceva bani puși deoparte, s-a hotărât să ia o pauză de la muncă, să aibă mai mult timp pentru noua găselniță.

La-nceput, Buză a scris doar pentru el. Obișnuia să-și recitească des povestirile. Unele-i plăceau atât de mult, că-i dădeau lacrimile. După ce-a prins curaj, le-a arătat și altora. Câțiva amici i-au spus că e bine că și-a găsit o pasiune, să scrie în continuare, nu se știe niciodată. Alții, mai entuziaști, i-au zis băi, cât de tare ești, cum Dumnezeu îți vin toate ideile astea, o să ajungi un scriitor adevărat, ai să vezi! Lui i se umezeau ochii și se umfla tot și-i venea să strige de bucurie.

Și a scris, și a scris, și a scris.

Într-o zi, s-a întâlnit din întâmplare cu un fost coleg de liceu, pe care nu-l mai văzuse de vreo cinșpe ani. Ștefan l-a recunoscut pe stradă, l-a chemat la o cafea, de dragul zilelor bune, și a turuit despre

realizările și aptitudinile lui. Abia când au cerut nota de plată a apucat Buză să strecoare o vorbă despre noua lui pasiune. Ștefan a zis prietene, ascultă-mă bine! Fără supărare, degeaba-mi trimiți poveștile tale, ce să fac eu cu ele? O să citesc și poate că o să și spun ceva. Și ce-ai câștigat, zi și tu! La revista *Totul sau nimic* să trimiți, nu mie sau lui X sau lui Y, care habar n-avem. Revista aia e adevărată, are mii și mii de cititori, știi și tu, ce naiba! Ăia miros talentele de la o poștă, dacă te publică, ai dat lovitura, te văd editurile, prinzi și niște traduceri în străinătate, faimă, bani, alea-alea, te-ai scos! Trebuie să ții tești sus ca să reușești, eu să te-nvăț? Hai, te-am pupat, am încredere în tine, doar ai fost premiantul clasei, ha ha! Ce te uiți așa, măi Buzică? Hai, la treabă!

Da, la treabă, a spus Buză.

Mai cu viață! a strigat Ștefan și l-a bătut pe umăr. Apoi a plecat, lăsându-l să rumege sfatul și să achite consumația.

Publicare, traduceri, faimă, bani, s-a trezit Buză vorbind singur pe stradă, câteva minute mai târziu. Poate că tipul a bravat un pic, și-a spus, dar uite că l-a stârnit. A intrat într-o librărie și s-a uitat la rafturile pline, ce n-ar da să fie și el acolo într-o zi! A cumpărat revista – arăta im-pe-ca-bil. L-a apucat o poftă nebună de scris și s-a grăbit spre casă. Pe drum, s-a uitat într-o doară la bătrâneii aproape neputincioși care treceau pe lângă el. I s-a făcut milă. El n-avea să ajungă așa. La vârsta aia, o să fie celebru. O să-l recunoască lumea pe stradă.

S-a trezit a doua zi ușor încordat. Nici nu s-a frecat bine la ochi, că a pus mâna pe revistă. A răsfoit-o în grabă. Avea sentimente contradictorii. Oare cum o să ajungă el, un necunoscut, printre scriitorii ăia renumiți? Pe câțiva îi văzuse și la televizor, la emisiuni

culturale și talk show-uri politice. Unii apăreau chiar și în programe de divertisment. Cine să-l bage în seamă pe el, un pârlit, un novice?

Ăia miros talentele de la o poștă.

Dar... nu ar trebui să mai scrie, să-și facă întâi mâna? Să o ia de jos, să cunoască și el lumea, să publice în reviste de mâna a treia, a doua, și-apoi...

Trebuie să ții tești sus ca să reușești! Totul sau nimic!

Dar...

Totul sau nimic, măi Buzică!

Nu se putea decide așa. S-a ridicat din pat, a luat caietul în care scria și a citit cu voce tare povestirea care-i plăcea cel mai mult. Apoi a revenit în dormitor. A citit câteva fragmente din revistă. Cu ce erau textele lui mai prejos? Cu nimic, cu nimic! Erau chiar mai bune!

Ăia miros talentele de la o poștă, măi Buzică!

La treabă, ce dracu'! a strigat și s-a dus la calculator. Și-a transcris cele mai reușite povestiri. A făcut mici modificări – a schimbat câteva cuvinte, s-a răzgândit, a șters, a schimbat iar, a văzut o tâmpenie, a formulat altfel – ce bine c-a observat! A recitit încă o dată povestirile, da, așa era bine. Nu i-a plăcut așezarea textului. A modificat spațierea între linii, să crească numărul de pagini. A pus niște caractere mai prietenoase. A salvat documentul. L-a numit, pe rând, *Povestiri.doc*, *Buza_povestiri.doc*, *Povestiri_Buza.doc*. S-a gândit încă vreo cinci minute, apoi a schimbat din nou: *Povestiri_Totul sau nimic_Buza.doc*. Ăsta era!

A compus e-mailul. Stimate domn/ stimată doamnă, cu încântare vă trimit, în speranța, vă doresc, cu deosebit respect, al dvs. A atașat documentul și a apăsat butonul de trimitere, dar nu l-a eliberat. A-ncercat să se convingă că totul era în regulă, un-doi-trei-patru-cinci-șase-șapte-opt-nouă, hai, mă, dă-i drumu' odată! Nouă jumate, nouă trei sferturi, nouă nouăzeci. Nu! Dacă-i scăpase ceva nasol? A verificat din nou mesajul, a găsit încă o tâmpenie și s-a bucurat ca un copil. A corectat, a spus Doamne-ajută și a apăsat butonul.

Trimis!

A zâmbit, reușise.

În scurt timp va apărea noul număr, iar el se va găsi printre autorii publicați. În scurt timp va fi celebru.

Cu câteva zile înainte de apariția revistei, Buză a-nceput să se agite. A mâncat mai puțin, a dormit mai prost, a tot dat târcoale chioșcului de ziare. *Totul sau nimic* a venit? Poimâine, domnu', mâine, domnu'. Sigur? Da, domnu', mâine. S-a dus acasă și-a făcut o noapte albă. Când a fost pe punctul de a ațipi, și-a tras o palmă. Dimineața devreme s-a-nființat la chioșc. S-a luat de șoferul care aducea ziarele și de vânzător, de ce-ai întârziat, de ce nu te grăbești, haideți odată! A luat revista și s-a uitat la cuprins, la lumina telefonului. Nimic. Poate nu l-au pus chiar din prima în sumar. A răsfoit cele treizeci și două de pagini. O dată, de două ori. Ionescu, Popescu, Popescu, Ionescu, aceiași ștabi ca în numărul precedent. S-a dus acasă, a verificat din nou. Tot nimic. A înjurat și a aruncat revista la gunoi. S-a trântit pe un scaun și a rămas acolo minute bune. De ce nu l-au publicat? El are talent, doar i-au spus atâția! Să nu fi ajuns e-mailul la

destinație? O secretară neatentă, poate? Sau să fi fost materialele pentru numărul ăsta pregătite deja? Da, da, asta trebuia să fie, cum de nu i-a trecut prin cap?

Buză a prins firul de salvare. Încet-încet, s-a liniștit.

Și-a recitit textele trimise.

El scrie mișto, sigur o să-l publice!

S-a înarmat cu răbdare și a așteptat. Un număr, două, trei, apoi le-a pierdut șirul.

Așa cum pendula între revoltă și nepăsare, între resemnare și ură, a reușit să scrie – după părerea lui – chestii fabuloase. Mai mult, a observat că Ionescu și Popescu dispăruseră din ultimele numere ale revistei. S-a bucurat. Acum, că făcuseră ăia loc, era imposibil să nu-l bage și pe el în seamă. A trimis textele noi, s-a înarmat cu răbdare și a așteptat. Un număr, două, trei, apoi le-a pierdut șirul. Alte și alte nume își făceau apariția în revistă, iar el era lăsat pe dinafară. *Totul sau nimic* refuza să-l publice. Cu ce drept își băteau joc de el? Simțea că se irosește degeaba și că fusese înșelat. Ștefan îi luase mințile cu vrăjeala lui. De ce dracu' nu-și văzuse de treabă? Spumega de furie. Să-l sune, da, să-l sune pe gunoi și să-i ceară socoteală! Numai el era de vină! Mâna-i tremura pe telefon. A așteptat să se liniștească puțin și l-a apelat.

Heei, prietene, ce mișto, chiar mă gândeam la tine zilele trecute, a auzit. Ce mai faci, când bem o cafea?

Prietene?! Îl lua cu hei, prietene?! Cât tupeu putea să aibă?

Bă, s-a răstit Buză, de ce m-ai fraierit?

Poftim? a spus Ștefan, ușor nedumerit.

Nu că poftim, nu că poftim! a strigat Buză. Zi, de ce dracu' m-ai fraierit?

Prietene, ești OK? a spus Ștefan, nedumerit de-a binelea.

De necrezut, se făcea că nu știe! Cât de prost îl credea?

Nu, nu sunt OK! a strigat Buză iar. Și nu suntem prieteni! Totul sau nimic, te faci c-ai uitat?

Ce-ai, mă, ce totul sau nimic? Habar n-am despre ce vorbești. Și n-am chef să mă enervez, așa că sună-mă după ce te calmezi, a zis Ștefan și a închis.

Buză s-a învârtit o vreme prin casă, o să-l sune iar, o să-și ceară scuze, n-a vrut să-i pună vorbe-n gură, să-l ierte, nu s-a simțit prea bine în ultimul timp… A ajuns în fața oglinzii și și-a văzut chipul îmbătrânit. S-a scuturat din toate încheieturile, o s-o ia de la zero, o să-și câștige faima și banii cumpătat, fără să se mai gândească la *Totul sau nimic*. Sau poate o să se apuce de altceva și gata! Da, da, așa o să facă!

A luat caietul și a citit o povestire.

E mișto, mă, a spus, chiar e mișto, sunt varză ăștia.

Apoi a ieșit din casă. Din obișnuință, s-a oprit la chioșcul de ziare și a cumpărat revista. S-a uitat la cuprins și și-a văzut numele.

Normal, a zis indiferent.

Normal.

Mi-e foame, a adăugat. Și a intrat într-un supermarket.

SCĂRI

Vasile se trezi din somn. Se uită împrejur, în semiîntuneric. Nu-și dădu seama unde se află, dar nu se neliniști. De când trecuse de șaptezeci de ani, așa erau toate diminețile, buimăceala îl ținea mai mult, se obișnuise cu asta. Își șterse un fir de salivă din colțul gurii cu mâneca pufoaicei și se ridică în fund. Îl luă amețeala. Se întinse la loc, apoi repetă mișcarea cu mai mare atenție, din doi pași, cu oprire intermediară în cot. Simți furnicături plăcute în piciorul stâng. Mi-a amorțit în somn, mormăi și începu să se apese pe coapsă în jos. Pe măsură ce se dezmorțea, piciorul îi zvâcnea și-l durea din ce în ce mai rău. Bătrânul tresări. Își aduse aminte ce și cum. Aha, aha, piciorul beteag, bolborosi.

M-o trimis baba la oraș, continuă în gând.

Am ațipit în tren, cine știe de când om fi ajuns, că nu mai e nimeni pe-aici.

Da' nu cred c-om fi oprit de mult, că dacă era așa, se lumina bine de ziuă.

Ia să ne sculăm, că doar n-om rămâne aici.

Se opinti, se ridică și începu să șchiopăteze spre ieșirea din vagon. Ajunse în fața ușii și privi cu îndoială în jos, către peron. Buimăceala îi trecu de tot.

Hm, făcu și se scărpină în cap.

Hm, făcu din nou și se întoarse în compartiment. Avea și bagaj– o sacoșă de rafie.

La ce-o fi umplut-o baba așa?

El i-a zis că nu-l mai țin puterile ca altădată.

Nu l-a ascultat muierea, i-a zis că așa trebuie și că să nu-și mai plângă singur de milă.

Nu l-a crezut, proasta.

El nu mințea.

Nu-l mai țineau puterile. Nici piciorul.

Proasta.

De ce n-a cârpit-o?

Ehei.

Altfel ar fi stat treaba cu ani în urmă. Ar fi dat două-trei coate pe culoar, i-ar fi înjurat cu sete pe navetiștii mai arțăgoși și-ar fi țopăit pe scări într-un picior, cu tot cu bagaj. Ca vântul ar fi ajuns pe peron! Era puternic în tinerețe. Cel mai puternic. Ca o fiară. Cinci a bătut o dată.

Nu doi, nu trei, cinci! După ce i-a lăsat lați, și-a-nfipt dinții în gâtul lor. I s-a dus vestea. Leu, așa i-au zis.

Ehei.

Acum nu mai mergea. L-a ajuns și pe el bătrânețea, se pipernicise rău de tot. I se cam tociseră colții. Și-apoi piciorul, piciorul ăla blestemat, multe belele îi mai aducea. Degeaba-i ziceau și-acuma Leu, că nu mai dădeau doi bani pe el. Își făceau de cap ăștia tineri. Hienele! O zi de și-ar recăpăta puterea de-altădată, cum i-ar stârpi el pe toți! O zi, nu mai mult.

Ehei.

Mai bine c-a adormit.

Așa n-avea să-l vadă nimeni cum se câcâie să coboare din tren, navetiștii erau bășcălioși și spurcați, imediat l-ar fi luat la trei păzește, hai, prăpăditule, hai, mai vioi, aduceți-i, mă, o țuică și-o curvă, să vedeți cum se-ndreaptă, așa i-ar fi zis și-ar fi râs de el, știa, că doar și el făcuse la fel când fusese tânăr.

Mai bine c-a adormit.

În ruptul capului nu s-ar fi milogit el de derbedeii ăia. Făceau pe deșteptii în haită. Altfel, vai de curu' lor.

Așa-și spunea bătrânul și trăgea pe culoar de sacoșa de rafie și de piciorul bolnav. Hai, Leule, hai, se încuraja când simțea că nu mai poate. Și trăgea înainte.

Om scoate-o noi la capăt cumva, trenul n-are unde să meargă mai departe, își spuse când ajunse în dreptul ușii, transpirat tot.

Se uită din nou descumpănit la cele trei trepte pe care avea să le coboare. Când urcase în tren, nu-i fusese atât de greu, că doar e mai ușor să te sui în copac decât să te dai jos din el. Și-apoi, îi și făcuse vânt baba din spate.

Da' acum ce-o să facă?

Cum o să se dea jos?

Hm, făcu bătrânul și-odată-i sări țandăra. Proștii dracului, de ce-oți fi ridicat scara aia la juma' de metru de pământ? Nu v-a trecut vouă, mă nenorociților, prin minte că sunt și ologi, și orbi și alți prăpădiți care trebuie să urce și să coboare din tren? Dac-aș fi fost io șef peste voi acolo, la vagoane, pe toți v-aș fi dat afară! Păi, dacă io știu să mulg vaca și să îngraș porcul cu cap, voi de ce nu știți să faceți scări la vagoane, ha?

Bată-vă să vă bată, astăzi și mâine!

Vocea i se auzea în toate cotloanele vagonului. Simți un fior de satisfacție. Nu-l ținu mult. Se uită spre peron, apoi spre sacoșă. Își pipăi piciorul. Îl durea. Ieși din rolul de legiuitor și se făcu parcă și mai mic. Și mai neînsemnat.

Își luă inima-n dinți. Trebuia să ajungă la destinație, doar nu era să rămână acolo o veșnicie. Își făcu planul. Avea să coboare din tren așa cum se dădea jos pe scară din nucul din fața casei. Și-apoi mai vede el. Se întoarse cu spatele către peron și trase plasa de rafie după el, în gura ușii. Era grea, a dracului de grea. Se prinse bine de cele două bare de susținere din exteriorul vagonului și le încercă. Uite, le-a mâncat rugina, gândi, bine măcar că țin. Puse piciorul sănătos pe prima treaptă și se înfipse bine, să nu care cumva să alunece și să-și

rupă gâtul. Apoi și-l târșâi și pe cel bolnav pe scară. Repetă mișcarea și coborî încă o treaptă. Începu să sufle tot mai greu și-i păru rău că a plecat de-acasă, de la sat. Stătea acolo atârnat și se gândea la animalele de care avea grijă și la baba lui. Își înjură muierea, câinele, porcul, vecinii, pe toți îi înjură. Da' uite că se luminează de ziuă, în curând gara o să se aglomereze, s-or găsi destui derbedei care să râdă de el când l-or vedea. Trebuie să mă iuțesc, mormăi și trase cu coada ochiului împrejur. Văzu un ceferist tuciuriu, cu un ciocan în mână. Se uita la el. Și uite-l cum se hlizea, dumnezeii mamii lui de ciocănar!

Ce nu-și vedea de treabă?

Ce nu dădea în roți?

Ce se holba ca boul?

Râdea de el cum atârnă acolo, ca o haină roasă pe sârmă.

Să-l lase în pace!

Nemernicul!

Tataie, ce faci? Urci sau cobori? îi aruncă tuciuriul într-o doară.

Bătrânul simți batjocura și se înfierbântă și mai tare. N-avea nimeni dreptul să-l ia peste picior! Ce, el n-a fost tânăr? Îi stătea pe limbă să-i zică ăluia vreo două, 'tu-ți maica mă-tii, știi cine sunt eu? Înghiți-ți-ai ciocanu' ăla! Pleacă de-aici până nu mă dau eu jos și ți-l vâr în cur! Nu răspunse însă. Își dădea seama că e în dezavantaj.

Tataie, ești surd? insistă ceferistul pe același ton șugubăț.

Se ținu tare bătrânul și-l ignoră a doua oară.

Trebuia să coboare cu orice preț! Și de-ar fi să-și rupă oasele! Își desprinse o mână de pe bară și se agăță de plasa de rafie. Trase de ea cu toată puterea. De-abia o clinti. Trase din nou și din nou, cu îndârjire, apucă și cu cealaltă mână, nu-i mai păsa nici de gâfâieli, nici că durerea din picior se întețea cu fiecare smucitură. Îl auzea pe tuciuriu cum se hlizește în spatele lui. Las' că-ți vin io de hac, prăpăditule, las' că mă dau io jos, stai numai să vezi, și tu, babo, ți-am zis că nu mă mai țin balamalele, ți-am zis să nu pui atâtea borcane cu zacuscă și cu murături, ce, n-ajungea halca aia de porc, n-ajungeau câțiva pui? M-am luat io după capul tău prost de muiere, ai zis că să tac din gură, că să tac din gură, că io nu știu, gândea bătrânul și trăgea de plasă. Îi țâțâia curul, simțea că se sufocă, dar nu-i păsa. Trăgea înainte.

Scăpă un pârț furios.

Apoi încă unul, mai molcom.

Apoi făcu pe el. De neputință.

Sau poate de furie.

Ceferistului i se făcu milă. Îl lăsase prea mult să se chinuie. Puse ciocanul jos, făcu un pas înspre bătrân și-l luă la rost:

Ia spune, n-am fost io de treabă? Nu te-am întrebat ce vrei să faci? În loc să mă lași să te-ajut, te pârțâi aicea. Păi, așa face un om deștept? Ia lasă prostiile și vino-ncoa'!

Îl prinse de subțiori și-l puse îndată jos, pe peron. Era ușor ca un fulg. Apucă și sacoșa din gura ușii, se opinti puțin și o aduse alături.

Tataie, ești dus, sacoșa asta e mai grea decât tine, ce dumniezo ai pus în ea, zise, după care își luă ciocanul, începu să fluiere vesel și se îndepărtă. Bătrânul nu-și venea în fire. Vedea ca prin ceață cum înaintează omul cu vestă portocalie. Avea încă impresia că atârnă acolo, pe scara trenului.

Nenorocitule, rosti încet și-și recunoscu glasul.

Se apăsă în piept. Era în regulă.

Își pipăi piciorul. I se păru că nu-l mai doare atât de rău.

Făcu un pas, apoi încă unul. Ca și când atunci ar fi învățat să meargă.

Căpătă încredere.

Iuți ritmul în urma ceferistului. Nu putea să alerge, șontâcăia ca ologii în intersecții. Uitase de sacoșă, uitase de ce venise. Șontâcăia și bălmăjea. Mă, nenorocitu', ți-am zis io să mă pui 'os? Crez' că io nu 'team singur? M-ai făcut de râs, mă! Te-omor, mă, te-omo'! Să fi fost io cu 'țiva ani mai tânăr, că nu mai 'rai pe fața pământ'. Stai, mă, unde fugi?

Tuciuriul fluiera în continuare și înainta cu pas domol, ca orice muncitor fără poftă de lucru. Poate că uitase deja de întâmplare, vedea zi de zi neputincioși care se căzneau pe scările vagoanelor. Unii escaladau treptele cu genunchii umflați, cu o mână prinsă în bagaj și cu cealaltă în aer, căutând să apuce o bară de fier ruginită sau o altă mână binevoitoare. Alții își întorceau fundurile spre peron și se opinteau să se dea jos din trenuri ca din copaci. Mai devreme sau mai târziu, răzbeau cu toții. Aprinși, transpirați, sufocați, treceau obstacolul. De nouăspe ani, de când dă el cu ciocanul în roți, n-a

văzut pe nimeni murind pe scară. Poate or fi murit un pic mai târziu, în tren sau în noaptea de după, dar pe scară nu și-a dat niciunul duhul. Pe unii-i ajuta, pe alții îi lăsa să se chinuiască. Dacă i-ar fi împins sau i-ar fi ridicat pe toți, n-ar mai fi avut timp nici de ciocănit, nici de pierdut vremea. Se îndepărta cu pas domol ceferistul, se gândea în câte roți mai are de dat, ce cântece să mai fluiere, șchiopăta bătrânul în urma lui, gâfâia și-l amenința, mă nenorocitule, mă animalule, îți iau beregata, îți crăp țeasta, ai să vezi tu cine e Leu, i se părea că mai are câțiva pași și-l ajunge pe porc să-i curme zilele. Distanța dintre ei se mărea cu fiecare pas. Ceferistul se făcu nevăzut într-o garnitură de tren și se dădu jos pe partea cealaltă.

După o vreme ajunse și bătrânul. Se lovi peste coșul pieptului și deschise gura larg, ca un pește. Cercetă locul prin care se strecurase dușmanul, avea de urcat o scară, de coborât alta, i-ar fi luat o veșnicie. Își pipăi piciorul bolnav, îi zvâcnea prin pantaloni. Se mai uită o dată la scări și scuipă cu năduf pe ele. Văzu o bancă murdară și se așeză să-și tragă sufletul.

Un' te-ai dus, mă?

Ți-a fost frică, ai?

Nemernicule!

Îl trecu un fior, râse palid și închise ochii.

S-a luminat bine de ziuă. A venit încă un tren, apoi altul, și altul, și altul, gara a prins glas, mi-a fost dor de tine, și mie mi-a fost, te iubesc, și eu te iubesc, mult de tot, habar n-ai, să nu mai pleci

niciodată, niciodată, promit, ce mare ai crescut, vin' la mamaia, bată-te norocu' să te bată, hai repede, puiule, că ți-e foame, nu mi-e foame, ba, știu eu că ți-e foame, bă mami, da' mă lași, unde-ai fost, ai zis că vii ieri, am pierdut trenul, la mustață l-am pierdut, minți, porcule, ai dat iar de una și te-ai oprit cine știe pe unde, de douăzeci de ani asta faci, mă minți, tot e bine c-a murit în patul lui, bine pe naiba, Doamne iartă-mă, că numai eu știu cât am tras cu el, știu, soro, știu, lasă-l acuma, că e mort, să vă dea 'mnezău sănătate, șefu', un leu să-mi iau de mâncare, pleacă, bă, de-aici, că-ți umflu una de nu te vezi, o țigară, șefu', na, ține și dispari, un foc, șefu', cară-te, mă bubosule, trenul accelerat 1743 din direcția, *do you speak English, do you speak English,* ce zice, maică, ce zice, nu știu, îs străini, un taxi, domnu', hai sictir, că ești de ăla șmecher, se vede pe fața ta, ce te-mpingi, mă, n-ai loc, mi-a fost dor de tine, și mie, te iubesc, iubitu', și eu te iubesc, iubita, muuuah, ioai, iubitu', da' ce-i cu moșu' ăla, care, iubita, uite, ăla de-acolo, a, dă-l naibii de bețiv, e plin de ei, atâta știu, să bea până pică din picioare, ai grijă, iubita! Tânărul o ia protector de după umeri. Ocolesc un câine mare și urât, care scormonește într-o sacoșă de rafie.

AI UITAT SĂ RÂZI

Gata, Teo, plec. Tot serios ești, tot îngândurat, nu mă mai faci să râd deloc. Chiar așa, tu de când n-ai mai râs? Ai uitat să râzi, Teo. Plec. Așa i-a zis Irina lui Teofil Gațman într-o dimineață de sâmbătă, la aproape doi ani după ce se cunoscuseră. După un minut de tăcere, bărbatul a spus: cum adică? Apoi a adăugat, puțin iritat: cum adică am uitat să râd? Ce ai, te-ai trezit cu fața la cearșaf?

Gațman nu se aștepta la un astfel de reproș. Se treziseră pe la unșpe, așa făceau în fiecare sâmbătă, munceau amândoi pe rupte în timpul săptămânii. El s-a ridicat fără chef din pat, a mers în bucătărie, era rândul lui să pună de cafea. Văzând că Irina întârzie mai mult decât de obicei, a zis hai odată, că se răcește. Ea a apărut în haine de oraș. De ce te-ai îmbrăcat, a întrebat-o, nedumerit. Femeia a spus așa, iar el n-a mai zis nimic. Irina s-a așezat pe un scaun, și-a aprins o țigară, lui nu-i plăcea că fumează, de ce fumezi, îți miros hainele și părul, îi spunea de fiecare dată, nu ca s-o necăjească, dar chiar îl deranja. Știi bine că-ți face rău, uite, adăuga și-i arăta poza antifumat de pe pachetul de țigări. În dimineața aia n-a mai pomenit nimic despre efectele negative ale fumatului. Nu înțelegea de ce se îmbrăcase în

haine de oraș. Sâmbăta își beau cafeaua și-apoi leneveau la televizor până spre după-masă, așa era mereu. A iscodit-o cu atenție, trăgea din țigară cu nervozitate și-și ferea privirea. Și uite, nici de cafea nu se atinsese. Un lucru era sigur, Irina nu avea stare și-l încărca și pe el cu energie negativă. Era conștient că tăcerea ei îl chinuie, că ar putea să insiste, s-o ia cumva pe ocolite, dar un soi de încăpățânare pusese stăpânire pe el, nu voia să-i arate că-l râcâie să afle de ce și-a luat pe ea hainele de oraș într-o dimineață de sâmbătă. Cinci minute a tăcut Irina și-a pufăit din țigară, evitând să-l privească în ochi. S-a uitat doar la scrumieră. Apoi a spus gata, Teo, plec. Tot serios ești, tot îngândurat, nu mă mai faci să râd deloc. Chiar așa, tu de când n-ai mai râs? Ai uitat să râzi, Teo. Plec. După un minut de tăcere, el a spus: cum adică? Apoi a adăugat, puțin iritat: cum adică am uitat să râd? Ce ai, te-ai trezit cu fața la cearșaf? Ea n-a mai zis nimic. S-a ridicat de pe scaun, a deschis robinetul, a pus mucul de țigară sub jetul de apă și l-a aruncat în găleata de gunoi. Așa făcea întotdeauna, Teo era obsedat că odată și-odată țigara nu se va stinge bine și va izbucni un incendiu. Apoi a ieșit din bucătărie.

El și-a făcut de lucru. A luat ceșcuțele de cafea de pe masă, le-a clătit bine, le-a șters cu un prosop și le-a așezat la locul lor, în dulăpior. Prosopul l-a pus pe calorifer, la uscat. S-a uitat împrejur și a văzut un fir de scrum pe masă, lumina bătea exact pe el. A luat prosopul umed de pe calorifer, l-a agățat de un deget și a atins cu el firul de scrum. Să nu se întindă. A scuturat bine prosopul în chiuvetă și l-a pus din nou pe calorifer. S-a uitat încă o dată împrejur. Toate erau la locul lor. A ieșit din bucătărie și s-a dus spre dormitor. Își spunea așa: i-am dat timp suficient să termine cu tâmpeniile. Am uitat să râd, hai că asta a fost bună! Probabil că i-o fi trecut deja, toți avem toane.

Ușa de la dormitor era închisă. A ezitat. Și-a mai dat un imbold, gândindu-se că Irina și-a pus pijamaua și a pornit televizorul. La ce te uiți? o va întreba. La nimic anume, butonez, va spune ea. Așa era sâmbăta dimineața. A apăsat clanța și-a intrat în cameră. Nu era cum își imaginase, uite-o, își scotea hainele din dulap și le arunca în geamantan. Cu fiecare chestie care zbura în geantă, Teo înțelegea din ce în ce mai bine că lucrurile erau complicate și că situația îi scăpa de sub control. Ce faci? a zis. Ea nu l-a băgat în seamă. Apoi a ridicat tonul: ce naiba faci? Irina s-a înălțat pe vârfuri și s-a uitat dacă nu s-a rătăcit vreo țoală pe unul dintre rafturile de sus ale dulapului. N-a văzut nimic. A luat de pe pat pijamaua în care dormise și-a aruncat-o și pe aia în geantă. Lui îi treceau vrute și nevrute prin cap, îi venea să urle mă doare-n cur, du-te învârtindu-te, dar se încăpățâna să tacă. Când a auzit fermoarul geamantanului, și-a strâns ochii. Scrâșnetul ăla metalic l-a enervat mai tare. I-a venit să deschidă geanta, să urle și să-mprăștie hainele în dormitor. Dar n-a făcut nimic. S-a abținut. Apoi i-a venit să-i ardă Irinei o palmă. S-o dezbrace cu forța, s-o arunce pe pat și să i-o tragă într-un mare fel. Să zbiere îți bați joc de mine, nesimțito, îți bați joc de mine, uite cum râd, uite, uite, hă hă hă, auzi? E bine-așa? Își vedea fața schimonosită și-o auzea cum țipă și-i spune nu, nu te-aud, râzi, râzi. El râdea și mai tare și-o plesnea peste fund, ăhăhă, ăhăhă, auzi acum, ăhăhăhă, și va izbucni și ea în râs și vor crăpa amândoi de plăcere. Dar Teo a înghițit în sec și s-a abținut din nou. N-a zis nimic nici când Irina l-a privit cu un amestec de ușurare și milă, n-a zis nimic nici când i-a simțit buzele pe obrazul lui, în felul în care doar cei care părăsesc sărută, și, în fine, n-a zis nimic nici când a auzit cheile ei zdrăngănind pe masa din bucătărie și ușa de la intrare închisă fără zgomot, poate prea firesc. A strâns doar pumnii, înfigându-și unghiile în palmă.

Teo Gațman n-a zis nimic. S-a așezat pe marginea patului. Și-a desfăcut ușor pumnii, a tras aer în piept și a încercat să se adune. E-adevărat, lucrurile între ei nu mai erau ca la-nceputul relației, dar, ce naiba, toată lumea știa că așa stă treaba. Lui îi plăcea stadiul de ciorbă călduță la care ajunseseră. Se trezeau în fiecare dimineață la șapte, el mergea în bucătărie, dădea drumul la radio, asculta România Cultural, ea rămânea în dormitor, se uita la știri, el îi striga, când revoltat, când cu un soi de indiferență, nu te mai uita la accidentele alea stupide, îți strică ziua. Apoi se pregăteau pentru muncă, ei îi lua de fiecare dată cu 15-20 de minute mai mult, timp în care el citea câteva pagini, i le povestea în timp ce mergeau cu mașina la serviciu, ei îi plăcea la nebunie să se urce la volan, îi plăcea și lui, dar îi făcea hatârul și-o lăsa să conducă, e o carte de milioane, îi spunea, trebuie s-o citești și tu, neapărat, ea-l asculta și nu prea, de cele mai multe ori nu reacționa, iar uneori zicea lasă-mă acum, nu vezi ce tâmpiți îs ăștia, vrei să facem accident? El se îmbufna și tăcea până parcau mașina, doar atunci se trezea din amorțeală și-i dădea indicații, trage dreapta, nu atât de mult, hai odată, stau două mașini după noi, ea pufnea, dar îl asculta și reușea, e bine, îl întreba, se putea mai aproape de bordură, dar e OK, trage oglinda să nu o agațe, bine, se conforma ea. Apoi se sărutau, *love you*, spunea el, întotdeauna primul, chiar o iubea, nu-și putea imagina viața fără ea, *love you*, răspundea ea, el o lua la dreapta, ea la stânga, întorceau amândoi capul după câteva secunde, își făceau cu mâna, ar trebui să ne căsătorim, se gândea el uneori, încântat de sincronizarea perfectă, eu am 29, ea, 24, la ce s-o mai lungim, părinții noștri ne-aveau deja la anii ăștia, o să-i spun deseară, sunt curios ce zice. Dar până seara uita. Erau amândoi rupți după muncă, dar găseau întotdeauna suficientă energie să-și povestească unul altuia pățaniile de la birou, se plângeau îndeosebi de șefi, mincinosul dracului, spunea el,

aparent calm, iar mi-a zis că e de acord cu mine, că se rezolvă, că se luptă el cu toți, să stau liniștit, și când a venit vorba să facem treaba, s-a tras pe cur, că nu se poate, că așa și pe dincolo, l-am văzut eu cum dă limbi la unu' și la altu', să-l vezi pe al meu, sărea ea ca arsă, ca și când abia ar fi așteptat să termine el cu vorbăria, să-l vezi pe isteric cum a zbierat la mine, că i-am rezervat cameră cu doi pereți exteriori și că a crăpat de frig noaptea, uite, am și răcit, a urlat și și-a suflat mucii în fața mea, data viitoare zbori, mi-a zis, de parcă eu aș fi știut care-i arhitectura hotelului, porcul naibii, porc isteric, m-a și făcut să plâng de nervi! Lasă, o calma el, așteptăm al treișpelea salariu și ne punem amândoi CV-urile pe BestJobs, facem *update* și pe LinkedIn, pe-acolo e plin de *head-hunteri*, uite, o să adaug mâine în fișierul cu planuri pentru la anul, da, da, trece pe listă, spunea ea, și chestia asta, lista, îi liniștea pe amândoi.

Și-a adus aminte și de serile pe care le petreceau separat. Ea ieșea câteva ore cu fetele, el rămânea acasă și citea. Când termina câte un capitol, îi trimitea un SMS, totul OK, o întrebă, da, e super, răspundea ea, mai bârfim și noi, adăuga uneori. Lui îi plăcea al naibii de mult să citească, nici nu băga de seamă cum trecea timpul, un minut sau o oră erau totuna. Irina apărea după ce adormea el, de obicei îl prindea sforăind în jumătatea lui de pat. Câteodată se întorcea din oraș cu chef de joacă, de parcă cineva ar fi perpelit-o. Își lipea trupul gol de al lui. El se trezea, simțea părul ei îmbâcsit de tutun și refuza să deschidă ochii, n-avea chef, voia să-l lase în pace, ce, nu putea să aștepte până a doua zi? Ea își băga limba direct în urechea lui, respirația îi mirosea a alcool și țigări, lui îi venea s-o-mpingă, știa bine că nu suportă chestia aia, doar i-a zis-o de-atâtea ori, cu toate astea venea în jumătatea lui de pat și-l bâzâia. Dar n-o împingea. Rămânea țintuit, cu ochii și pumnii strânși în întuneric, murea de nervi, dar ceva din felul lui de a fi îl paraliza și-l făcea să

nu se-mpotrivească. Ea chicotea și-l mușca de buze, de obraji, de gât, îi apuca mădularul adormit și trăgea de el în toate direcțiile. Până la un punct, el refuza cu îndârjire provocările, avea să-i spună din nou cum stau lucrurile, că nu suportă, că nu așa se face, înțelegi? Cu fiecare mișcare a ei, simțea însă cum prinde viață, cum se dă pe brazdă, împotriva propriei lui voințe. Își înfigea unghiile tot mai adânc în palme, îi venea să huruie, să strige, s-o tragă de păr, să-i ardă un dos de palmă, să-i dea cu cartea de pe noptieră peste fund, s-o învinețească. Dar nu făcea niciodată nimic din toate astea, gâlgâia doar, de parcă l-ar fi apucat cineva de beregată. Se termina de fiecare dată la fel, ea țipa mai tare decât de obicei, apoi se prăbușea de deasupra lui în jumătatea ei de pat și adormea buștean. El, nesatisfăcut, nervos, vedea tot felul de babe și moși apostrofându-l a doua zi, pe scara blocului, am fost și noi tineri, fecior, înțelegem, dar mai ușor cu gălăgia, că suntem oameni, nu animale.

S-a ridicat de pe pat și a dat din mână a lehamite. Ai uitat să râzi. Plec. Gata. Vorbele ei măturau reconstituirile lui de doi bani. La ce bun să orânduiască el amintiri? Irina i-a spus că a uitat să râdă, a tras fermoarul și s-a cărat. Râzi, mă! Un, doi, trei, și! a zis Teo, izbind podeaua cu piciorul. Ordinul n-a avut efect. Și-a proptit degetele în obraji și a împins, s-a strâns apoi de fălci și de buze până l-au durut, și-a băgat degetele în gură, și-a pocit fața în toate felurile, doar, doar se va hlizi. Scrâșnea și arunca printre strâmbături câte-un râzi, mă boule, râzi odată! Cu toate astea, n-a râs. Ai uitat să râzi. Plec. Vorbele Irinei nu-i dădeau pace și-l înveninau, trebuia să găsească neapărat ceva, nu se poate, n-avea dreptate proasta, el râde, imediat îl bufnește râsul, numai să-l provoci, și nu-l mai oprești. I-a venit o idee. A mers în sufragerie să caute pe internet. A deschis laptopul, a

scris cauzele râsului și a lovit tasta *Enter* cu pumnul. Google și-a făcut datoria și a găsit: *Râsul, un medicament natural – dezvoltare personală; Aspirina, furtuna și chiar râsul pot provoca crize de astm; Yoga ezoteric – Yoga râsului pentru începători și avansați; Râsul – carnivore mari; Râsul și beneficiile sale – ghid sănătate; Râsul – dușmanul depresiei; Râsul – un excelent remediu natural.* Nu se poate așa ceva, dați-vă dracului cu astmul și cu depresiile voastre! a urlat, simțea că o ia pe arătură, liniștește-te, liniștește-te, n-auzi, mă?

S-a mai învârtit câteva minute prin sufragerie, pufnea și mârâia și fornăia, Irina n-avea dreptate, el n-a uitat să râdă! Și-a abătut privirea spre rafturile cu cărți. Ceva de râs, ceva de râs, ia să vedem! A smuls o carte, a deschis-o la întâmplare și-a parcurs cu degetul câteva rânduri. Nu pricepea nimic, nu era în stare să se concentreze, mintea îi rătăcea altundeva. A închis cartea și a pus-o înapoi în bibliotecă. A privit împrejur, toate erau la locul lor. A luat telefonul mobil și a butonat o vreme. Scria, se oprea, scria, hm, prea abrupt, mormăia, ștergea, o lua de la capăt, acum e prea blând, te faci de râs, băi! Și tot așa. Când a ajuns la varianta „Nu fi copil! Întoarce-te, promit că o să râd.”, Teofil Gațman a zis *optim* și a apăsat decisiv.

Apoi s-a așezat pe marginea patului și a așteptat.